

BIRINCIBÖLÜM

SagKalan Çocuk

Privet Drive dört numarada oturan Mr ve Mrs Dursley, son derece normal olduklarını söylemekten gurur duyarlardı, sagolun efendim. Garip ya da gizemli işlere bulacak son kişilerdi, böyle saçmalıklara kafa yormazlardı çünkü.

Mr Dursley matkap yapan Grunnings adlı bir şirketin yöneticisiydi. İri yarı, kalıplı bir adamdı, boynu yok gibiydi, ama koskoca bir biyigi vardı. Mrs Dursley zayıftı, sırtı, olaganın iki katı uzunluğunda bir boynu vardı; bu da bahçe çitlerinin üstünden kafasını uzatıp komşuları gözetlemekte pek işine yarıyordu. Dudley adında küçük bir oğulları vardı Dursley'lerin, kendilerine bakılırsa dünyada ondan kusursuz bir çocuk bulunamazdı.

Dursley'ler istedikleri her şeyi sahiptiler, ama bir gizleri vardı, biri kalkıp da bunu anlayacak diye ödleri kopardı. Potterların ortaya çıkarılmasına katlanabileceklerini hiç sanmıyorlardı. Mrs Potter, Mrs Dursley'nin kardeşiydi, ama birkaç yıldır görüşmemişlerdi; aslına bakılırsa, Mrs Dursley hiç kardeşi yokmuş gibi davranıyordu, çünkü kardeşi de, onun bespara etmez kocası da Dursley'lere hiç mi hiç benzemiyorlardı. Potter'lar sokakta boy gösterirse, komşuların ne diyeceğini düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu. Potter'ların küçük bir oğulları olduğunu biliyorlardı, ama hiç görmemişlerdi onu. Bu oğlan da Potter'lara yanlarına yaklaştırmamak için bir başka geçerli nedendi; Dudley'nin öyle bir çocukla içli dışlı olmasını istemiyorlardı.

Mr ve Mrs Dursley, öykümüzün başladığı o kasvetli, kursunu sah sabahı uyandıklarında, yakında bütün ülkeyi saracak garip, gizemli şeylerin habercisi olabilecek hiçbir şey yoktu bulutlu gökte. Mr Dursley, işe giderken taktığı en tatsız kravati seçerken bir arka mirildaniyor, Mrs Dursley de çiğlikler atan Dudleyyi yüksek iskemlesine oturtmak için boguşurken keyifli keyifli dedikodu ediyordu.

Hiçbiri, kahverengi bir baykusun pencerenin önünden kanat çırparak geçtiğini fark etmedi.

Sekiz buçukta, Mr Dursley çantasını aldı, Mrs Dursley'nin yanagını öyle bir gagaladı, Dudley'ye de bir hoşça kal öpücüğü vermeye çabaladı, ama iskaladı, Dudley bir bunalım geçirmekteydi çünkü, mamasını duvara fırlatıyordu. Evden ayrılırken, "Küçük yumurcak," diye kıkırdadı Mr Dursley. Arabasına bindi, dört numaranın bahçesinden geri geri çıktı.

Garip bir şeyin ilk belirtisini fark etti sokağın köşesinde haritaya bakan bir kediyi. Mr Dursley, bir an ne gördüğünü kavrayamadı. Sonra, bakmak için basını arkaya çevirdi. Privet Drive'in köşesinde bir tekir kedi duruyordu, ama görünürlerde harita filan yoktu. Zaten olacak ismiydi bu? Bir işik oyunuydu olsa olsa. Kirpiklerini kirpiştirdi Mr Dursley, gözlerini kediye dikti. Kedi de ona dikti gözlerini. Mr Dursley köşeyi dönüp yolda ilerlerken boyuna kediye baktı dikiz aynasında. Şimdi de Privet Drive yazılı tabelayı okuyordu - hayır, tabelaya bakıyordu; kediler ne harita inceleyebilir, ne de tabela okuyabilirlerdi. Hafifçe silkindi Mr Dursley, kediyi kafasından çıkardı. Kente doğru ilerlerken o gün almayı umduğu büyük bir matkap siparisinden başka bir şey düşünmemeye koyuldu.

Ama kente girerken kafasındaki matkapların yerini başka bir şey alıverdi. Sabahın olagan trafik sıkışıklığında beklerken, çevrede garip giyimli bir sürü insan fark etti. Pelerinli insanlar. Mr Dursley, gençlerin sırtında görülen o tuhaf elbiseleri giyenlerden hiç hoşlanmazdı! Bu da saçma sapan yeni modalardan biriydi herhalde. Direksiyona vurmaya başladı parmaklarıyla, gözleri bu manyakların az ötede oluşturduğu bir topluluğa takıldı. Heyecanlı heyecanlı bir şeyler fısıldıyorlardı. Mr Dursley, bazılarının hiç de genç olmadığını görünce küplere bindi; istes u adam kendisinden çok daha yaşlıydı, üstelik zümrüt yeşili bir

pelerin atmisti omuzlarına! Cesarete bak! Derken kafasına dank etti Mr Dursley'nin, bu olsa olsa uyduruk bir gösteriydi - birsey için para topluyorlardı... evet, mutlaka öyleydi. Trafik açıldı, Mr Dursley birkaç dakika sonra Grunnings oto-parkındaydı, aklında matkaplar vardı sadece.

Mr Dursley dokuzuncu kattaki odasında sirtim pencereye vererek otururdu hep. Öyle yapmasa, o sabah aklını matkaplara vermesi biraz güç olacaktı. Baykusların güpegündüz süzülerek geçtiğini görmedi, ama asagıda, sokaktaki insanlar gördüler bunu, ağızları açık, birbiri ardı sıra tepelerinde süzülen baykuslara baktılar, onları parmaklarıyla gösterdiler. Çoğu geceleyn bile baykusgörmemisti. Ama Mr Dursley, son derece olagan, baykussuz bir sabah geçirdi. Besayrı kişiye bagirdi. Önemli birkaç telefon görüşmesi yaptı, biraz daha bagirdi. Öğle yemegine kadar keyfi yerine gelmisti, bacaklarını çalıstırmak, sokagin karsısına yürüyüp fırından bir çörek almak istedi.

Pelerinli insanlar aklından bütün bütüne çıkmisti ki, içlerinden bazilarına rastladı firinin orada. Yanlarından geçerken öfkeyle bakti. Nedenini bilmiyordu, ama tedirgin oluyordu onlardan. Bunlar da heyecanlı heyecanlı fisildasiyorlardı, ortalıkta bir tek para taşı bile görünmüyordu. Elindeki kesekâgında koca bir çörekle dönüp yanlarından geçerken, konusmalarından birkaç sözcük çalındı kulagina.

"Potter'lar, doğru, ben de öyle duydum -"

"- evet, oğullan, Harry -"

Kaskati kesiliverdi Mr Dursley. Her yanını korku sardı. Birsey söyleyecekmişgibi, fisildasanlara bakti, ama vazgeçti.

Yolun karsısına geçti hızla, bürosuna kostu, sekreterine rahatsız edilmemesini söyledi, telefona sarıldı, evinin numarasını tam çevirmisti ki, kararını degistirdi. Telefonu yerine bırakti, biyiklerini sivazlayarak düsündü... hayır, düpedüz aptallık ediyordu. Potter öyle pek alisilmadık bir ad degildi ki. Harry diye oğulları olan Potter adında kim bilir kaç kişi vardı. Üstelik yegeninin adının Harry olup olmadığından da emin degildi. Çocuğu görmemisti bile. Belki de Harvey'ydı. Ya da Harold. Mrs Dursley'yi telaslandırmanın anlamı yoktu, kardesinin adını söyleyince bile tedirgin olurdu karisi. Onu suçlamıyordu - kendisinin de öyle bir kardesi olsaydı... ama ya o kişiler, o pelerinli insanlar...

O ikinci kafasını matkaplara veremedi, olanaksızdı bu, saat beste binadan ayrılırken öylesine dalgındı ki, kapının tam önünde birine çarptı.

Sendeleyip az kalsın yere düşecek siska ihtiyara, "Özür dilerim," diye homurdandı. Onun menekse rengi bir pelerin giydiğini kavraması için birkaç saniye yetti Mr Dursley'ye. Adam bu çarpmaya pek aldirmisa benzemiyordu. Aksine, koca bir gülümseme yayıldı yüzüne, yoldan geçenleri dönüp baktıracak kadar ince bir sesle, "Özür dilemeyin, efendim," dedi, "bugün hiçbirsey keyfimi kaçıramaz! Sevinin, o Kim-Olduğunu-Bilir-sin-Sen sonunda gitti! Sizin gibi bir Muggle bile bunu, bu mutlu, mutlu günü kutlamalı!"

Ihtiyar, Mr Dursley'yi karnına sarılıp kucakladı, sonra uzaklastı.

Mr Dursley olduğu yerde kalakaldı. Bütün bütüne bir yabana tarafından kucaklanmisti. Üstelik Muggle olarak nitelenmisti, artık ne demekse bu. I yice karismisti kafası. Arabasına kostu, eve yollandı, hayal gördüğünü umuyordu, daha önce hiç ummamisti bunu, çünkü hayal gücü denilens eye hiç inanmazdı.

Arabasını dört numaranın park yerine çekerken, ilk gördüğü -bu da hiç keyiflendirmede onu- o sabah gözüne ilisen tekir kedi oldu. Bahçe duvarında oturuyordus imdi. Aynı kedi olduğuna emindi; gözlerinin çevresinde aynı çizgiler vardı.

"Sissst!" diye bagirdi Mr Dursley.

Kedi kipirdamadi. Sadece sert sert bakti ona. Mr Dursley, bunun olagan bir kedi davranisi olup olmadig ini düsündü. Toparlanmaya çalisarak eve girdi. Karisina hâlâ birs ey söylememekte kararliydi.

Mrs Dursley güzel, siradan bir gün geçirmisti. Yemekte komsu kadinin kiziyla sorunlarini, Dudley'nin de yeni bir sözcük ("olabilemez") öğrendigini anlatti boyuna. Mr Dursley olagan davranmaya çalisti. Dudley yatırildiktan sonra salona gidip son akşam haberlerini yakaladi:

"Her yerdeki kusmeraklilari, ülkedeki bütün baykuslarin bugün hiç alisilmadiks eyler yaptigini belirtmektedir. Baykuslar genellikle geceleri avlanirlar, gün isiginda pek görülmezler, ama sabahtan beri bu kuslarin her yöne uçtuklarına yüzlerce kere tanik olunmustur. Uzmanlar, baykuslarin uyku aliskanliklarini birdenbire neden degistirdiklerini açıklayamamaktadirlar." Spiker siritmadan edemedi. "Son derece esrarengiz.S imdi de Jim McGuffin'den hava raporu. Ne dersin, bu gece yine baykussaganagi olacak mi, Jim?"

"Eee, Ted," dedi hava tahmincisi, "onu bilemem, ama bugün garip davranislarda bulunanlar sadece baykuslar degildi. Kent, Yorkshire, Dundee gibi ayri ayri yerlerden arayan seyirciler, dün söylediğim yagmur yerine, kayan yildizlar saganagina tutulmuslar!S enlik Gecesi önümüzdeki hafta gerçi, ama belki des imdiden kutluyorlardir! Ama bu gece kesinlikle yagmurlu olacak."

Mr Dursley koltugunda donakalmisti. BütünI ngiltere göklerinde kayan yildizlar? Gün isiginda uçusan baykuslar? Her yerde pelerinli esrarengiz insanlar? Potter'lar hakkında fisiltilar, fisiltilar...

Mrs Dursley iki fincan çayla salona geldi. Yaran yoktu. Birs eyler söylemeliydi karisina. Gergin gergin bo gazini temizledi. "Sey Petunia, sevgilim son günlerde kardesinden bir haber almadin, degil mi?"

Beklediği gibi, Mrs Dursleys askinlikla, öfkeyle bakti. Ne de olsa, sanki onun bur kardesi yokmuşgibi davranmaya alisiktilar.

Sertçe, "Hayir," dedi Mrs Dursley. "Niye?"

"Garips eyler söylediler haberlerde," diye mirıldandi Mr Dursley. "Baykuslar... kayan yildizlar...s ehirde de bir sürü tuhaf insan vardi bugün..."

Mrs Dursley sözünü kesti onun: "Yani?"

"Sey, düsündüm de... belki... bütün bunlarin... biliyorsun iste... onlarla bir ilgisi vardir."

Mrs Dursley kenetlenmisdudaklarinin arasindan bir yudum çay aldı. Mr Dursley "Potter" adini isittigini söyleyip söylememeyi düsündü. Bunu göze alamayacagina karar verdi. Sanki laf olsun diye soruyormus gibi, "Ogullari," dedi, "simdi asagi yukari Dudley'nin yasindadir, öyle degil mi?"

Mrs Dursley, kaskati, "Herhalde," dedi.

"Sahi, neydi adi? Howard'di, degil mi?"

"Harry. Bana sorarsan, berbat, siradan bir ad."

Ansizin yüregine bir agirlik çöktü Mr Dursley'nin, "Ha, sahi," dedi. "Evet, bence de öyle."

Yukari yatmaya çıkarlarken bu konuda baska tek söz söylemedi. Mrs Dursley banyodayken, Mr Dursley yatak odasının penceresine uzandı, ön bahçeye baktı. Kedi hâlâ oradaydı. Sanki birs ey bekliyormuşgibi Privet Drive'a bakıyordu boyuna.

Hayal mi görüyordu yoksa? Bütün bunların Potter'larla bir ilgisi olabilir miydi? Eger varsa... eger o karikocayla akrabalıkları ortaya çıkarsa - eh, buna da katlanamazdı doğrusu.

Yattılar. Mrs Dursley hemen uyudu, ama gözlerine uyku girmiyordu Mr Dursley'nin, kafası karmakarışikti. Uykuya dalmadan önce, Potterların bu işle bir ilgileri olsa bile, ne kendisine ne de Mrs Dursley'ye yanasamayacaklarını düşündü de rahatladı. Potter'lar onun da, Petunia'nın da kendileri için, kendilerine benzeyenler için ne düşündüklerini pekâlâ biliyorlardı... Bu olanlara onun da, Petunia'nın da bulması olanaksızdı. Esnedi, yan döndü. Kendilerini etkilemezdi bu...

Nasıl da yanılıyordu.

Mr Dursley tedirgin bir uykuya dalıyordu belki, ama dışarıda, duvarın üstündeki kedinin uykusu hiçmi hiç gelmemisti. Heykel gibi oturuyordu orada; gözlerini, hiç kırpmadan Privet Drive'ın uç kösesine dikmişti. Yan sokakta bir arabanın kapağı çarpıldığında da, tepesinden iki baykussüzüldüğünde de titremedi bile. Hiç kipirdamadan öylece durdu, gece yarısına kadar.

Kedinin baktığı kösede bir adam belirdi; öylesine ansizin, öylesine sessizce belirmisti ki, sanki yerden fis kımışgibiymiş. Kedinin kuyruğu titredi, gözleri kisildi.

Böyle bir adamın benzeri Privet Drive'da daha önce hiç görülmemisti. Uzun boyluydu, zayıftı; saçının sakalının kırlarına bakılırsa çok yaşlıydı; saçı da sakalı da kemerine sikiştirilecek kadar uzundu. Uzun giysiler vardı üstünde, yerleri süpüren mor bir pelerin, uzun topuklu, tokalı çizmeler giymisti. Açık mavi gözleri, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından isil isil parlıyordu; upuzun, kemerli burnu sanki en az iki kere kırılmışa benziyordu. Bu adamın adı Albus Dumbledore'du.

Albus Dumbledore, adından çizmelerine kadar hiçbir şeyinin hoshorsılanmadığı bir sokağa geldiğinin farkında değildi. Pelerinin karıştırmaktaydı boyuna, birs ey arıyordu. Ama gözetlendiğinin farkına vardı, basını kaldırdı ansizin, sokanın öteki ucundan kendisine gözlerini dikmişkediye baktı. Nedense, kedinin varlığı onu pek eglendirmisti. Kıkırdarak, "Bilmeliydim bunu," diye mirıldandı.

Aradığı şeyi iç cebinde buldu. Gümüşbir çıkmaktı bu. Kapagini açtı, havaya kaldırdı, çaktı. En yakındaki sokak lambası püf diye söndü. Yine çaktı - bir sonraki lamba da karanlığa gömüldü. On iki kere çaktı Püfür'ü, sokakta sadece iki isilti kalıncaya kadar - kendisini gözetleyen kedinin gözleriydi bunlar. S imdi pencereden kim bakarsa baksın, isterse boncuk gözlü Mrs Dursley, aşağıda kaldırımda neler olup bittiğini göremezdi. Dumbledore, Püfür'ü pelerininin iç cebine koydu; dört numaraya yollandı, duvara, kedinin yanına oturdu. Bakmadı ona, ama bir süre sonra konuştu.

"Sizi burada görmek ne güzel, Profesör McGonagall."

Tekire döndü gülümseyerek, ama kedi gitmişti. Tipki onun gözlerinin çevresindeki çizgileri andıran dört köşe bir gözlük takmışsıkça suratlı bir kadına gülümsediğini fark etti. Kadının da bir pelerin vardı sırtında, zümrüt yeşili bir pelerin. Siyah saçları simsiki toplanmıştı. Belirgin bir tedirginlik vardı üstünde.

"Ben olduğumu nereden anladınız?" diye sordu.

"Sevgili Profesör, hiçbir kedinin bu kadar kaskatı oturduğunu görmemişim."

Profesör McGonagall, "Bütün gün siz de bir tuğla duvarın üstünde otursaydınız, siz de kaskati kesilirdiniz," dedi.

"Bütün gün mü? Kutlamalara katılmadan mi? Ben buraya gelirken en az bir düzines ölene, eglenceye rastladım."

Profesör McGonagall öfkeyle burnunu çekti.

Sabirsızca, "Evet, doğru, herkes kutluyor," dedi. "Biraz daha dikkatli olmaları gerekirdi, ama hayır -Muggle'lar bile birs eyler döndüğünü fark ettiler. Haberlerinde verdiler." Basını Dursley'lerin karanlık salon pencerelerine çevirdi. "Duydum. Baykussürüleri... kayan yıldızlar... Eee, o kadar da aptal degiller. Nasıl olsa birs eylerin farkına varacaklardı. Kent'te kayan yıldızlar - mutlaka Dedalus Diggle'dir. Hiç akillanmadı."

Dumbledore, incelikle, "Onları suçlayamazsınız," dedi. "On bir yıldır pek birs ey kutladığımız yok."

Profesör McGonagall, "Biliyorum," dedi tedirgince. "Ama dağıtmamız için bir neden değil bu. İnsanlar düpedüz dikkatsizlik ediyorlar, sokaklara fırlamışlar güpegündüz, sirtlarında Muggle giysileri bile yok, boyuna dedikodu ediyorlar."

Dumbledore'a yan yan baktı sertçe, birs ey söylemesini bekliyor gibiydi, ama birs ey söylemedi. Dumbledore, Profesör de devam etti: "Sonunda Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen'in kayıplara karıştığı gün, tam o gün Muggle'ların bizi öğrenmeleri ne de güzel ya. Gerçekten kayıplara karıştı mı dersiniz, Dumbledore?"

"Öyle görünüyor," dedi Dumbledore. "Sevinmemiz gerek. Limons erbeti içer miydiniz?"

"Ne içer miydim?"

"Limons erbeti. Muggle'ların bir çeşit tatlı içeceği. Hosuma gidiyor."

Şimdi limons erbetinin sırası olmadığı düşünüen Profesör McGonagall, "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukça. "Söylediğim gibi, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gittiyse bile -"

"Sevgili Profesör, sizin gibi mantıklı biri onu gerçek adıyla anabilir, öyle değil mi? Bütün bu 'Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen' saçmalığı - on bir yıldır söylüyorum herkese, onu gerçek adıyla anın diye, Voldemort deyin." Profesör McGonagall ürktü, ama o sırada iki limons erbeti açan Dumbledore farkına varma ii bunun. "Boyuna 'Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen' deyip durmanın ne anlamı var? Voldemort adından korkmak için bir neden göremiyorum."

Yarı bitkinlik, yarı hayranlıkla, "Sanıyorum, sizin için yok," dedi Profesör McGonagall. "Ama siz bas kasınız. Herkes biliyor, Kim-Olduğunu-bilirsin-sen peki peki, Voldemort'un korktuğu tek kişi sizsiniz."

Dumbledore, "Beni imartıyorsunuz," dedi usulca. "Voldemort'da benim hiç edinemeyeceğim güçler vardı."

"Bunun nedeni sizin o güçleri kullanmayacak kadar -s ey - soylu olmanız."

"İyi ki karanlıktayız. Madam Pomfrey yeni kulaklıklarımı sevdiğini söylediğinden beri bu kadar kızarmamı stım."

Profesör McGonagall, Dumbledore'as öyle bir bakti sertçe, "Uçusan söylentilerin yanında baykusların sözü bile edilmez," dedi. "Herkes ne diyor, biliyor musunuz? Niye kayıplara karışmış? Sonunda niye vazgeçmiş?"

Anlaşılan Profesör McGonagall konuşmanın en can alıcı noktasına gelmişti, bütün gün soguk sert bir duvarda bekleyip durmasının gerçek nedeniydi bu, yoksa ne kedi ne de kadın olarak Dumbledore'a gözlerini böyle yırtıcı bakışlar fırlatarak dikemezdi imdi. "Herkes" ne söylerse söylesin, Dumbledore bunların gerçek olduğunu belirtinceye kadar hiçbiri eye inanmayacağı apaçık ortadaydı. Ama o sırada bir baska limons erbeti seçmekteydi Dumbledore, yanıt vermedi.

"Anlatılanlara göre," diye üsteledi Profesör McGonagall, "Voldemort dün gece Godric's Hollow'da görülmüş. Potter'lari bulmaya gitmişoraya. Söylentilere bakılırsa, Lily ile James Potter galiba - galiba ölmüşler "

Dumbledore basını önüne eğdi. Profesör McGonagall derin bir soluk aldı.

"Lily ile James...I nanamıyorumI nanmak istemedim buna... Ah, Albus..."

Dumbledore elini uzatıp omzuna vurdu onun Acili bir sesle, "Biliyorum... Biliyorum..." dedi.

Konusmayı sürdürürken Profesör McGonall'in sesi titriyordu. "Hepsi bu kadar değil Potter'ların oğlunu, Harry'yi de öldürmeye kalkmış, kim-olduğunu-bilirsin-sen. Ama öldürememiş. O küçük çocuğu öldürememesinin Nedenini, nasılini kimse bilmiyor, ama söylentilere bakılırsa, Harry Potter'i öldüremeyince Voldermorth'un gücü de yok oluvermiş- bu yüzden kayıplara karışmışiste."

Dumbledore kederle bassallayarak onu onayladı.

Profesör McGonagall, "Acaba - acaba doğru mü?" diye kekeledi. "Bütün o yaptıklarından sonra... o kadar insani öldürdükten sonra... küçük bir çocuğu öldüremez miydi? Akil almayacak birsey... böyle birsey yapamaz miydi... Tanrı askına, nasıl oldu da Harry sağkaldı?"

"Sadece tahmin yürütebilirim," dedi. "Belki aslini hiç öğrenemeyeceğiz."

Profesör McGonagall bir dantel mendil çıkarıp gözlüğünün altından gözlerini kurularadi. Dumbledore da burnunu çekerek cebinden bir altın saat çıkardı, onu inceledi. Çok garip bir saattiydi bu. On iki yelkovanı vardı, ama hiç rakam yoktu üstünde; rakamlar yerine, çevresinde küçük gezegenler hareket ediyordu. Bunların herhalde bir anlamı vardı Dumbledore için, çünkü yeniden yerine koydu saati, "Hagrid gecikti," dedi. "Sahi, burada olacağımı sanırım o söylemiştir size, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Profesör McGonagall. "O kadar yer dururken kalkıp neden buraya geldiğinizi sanırım anlatmayacaksınız bana."

"Harry'yi teyzesiyle enistesine getirmeye geldim. Ailesinden sadece onlar kaldı imdi."

Profesör McGonagall, ayaga fırlayıp dört numarayı göstererek, "Yani - burada oturan insanlardan mi söz ediyorsun yoksa?" diye bagirdi. "Dumbledore - bunu yapamazsın. Bütün gün onları gözetledim. Onlar kadar bize hiç mi hiç benzemeyen başka iki kişi yoktur. Bir de oğulları var - gördüm onu, s eker alsın diye çığlıklar atarak annesini sokak boyunca tekmeledi durdu. Harry Potter gelip burada mi oturacak!"

Dumbledore, kesin bir sesle, "Burası onun için en iyi yer," dedi. "Büyüyünce teyzesiyle enistesini ona hers eyi anlatırlar. Onlara bir de mektup yazdım."

Profesör McGonagall, yeniden duvara oturarak, ciliz bir sesle, "Mektup mu?" diye tekrarladı. "Gerçekten, Dumbledore, bütün bunları bir mektupla açıklayabileceğini mi sanıyorsun? Bu insanlar onu hiç anlamayacak! Ünlü olacak ileride - bir efsane olacak - gelecekte bugün Harry Potter Günü olarak anılırsa hiç asmam -Harry üstüne kitaplar yazılacak - dünyamızdaki bütün çocuklar onun adını öğrenecek!"

Dar çerçeveli gözlüğünün üstünden son derece ciddi bakarak, "Tastamam öyle," dedi Dumbledore. "Her çocuğun basını döndürebilir bu. Daha yürümeden, konuşmadan üne kavusmak! Hiç hatırlamayacağı bir şey yüzünden ünlü olmak! Anlamıyor musunuz, böylesi çok daha iyi, hiç olmazsa anlayacağı zamana kadar bütün bunlardan uzak kalır."

Profesör McGonagall ağzını açtı, fikrini değiştirdi, yutkundu, sonra, "Evet - evet, haklısınız, elbette," dedi. "Ama çocuk nasıl geliyor buraya, Dumbledore?" Sanki Harry altında saklanıyormuş gibi onun pelerinine bir göz attı ansızın.

"Hagrid getiriyor onu."

"Hagrid'e böylesine önemli bir şey için güvenmek -akıllıca mı sizce?"

"Hagrid'e canımı bile emanet ederim," dedi Dumbledore.

Profesör McGonagall, hasetle, "Yüreği bizimle birlikte, ben de biliyorum bunu," dedi, "ama dikkatsiz olduğunu da göz ardı edemezsiniz. Birazcık - neydi o?"

Çevrelerindeki sessizliği uzaklardan bir motor sesi bozmuştu. Sokagın iki başına bakarak bir tasit isigi aramaya başladılar, ses gittikçe yükseldi, kafalarını gökyüzüne çevirdikleri sırada gümbürtüye dönüştü - havadan koca bir motosiklet inip yola, tam önlerine kondu.

Motosiklet kocamandı gerçi, ama onu kullanan adamın yanında hiç kalıyordu. Sıradan bir adamın yaklaşıp iki kati kadar uzun, en az beskati kadar das ismandı. Dudak uçuklatacak kadar iri ve yabaniydi - çalıya benzer siyah uzun saçlarıyla sakalı yüzünün büyük bölümünü örtüyordu, çöp bidonu kapakları büyüklüğünde elleri vardı, deri çizmeli ayakları Yunus Yavrularına benziyordu. Uçsuz bucaksız, kaslı kollarında battaniyeden bir bohça tutuyordu.

"Hagrid," dedi Dumbledore, rahatlamışa benziyordu. "Sonunda! O motosikleti nereden buldun?"

"Ödünç aldım, Profesör Dumbledore, efendim," dedi dev; konuşurken dikkatle motosikletten indi. "Genç Sirius Black ödünç verdi. Onu getirdim, efendim."

"Bir sorun çıkmadı, değil mi?"

"Hayır, efendim - ev neredeyse yerle bir olmuştu, ama Muggle'lar üsümeden onu çıkarmayı basardım. Bristol üstünde uçarken uykuya daldı."

Dumbledore ile Profesör McGonagall bohçaya eğildiler. İçinde, belli belirsiz, misil misil uyuyan bir bebek, bir oğlan çocuğu vardı. Alnındaki simsiyah saç buklelerinin altındaki imsege benzer garip biçimli bir kesik görülüyordu.

"Yoksa oraya mı?" diye fisildedi Profesör McGonagall.

"Evet," dedi Dumbledore. "O iz yasami boyunca kalacak."

"Siz bu konuda birsey yapamaz miydiniz, Dumbledore?"

"Yapabilecek olsaydim bile yapmazdim. I zler yararli olabilir bazen. Benim sol dizimde de bir tane var, Londra Metrosunun kusursuz bir haritasi. Neyse - ver onu bana, Hagrid -s u isi bitirelim."

Dumbledore, Harry'yi kollarina alip Dursley'lerin evine yöneldi.

"Acaba - acaba ona hosça kal diyebilir miyim, efendim?" diye sordu Hagrid.

Kocaman, killi kafasini Harry'nin üstüne egdi, ona saçli sakalli bir öpücük kondurdu. Sonra, birdenbire, yarali bir köpek gibi ulumaya basladi.

"Sss!" diye fisildadi Profesör McGonagall. "Muggle'lari uyandiracaksın!"

Hagrid, "Ö-ö-özür dilerim," diye hiçkirdi; benekli, büyük bir mendil çıkarip yüzünü içine gömdü. "Ama da-da-dayanamıyorum - Lily ile James öldüler - zavalli minik Harry de Muggle'larla yasayacak -"

Profesör McGonagall, çekinerek koluna dokundu Hagrid'in, "Evet, evet, çok aci birsey bu, ama kendini toparla, Hagrid, yoksa bizi fark ederler," diye fisildadi; o orada Dumbledore alçak bahçe duvarini asmis, ön kapiya varmistti. Usulca esige birakti Harry'yi, pelerinininden bir mektup çıkarip bohçaya tikistirdi, sonra da ötekilerin yanina döndü. Bir dakika boyunca üçü de orada durup küçük bohçaya baktilar; omuzlari sarsiliyordu Hagrid'in, Profesör McGonagall öfkeyle gözlerini kirpistiriyordu, Dumbledore'un gözlerinden fiskiran o parlak isik ise bütün bütüne sönmüsgibiydi.

Sonunda, "Eh," dedi Dumbledore, "bu kadar. Artık burada isimiz yok. Gidip kutlamalara katilalim bari."

Boguk mu boguk bir sesle, "Yaa," dedi Hagrid. "Ben önces u motosikletten kurtulayim. I yi geceler, Profesör McGonagall - Profesör Dumbledore, efendim."

Hagrid, sirilsiklam gözlerini ceketinin koluna silerek kendini motosiklete attı, motoru çalıştırdı; gürültüyle havalandı motosiklet, geceye karısti.

Dumbledore, "Umarım yakında yine görüşürüz, Profesör McGonagall," dedi, onu basıyla selamladı. Profesör McGonagall da karsilik olarak burnunu çekti.

Dumbledore dönüp sokak boyunca yürümeye basladi. Köseye varınca durdu, gümüsPüfür'ü çıkardı. Bir kere çakti onu, on iki isik topu sokak lambalarına yerlesti hemen, Privet Drive bir anda turuncu oluverdi; Dumbledore, sokağın öteki ucunda tekir bir kedinin süzülerek köseyi döndüğünü gördü. Dört numaranın basamaklarında battaniyeden bohçayı da seçebiliyordu.

"Talihin açık olsun, Harry," diye mirıldandı. Topuklarının üstünde döndü, pelerininin bir hisirtisiyle yok oluverdi.

Bir meltem çıktı, mürekkep rengi göğün alanda sessizce, düzenli bir biçimde uzanan, s asirticis eylerin en son olabileceği bu sokağın, Privet Drive'in tertemiz çaliliklerini titretti. Harry Potter, uyanmadan, battaniyenin içinde bir yandan bir yana döndü. Minicik eliyle yanındaki mektubu kavramısti; uykundaydı, özel biri olduğunu bilmiyordu, ünlü biri olduğunu bilmiyordu, birkaç saat sonra süts iselerini koymak için kapiyi açacak olan Mrs Dursley'in çığıyla uyanacağını bilmiyordu, önündeki birkaç haftayı kuzeni Dudley tarafından itilip kakılarak, çimdiklenerek geçireceğini de bilmiyordu... Nereden bilsin, o anda ülke

Anlasilan, istedig i o yeni bilgisayara kavusmustu Dudley, ikinci televizyonla yarisbisikleti de cabasi. Dudley'nin neden bir yarisbisikleti istedigine akil erdiremiyordu Harry, Dudley çoks ismandi çünkü, bedenini çalistirmaktan da nefret ederdi - tabii bir baskasini yumruklamak disinda. Dudley'nin en sevdi gi kum torbasi Harry'ydi, ama kovalarken onu bir türlü yakalayamazdi. Görünüsünden pek belli degildi, ama Harry çok hizliydi.

Belki de karanlik bir dolapta yasamakla ilgisi vardi bunun, ama Harry yasina göre çok uf akti, çok da cilizdi. Dudley'nin eski elbiselerini giymek zorunda kaldigi için, olduğundan da ufak ve ciliz gösteriyordu; Dudley ise ondan yaklasik dört kat iriydi. İncecik bir yüzü vardi Harry'nin, kemikleri fırlamisdizleri, siyah saçlari, yemyesil gözleri vardi. Taktigi yusyuarlak gözlük dünyanin seloteyp' iyle tutturulmustu, Dudley yumruğu hep burnuna yapistirirdi çünkü. Harry'nin görünüsünde hosuna giden teks ey, alnindakis imsek biçimindeki yara iziydi. Kendini bildi bileli vardi bu; hatirliyordu, Petunia Teyze'ye sordugu ilk soru, bu izin nasıl olduguydu.

"Annenle babanın öldüğü otomobil kazasinda," demisti teyzesi. "Baska soru sorma."

Soru sorma - Dursley'lerle huzur içinde yasamanin ilk kurali buydu.

Harry pastirmalari çevirirken mutfaga Venon Eniste girdi.

Günaydin yerine, "Saçlarini tarasana!" diye kükredi.

Vernon Eniste haftada ortalama bir kere gazetesinin tepesinden bakip Harry'nin berbere gitmesi gerektiğini söylerdi. Harry saçlarini sinif arkadaşlarinin toplamindan daha sik kestiriyordu, ama fark etmiyordu, saçlari boyuna büyüyordu iste, fıskircasina.

Dudley annesiyle mutfaga geldiğinde Harry tavada yumurta yapmaktaydi. Vernon Eniste'ye çok benziyordu Dudley. Kocaman, pembe bir yüzü vardi; boynu yok gibiydi; gözleri ufacikti, suluydu, maviydi; sari saçlari tostoparлак kafasina yapisiyordu. Petunia Teyze onun bir bebek melege benzedigini söylerdi hep - Harry ise peruk takmisbir domuza benzedigini söylerdi.

Harry pastirmali yumurta tabaklarim masaya koydu, pek yer olmadigi için güç birseydi bu. Bu arada Dudley armaganlarini sayiyordu. Surati asildi.

Annesiyle babasina bakarak, "Otuz alti," dedi. "Geçen yildan iki eksik."

"Sekerim, Marge Hala'nin armaganini saymadin; bak, burada, annenle babanın koca armaganinin altinda."

Dudley, kipkirmizi kesilerek, "Peki, otuz yedi öyleyse," dedi. Dudley kasirgasinin yaklasmakta olduğunu sezen Harry, ne olur ne olmaz, belki Dudley masayi devirir diye, kurt gibi pastirmaya saldirdi.

Petunia Teyze de tehlikeyi sezinlemisti besbelli, çabucak, "Bugün çikinca sana iki armagan daha alacag iz," diye atildi. "Buna ne dersin, kusum? iki armagan daha. Oldu mu?"

Bir an düşündü Dudley. Çetin bir soruydu bu. Sonunda, agir agir, "Öyleyse," dedi, "otuz... otuz..."

"Otuz dokuz, bir tanem," dedi Petunia Teyze.

"Haa." İskemlesine çöktü Dudley, en yakindaki pakete uzandi. "İyi öyleyse."

Vernon Eniste kikirdadi.

"Küçük yumurcak parasinin karsiligini istiyor, tipki babasi gibi. Yasa, Dudley!" Dudley'nin saçlarini karis tirdi.

Telefon çaldi o anda, Petunia Teyze açmaya gitti, Harry'yle Vernon Eniste de Dudley'nin yarisbisikleti, sinema kamerasi, uzaktan kumandali uçak, on alti yeni bilgisayar oyunu ve video paketlerini açmasini seyrettiler. Dudley tam altin saat paketini açıyordu ki, Petunia Teyze döndü telefondan, hem öfkeli, hem endiseliydi.

"Haberler kötü, Vernon," dedi. "Mrs Figg'in bacağı kırılmış. Onu alamıyor." Basiyla Harry'yi isaret etti.

Dudley'nin agzi dehsetle açildi, ama Harry'nin yüregi hopladi. Dudley'nin her dogum gününde annesiyle babasi onunla bir arkadasini gezmeye götürürlerdi, lunaparka, hamburgerciye ya da sinemaya. Her yıl da, iki sokak ötede oturan o deli kocakariyla, Mrs Figg'le kalirdi Harry. Nefret ederdi oradan. Bütün ev lahana kokardi; Mrs Figg de gelmişgeçmişne kadar kedisi varsa, hepsinin fotografini gösterirdi.

"Ne olacaks imdi?" dedi Petunia Teyze, bu isi sanki o tasarlamışgibi, öfkeyle Harry'ye bakti. Harry, Mrs Figg'in bacağına kırılmasına üzülmesi gerektiğini düşünüyordu, ama kolay degildi bu; öyle ya, Tibbles'i, Snowy'yi, Mr Paws'u, Tufty'yi koskoca bir yıl görmeyecekti.

Vernon Eniste, "Marge'i arasak," diye önerdi.

"Saçmalama, Vernon, nefret ediyor o çocuktan."

Dursley'ler Harry'den hep böyle söz ederlerdi, sanki kendisi orada yokmuşgibi - ya da söylenenlerin zaten farkına varamayacak i grenç birş eymis, bir sümüklüböcekmişgibi.

"Yas eye ne dersin?.. Neydi adi, arkadasın Yvonne?"

Petunia Teyze, "Majorca'da tatilde," diye kestirip attı.

Harry umutla, "Beni burada da bırakabilirsiniz," diye söze karisti (bir degisiklik olur, televizyonda istedig ini seyreder, belki de Dudley'nin bilgisayarini karistirabilirdi).

Petunia Teyze sanki bir limon yutmuşgibi bakti.

Homurdandı: "Dönüp de evi alt üst olmuşbulalım diye mi?"

"Evi yıkmam," dedi Harry, ama dinleyen yoktu ki.

Petunia Teyze, ağır ağır, "Onu da hayvanat bahçesine götürebiliriz," dedi, "... arabada kalır..."

"Araba yepyeni, tek basına bırakamayız..."

Dudley bagira bagira aglamaya basladi. Pek ağladığı yoktu aslında, bunu yıllar önce bırakmişti, ama suratını buruşturup inlerse, annesinden ne isterse alabileceğini biliyordu.

"Agucuk gugucugum, ağlama, anneciğin o çocuğun en güzel gününü berbat ekmesine izin vermeyecek!" diye bağirdi Petunia Teyze, Dudley'ye sarıldı.

Dudley, yapmacık hiçkırıklarla sarsılarak, "Onun...gelmesini... is-is-istemiyorum!" diye bağirdi. "Hers eyin tadini ka-kaçiriyor hep!" Annesinin kollan arasindaki bosluktan Harry'ye pis pis siritti.

Ama o sirada kapi çalindi - "Aman, Tanrim, geldiler!" dedi Petunia Teyze çilgincasına - bir an sonra da Dudley'nin en iyi arkadası Piers Polkiss, annesiyle girdi. Siska bir çocuktı Piers, surati siçana benziyordu. Dudley'nin yumrukladigi çocukların ellerini arkalarından o tutardi genellikle. Dudley yapmacık ağlamasını hemen kesti.

Harry yarım saat sonra Dursley'lerin arabasının arka koltugunda Piers ve Dudley'yle birlikte ömründe ilk kere hayvanat bahçesine giderkens ansina inanamiyordu. Teyzesiyle enistesı baska bir çare bulamamis lardi, ama yola çikmadan önce Vernon Eniste, Harry'yi bir kenara çekmisti.

Kocaman mosmor suratim Harry'nin yüzüne yaklastirarak, "Seni uyariyorum," demisti, "bak, çocuk, senis imdiden uyariyorum - bir numara yapmaya kalkarsan, herhangi birs ey yaparsan - Noel'e kadar o dolabin içinde kalirsin."

"Ben birs ey yapmayacagim ki," demisti Harry, "yeminle..."

Ama Vernon Eniste inanmamisti ona. Zaten kimse inanmiyordu.

Sorun Harry'nin bulunduğu yerlerde garips eyler olmasından kaynaklaniyordu, Dursley'lere bu olaylarda kendisinin parmagi olmadigini söylemek bosunaydi.

Bir keresinde, Harry'nin berbere gittiği gibi gelmesinden bikan Petunia Teyze, mutfaktaki makası alıp saçlarını kesmis, onu damdazlak birakmisti, "o korkunç izi örtmek için" perçemine dokunmamisti sadece. Dudley, Harry'yi Öyle gömünce gülmekten kirlmisti; Harry'nin de ertesi gün okulu düşünmekten gözüne uyku girmemisti, zaten o çuval gibi pantolonuyla, seloteypili gözlüğüyle dalga geçen geçeneydi. Ama ertesi sabah kalkınca saçlarını Petunia Teyze kirkmadan nasilsa, öyle bulmustu. Saçlarını o kadar çabuk nasıl çiktiğini açıklamasına olanak yoktu, ne söylediye dinletememis, bir hafta dolap cezasına çarptirilmisti.

Bir baska keresinde, Poturda Teyze ona Dudley'nin berbat mi berbat eski bir kazagını (turuncu benekli, kahverengi) giydirmeye çalisiyordu. Kafasından geçirmeye zorladıkça, kazak küçüldükçe küçüliyordu, sonunda el kadar bir kuklanın giyebileceği kadar oldu, ama Harry'ye uyması olanaksızdı. Petunia Teyze, kazagın yıkarken çektiğine karar verdi, Harry de cezalandirılmadığı için derin bir soluk aldı.

Öte yandan, okul mutfaklarının damında yakalandığı için basi adamakilli derde girmisti. Dudley'nin çetesi her zamanki gibi onu kovalamaktaydı, Harry kendini birdenbire bacanın üstünde otururken buluvermisti, baskaları gibi o das asımisti buna. Dursley'ler, okul müdiresinden, Harry'nin damlara tirmandığını bildiren pek öfkeli bir mektup almislardı. Harry'nin bütün yapmaya çalıstığı (kilitli dolap kapısının arkasından Vernon Eniste'ye bağirarak söylediği gibi) mutfakların önündeki çöp bidonlarının üstünden atlamaktı. Tam atlarken rüzgârın onu kaldırıp uçurduğunu düşünüyordu Harry.

Ama bugün hiçbir terslik olmayacaktı. Günü okul, dolap ya da Mrs Figgs'in lahana kokan salonu disında bir yerde geçirmek, Dudley ve Piers'la birlikte olmaya değerdi.

Vernon Eniste, arabayı kullanırken Petunia Teyze'ye boyuna yakiniyordu. Hers eyden yakınmak hosuna giderdi; işçiler, Harry, kurul, Harry, banka ve Harry en çok yakındığı konulardan birkaçıydı. Bu sabah motosikletlerden yakiniyordu.

Yanlarından bir motosiklet hızla geçerken, "... genç serseriler, deli gibi sürüyorlar," dedi.

Ansizin hatirladi Harry. "Düsümde bir motosiklet gördüm," dedi. "Uçuyordu."

Vernon Eniste az kalsin önündeki arabaya toslayacakti. Arkaya dönerek Harry'ye bagirdi, surati biyikli dev bir pancara dönmüstü: "MOTOSIKLETLER UÇMAZ!"

Dudley ile Piers kikirdadilar.

"Biliyorum uçmadiklarini," dedi Harry. "Sadece bir düsti bu."

Keske birsey söylemeseydim diye geçirdi içinden. Dursley'leri onun soru sormasından daha çok sinirlendiren birsey varsa, o da herhangi birsey için olagandisi davranislariyla ilgili konusmasiydi; konu ister düs, ister çizgi film olsun, fark etmezdi - böylece onun sakincali düsüncelere kapilabileceğini düsünüyorlardı herhalde.

Piril piril bir cumartesiydi, hayvanat bahçesi ailelerle doluydu. Dursley'ler Dudley ile Piers'a kocaman çikolatali dondurmalar aldilar kapida; ama çabuk davranip hemen uzaklasamadilar oradan, satici kadin Harry'ye ne istedigini sordugu için, ona da ucuzundan bir limonlu almak zorunda kaldilar. Pek de fena degilimsi diye düsündü Harry, bir yandan dondurasini yaliyor, bir yandan da kafasini kasiyan, inanilmaz derecede Dudley'ye benzeyen bir gorili seyrediyordu, bir de sarisin olsaydi tamamdi.

Harry'nin uzun süredir geçirdigi en güzel sabahı bu. Öğle yemegine dogru hayvanlardan sikilmaya baslayan Dudley ile Piers yine keyfe gelip kendisini yumruklayabilirler diye, Dursley'lerin biraz ötesinde yürümeye özen gösteriyordu. Hayvanat bahçesinin lokantasında yediler yemeklerini, Dudley dondurmasi yeteri kadar büyük de gil diye kiyameti kopardi, Vernon Eniste bir dondurma daha getirtti ona, Harry'nin de kendi dondurasini yemesine izin verildi.

Harry bütün bunların hayra alamet olmadığını sonradan anlayacakti.

Yemekten sonra sürüngenler bölümüne gittiler. Burası serindi, karanlıktı, duvarlar boyunca aydinlatilmis cam kafesler siralanmisti. Camların arkasında her çeşit kertenkele, her çeşit yılan tahta parçalarının, tasların üstünde sürünüyor, kayiyordu. Dudley ile Piers büyük zehirli kobralarla insanları sararak öldüren koca pitonları görmek istediler. Dudley oradaki en büyük yılanı hemen buldu. O kadar iriydi ki yılan, Vernon Eniste'nin arabasını iki kere sarar, onu ezerek çöp bidonuna çevirebilirdi - ama pek havasında de gildi o sırada. Aslında, misil misil uyuyordu.

Dudley burnunu cama dayamış, gözlerini parıldayan kahverengi pullara dikmisti.

"Kimildats unu," diye uludu babasına. Vernon Eniste cama vurdu, ama yılan kilini bile kipirdatmadı.

"Bir daha," diye buyurdu Dudley. Vernon Eniste parmaklarıyla bir daha tıklattı camı, ama yılan uyumayı sürdürdü.

Dudley, "Çok sikici," diye inledi. Aradan uzaklastı.

Harry cam kafese yanasip uzun uzun baktı yılanı. Yılan da sikintiden ölmüşse, hiç asırmazdı dogrusu -gün boyunca parmaklarıyla camı tıklatarak kendisini tedirgin eden ahmak insanlardan başka kimsesi yoktu ki. Bir dolabi yatak odası olarak kullanmaktan beterdi bu, orada tek ziyaretçi seni uyandırmak için kapiyi yumruklayan Petunia Teyze'ydi gerçi, ama hiç olmazsa evin içinde dolasabilirdin.

Yılan boncuk gözlerini açtı ansizin. Usulca, çok usulca basını kaldırdı, gözleri Harry'nin gözlerinin hizasına

gelineye kadar.

Göz kirpti.

Harry gözlerini dikti ona. Sonra, bir bakan var mi diye çevresine göz attı. Bakan yoktu. O da yilana baktı sonra, göz kirpti.

Yılan kafasını Vernon Eniste'yle Dudley'ye doğru uzattı, sonra gözlerini tavana dikti. Yine Harry'ye baktı, sonra; bakişinden ne dediği açıkça belliydi: "Hep aynı"

Harry, "Biliyorum," diye mirıldandı camın arkasından, yılanın kendisini isitip isitmediğini bilemiyordu. "Gerçekten pek tatsız olmalı."

Yılan cösküyle kafasını salladı.

"Sahi, nereden geliyorsun sen?" diye sordu Harry.

Yılan kuyruğunu cam kafesin yanındaki küçük yazıya doğru uzattı. Harry baktı.

Boa Yilani, Brezilya.

"Güzel miydi orası?"

Boa yilani kuyruğuyla yazıyı gösterdi yine, Harry okudu: Bu örnek, hayvanat bahçesinde yetiştirilmiştir. "Haa, anladım - demek Brezilya'da hiç bulunmadın?"

Yılan başını iki yana sallarken, Harry'nin arkasında kopan bir çığlık ikisini de havalara sıçrattı. "DUDLEY! MR DURSLEY! GELİN BAKINS U YILANA! NELER YAPIYOR, İNANAMAYACAKSINIZI"

Dudley, yalpalaya yalpalaya, olanca hızıyla geldi.

Harry'nin kaburgalarına bir yumruk indirerek, "Çekil yoldan," dedi. Hazırlıksız yakalanmış Harry, beton zemine kapaklandı. Daha sonra olanlar o kadar hızlı oldu ki, kimse nasıl olduğunu bile anlayamadı - Piers ile Dudley camın önünde duruyorlardı, bir anda dehşet çığlıkları ata ak arkaya sıçradılar.

Harry doğrulup yutkundu; boa yılanının içinde bulunduğu cam kafes yok olmuştü. Dev yılan çözülmüş, yerde sürünüyordu - sürüngeñler bölümündeki insanlar çığlıklar atarak kapılara doğru kosmaya başladılar.

Yılan hızla yanından geçerken, Harry onun alçak sesle fisildediğini duydu: "Geliyorum, Brezilya... Sssag ol, amigo."

Sürüngeñler bölümünün bekçisi dehşet içindeydi.

"Ama cam," diyordu durmadan, "cam nereye gitti?"

Hayvanat bahçesinin yöneticisi kendi elleriyle demli, bols ekerli bir çay verdi Petunia Teyze'ye, özür üstüne özür diledi. Piers ile Dudley boyuna abuk sabuks eyler söylüyorlardı. Harry'nin gördüğü kadariyle, yılan onların yanından geçerken topuklarını ayakla karışık öyle bir hamle etmişti, o kadar, ama Vernon Eniste'nin arabasına bindiklerinde, Dudley yılanın bacağına koparmak üzere saldırdığını söylüyor, Piers da kendisini boğmaya çalıştığına yemin ediyordu. Ama Harry açısından en kötüsü, Piers'in biraz yatısınca,

"Harry onunla konusuyordu, öyle değil mi, Harry?" demesi oldu.

Vernon Eniste, Harry'ye yüklenmek için Piers evden sagsalim çıkincaya kadar bekledi. Öylesine öfkeliydi ki, konusamıyordu bile. "Git - dolap - kal - yemek yok," demeyi basardı, sonra da bir koltuga yi gildi, Petunia Teyze kosup ona koca bir kadeh konyak getirmek zorunda kaldı.

Çok daha sonra Harry karanlık dolabında yatmış, keske bir saatim olsaydı diye düşünüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, Dursley'lerin uyuyup uyumadıklarından da emin değildi. Onlar uyumadan önce mutfaka süzülüp birs eyler atıstırmayı göze alamazdı.

Yaklaşık on yıldır yasıyordu Dursley'lerle, on berbat yıl, kendini bildi bileli, bebekliğinden, annesiyle babasının bir araba kazasında öldüklerinden beri. Annesiyle babası ölürken arabada olduğunu hatırlamıyordu. Bazen, dolaptaki o uzun saatler boyunca kafasını zorlarsa, garip bir görüntü canlanıyordu: göz kamastıran yeşil bir ışığın çakısı, alnını yakan bir acı. Herhalde araba kazasıydı bu, ama o yeşil ışığın nereden geldiğini kestiremiyordu. Annesiyle babasını ise hiç hatırlamıyordu. Teyzesiyle enistesesi söz etmezlerdi onlardan, kendisinin soru sorması ise yasaklanmıştı. Evde fotoğrafları da yoktu.

Daha küçükken, bilmediği bir akrabasının gelip kendisini götürmesini düşlerdi Harry, ama böyle bir şey hiç olmadı; tek ailesi Dursley'lerdi. Yine de, sokaktaki yabancıların onu tanıdığını düşünürdü (belki de umardı). Çok garip yabancıları bunlar. Bir keresinde Petunia Teyze ve Dudley'yle alışverişteyken, mor silindirs apkali ufak tefek bir adam selam vermisti ona. Petunia Teyze, adamı tanıyıp tanımadığını sormustü öfkeyle, sonra da hiçbir şey almadan onları dükkândan çıkarmıstı. Bir keresinde de, tepeden tırnağa yeşiller içinde uçuk bir ihtiyar kadının teki otobüste neşeyle el sallamıstı. Geçen gün sokakta upuzun mor bir palto giymissaçsız bir adam elini sıkıms, sonra da tek söz söylemeden uzaklaşmıstı. Bütün bu insanlardaki en garip özellik, Harry onlara daha yakından bakmak istediği an hemen yok olmalarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiç Kimseden Mektuplar

Okulda kimsesi yoktu Harry'nin. Herkes, Dudley çetesinin çuval gibi eski elbiseler giyen, kırık gözlüklü u tuhaf Harry Potter'dan hoşlanmadığını biliyor, kimse de Dudley çetesiyile ters düşmek istemiyordu.

Brezilyalı boa yılanının kaçısi, Harry'nin o güne kadarki en uzun cezaya çarptırılmasına yol açmıstı. Dolaptan yine çıkmasına izin verildiğinde, yaz tatili başlamış, Dudley yeni film kamerasını kırmış, uzaktan kumandalı uçagını parçalamış, yarışbisikletine bindiği ilk gün de Privet Drive'da koltuk değnekleriyle karsıdan karsıya geçen Mrs Figgs'e çarpmıstı.

Okulun sona erdiğine seviniyordu Harry, ama her gün hiç sektirmeden eve gelen Dudley çetesinden kurtulmak olanaksızdı. Piers da, Dennis de, Malcolm da, Gordon da iri ve ahmaktı, ama en irileri, en ahmakları Dudley olduğu için önder de oydu. Ötekiler, Dudley'nin en sevdiği spora, Harry-avına katılmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Iste bu yüzden Harry çıkabildiği kadar çok çıkıyordu evden; dolasıyor, bir umut ışığı olarak gördüğü tatil sonunu düşünüyordu. Eylül gelince ortaokula gidecekti, yaşamında ilk kere Dudley'yle olmayacaktı artık. Dudley, Vernon Eniste'nin eski okuluna, Smeltings'e yazılmıstı. Piers Polkiss de oraya gidecekti. Harry ise devlet okuluna, Stonewall High'a gidecekti. Bunun çok gülünç olduğunu düşünüyordu Dudley.

"Stonewall'da ilk gün adamin kafasini tuvalete sokuyorlar," dedi. "Istersen gel yukari da bir deneyelim."

"Istemem, sagol," dedi Harry. "O zavalli tuvalete senin kafan kadar berbat birs ey girmemistir - sokarsan içi bulanir." Sonra da, söylediklerini Dudley daha kavrayamadan tabanlari yagladi.

Temmuzda bir gün, Petunia Teyze Smeltings formasi almak için Dudley'yi Londra'ya götürdü, Harry'yi de Mrs Figgs'e birakti. Mrs Figgs her zamanki kadar kötü degildi. Anlasildigina göre, bacagini kedilerinden birine takilince kirmisti, bu yüzden de onlarla arayi bozmustu. Harry'nin televizyon seyretmesine izin verdi, sanki birkaç yilin tadini tasiyan çikolatali pastadan getirdi.

Dudley o aksam yeni formasini giyerek salonda aile için özel bir geçit töreni yapti. Smeltingsli çocuklar, kestane kahverengisi frak, turuncu golf pantolonu, kayikçi diye adlandirdiklari yassi hasirs apkalar giyerlerdi. Öğretmenler bakmadigi zaman birbirlerine vurmak için de baslari topuzlu bastonlar tasirlardi. Daha sonraki yasamlari için iyi bir eğitimdi bu.

Vernon Eniste, yeni golf pantolonunun içindeki Dudley'ye bakarken, boguk bir sesle, yasaminin en gurur duydugu anim yasadigini belirtti. Petunia Teyze gözyaslarina boguldu, karsisindakinin Tini Minicik Dudleycik olduguna inanamadigini söyledi, ne kadar yaki sikliydi, ne kadar büyümüstü. Harry konusmayi göze alamadi. Gülmek için o kadar zorladi ki kendini, kaburga kemiklerimden ikisi herhalde çatlamiştir diye düşündü.

Harry ertesi sabah kahvalti için gittiginde mutfakta korkunç bir koku vardi. Koku, lavabonun içindeki madeni büyük bir legenden geliyordu. Bakmaya gitti Harry. Legen, gri bir suda yüzen, kirli paçavralara benzeyens eylerle doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu Petunia Teyze'ye. Soru sormaya kalktigi zaman teyzesinin dudaklari nasil kenetleniyorsa, yine öyle kenetlenmistü.

"Yeni okul forman," dedi Petunia Teyze.

Harry legene bakti yine.

"Haa," dedi. "Bu kadar islatilmasi gerektigini akil edemedim."

"Saçmalama," diye patladi Petunia Teyze. "Dudley'nin eskilerini griye boyuyorum senin için. Is imi bitirince, ötekilerin formasina benzeyecek."

Bu konuda Harry'nin ciddi kuskulari vardi, ama en iyisi tartismamakti. Masaya oturdu, Stonevall High'da ilk gün neye benzeyecegini düşünmeye koyuldu - burusuk fil derisi giymisgibi olacakti herhalde.

Dudley ile Vernon Eniste, Harry'nin yeni formasindan yayilan koku yüzünden burunlarini tutarak geldiler. Vernon Eniste, her zamanki gibi gazetesini açti, Dudley de hep yaninda tasidigi Smeltings bastonunu masaya vurdu.

Mektup kutusunun açildi gini, paspasa mektuplarin düstügünü duydular.

Vernon Eniste, gazetesinin arkasindan, "Postayi getir, Dudley," dedi.

"Harry getirsin."

"Postayi getir, Harry."

"Dudley getirsin."

"Suna Smeltings bastonunla bir vursana, Dudley."

Harry Smeltings bastonunu savuşturarak postayi almaya gitti. Üç ey duruyordu paspasta: Vernon Enis te'nin Wight adasında tatilini geçirmekte olan kız kardeşi Marge'dan bir kartpostal, faturaya benzer kahverengi bir zarf, bir de - Harry'ye bir mektup.

Harry mektubu aldı, gözlerini dikti ona, yüreği dev bir lastik bant gibi gerilmisti. Hiç kimse, yasami boyunca hiç, ama hiç kimse mektup yazmamisti ona. Kim yazardi zaten? Arkadasi da yoktu, baska akrabasi da - üye olmadigi için, kitapları geri götürmesi konusunda kitapliktan sert notlar da almiyordu. Ama iste, bir mektup vardı elinde, adres o kadar açıkti ki, bir yanlişlık söz konusu olamazdi:

Mr H. Potter

Merdiven altındaki Dolap

4 Privet Drive

Little Whinging

Surrey *

Sarımsi parsömenden yapılmış zarf kalindi, ağırdı, adres zümrüt yeşili mürekkeple yazılmisti. Pul yoktu. Harry, elleri titreyerek zarfı çevirince mor balmumundan bir mühür gördü; bir arma - koca bir "H" harfinin çevresinde bir aslan, bir kartal, bir porsuk, bir de yılan.

Mutfaktan, "Hadisene, çocuk!" diye bağırdı Vernon Eniste. "Ne yapıyorsun, zarflarda bomba mi ariyorsun?" Kendi esprisine kikirdadi.

Harry mutfaga döndü, mektuba bakıyordu hâlâ. Vernon Eniste'ye faturayla kartpostalı uzatti, oturup sarı zarfı ağır ağır açmaya koyuldu.

Vernon Eniste yırtarak açtı faturayı, nefretle homurdandı, kartpostalın arkasına baktı.

Petunia Teyze'ye, "Marge hastalanmış," diye bilgi verdi. "Tuhaf bir deniz kabuklusu yemis..."

Dudley, "Baba!" diye seslendi ansızın. "Baba, Harry'nin elinde birşey var!"

Harry, zarfla aynı ağırlıktaki parsömene yazılmış mektubunu açmak üzereydi ki, Vernon Eniste kâğıdı elinden kapıverdi.

Onu geri almaya çalışarak, "Benim o!" diye bağırdı Harry.

"Sana kim yazar ki?" diye burun kıvırdı Vernon Eniste, silkeleyerek tek eliyle açtı mektubu, okumaya bas ladi. Yüzü trafik ışıklarından daha hızlı bir biçimde kırmızıdan yeşile donuverdi. O kadarla da kalmadı. Birkaç saniye içinde bayatlamış yulaf ezmesinin gri beyazı oldu.

"P-P-Petunia!" diye kekeledi.

Dudley, okumak için mektubu kapmaya çalıştı, ama Vernon Eniste onu uzanamayacağı kadar yüksekte tutuyordu. Petunia Teyze merakla aldı mektubu, ilk satırı okudu. Bir an bayılacakmış gibi oldu. Elini boğazına götürüp hirilti bir ses çıkardı.

"Vernon! Aman Tanrım - Vernon!"

Gözlerini birbirlerine diktiler, Harry ile Dudley'nin odada olduklarını unutmuşlardı sanki. Dudley böyle hiçe sayılmaya alışık değildi. Smeltings bastonunu babasının kafasına tıklattı.

Yüksek sesle, "Mektubu okumak istiyorum," dedi.

Harry, "Asil ben okumak istiyorum," dedi öfkeyle, "bana yazılmış çünkü."

Vernon Eniste, mektubu zarfına koyarak, "Disari, ikiniz de disari," diye hirildadi.

Harry kipirdamadi.

"MEKTUBUMU İSTİYORUM!" diye bağirdi.

Dudley, "Ben göreceğim!" diye buyurdu.

"DISARI!" diye kükredi Vernon Eniste, Harry ile Dudley'yi enselerinden tutup hole attı, mutfak kapısını da çarparak arkalarından kapadı. Harry ile Dudley, anahtar deliğinden kimin kulak kabartacağı konusunda korkunç, ama sessiz bir kavgaya tutuştular hemen; Dudley kazandı, Harry de, gözlüğü bir kulağından sarkmış, kapiyla yer arasındaki aralıktan içeriye dinlemek için karninin üstüne uzandı.

Petunia Teyze, titrek bir sesle, "Vernon," diyordu, "su adrese bak - nerede yattığını nasıl bilebilirler? Evi mi gözetliyorlar dersin?"

Vernon Eniste, akli basından gitmiş, "Gözetliyorlardır - araştırıyorlardı - belki bizi izliyorlardır," diye mirildandi.

"Ne yapmamız gerekiyor, Vernon? Yanıt verelim mi? Onlara yazıp istemediğimizi"

Harry, Vernon Eniste'nin parlak siyah ayakkabılarının mutfak arsinladığı görebiliyordu.

Sonunda, "Hayır," dedi Vernon Eniste. "Hayır, umursamayacağız. Yanıt alamazlarsa... evet, en iyisi bu... hiçbir şey yapmayacağız..."

"Ama -"

"Böyle bir şey istemiyorum evde, Petunia! Onu aldığımızda yemin etmedik mi, böyle tehlikeli saçmalıklardan uzak duracağız diye?"

O akşam isten gelince, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı Vernon Eniste; Harry'yi dolabında ziyaret etti.

Vernon Eniste, kapıdan bin güçlkle geçer geçmez, "Mektubum nerede?" dedi Harry. "Kim yazmış?"

"Hiç kimse. Yanlışlıkla sana yollanmış," diye kestirip attı Vernon Eniste. "Yaktım."

Harry öfkeyle, "Yanlislik yoktu," dedi. "Benim dolabim bile yaziliydi üstünde."

"KES!" diye bagirdi Vernon Eniste, tavandan birkaç örümcek düsti. Derin derin soluk aldı, yüzüne bir gülücük yerleştirmeye çalıştı, herhalde çok aci duyuyordu bundan.

"Sey - evet, Harry -s u dolap. Teyzenle ben düşünüyorduk da... artık içine sığmayacak kadar büyüdün... Dudleynin ikinci yatak odasına tasinsan fena olmayacak."

"Neden?" dedi Harry.

Enistesesi, "Soru sorma!" diye kestirip attı. "Su esyalarını yukarı götür, hemen."

Dursley'lerin evinde dört yatak odası vardı: biri Vernon Eniste'yle Petunia Teyze'nin, biri konuklar (genellikle Vernon Eniste'nin kardeşi Marge) için, biri Dudley'nin yattığı, biri de Dudley'nin ilk yatak odasına sığmayan oyuncaklarını, esyalarını koyduğu oda. Harry'nin, nesi var nesi yoksa dolaptan bu odaya taşınması için tek sefer yetti. Yatağa oturdu Harry, çevresine bakındı. Buradaki aşağı yukarı her şey kırılmıştı. Bir aylık kamera, Dudley'nin bir zamanlar komsu köpeği ezdiği küçük tankın üstündeydi; köse ede ilk televizyonu duruyordu Dudley'nin, en sevdiği program yayınlanmayınca bir tekmeyle parçalamıştı onu; koca bir kuskafesi vardı, Dudley içindeki papaganı okula götürüp bir havali tüfikle de gıstokusetmişti, tüfek raftaydı, ucu, Dudley üstüne oturduğu için, egrilmişti. Öteki raflar kitap doluydu. Odada dokunulmamışa tek benzeyens eyler onlardı.

Asağidan Dudley'nin annesine bağırarak sesi geliyordu: "Onu orada istemiyorum... o oda bana gerekli... çıkarın onu..."

Harry iç çekip yatağa uzandı. Daha dün, burada olmak için neler vermezdi. Bugün ise burada olmaktadır, o mektupla dolabında olmayı yeğ tutardı.

Ertesi sabah kahvaltıda herkes oldukça sessizdi. Dudley's oktaydı. Çiğlikler atmış, babasına Smeltings bastonuyla vurmuş, kendini zorlayarak kusmuş, annesini tekmelemiş, kaplumbagasını seraya fırlatmış, ama odasını geri alamamıştı. Harry dün bu zamanları düşünüyordu, keske mektubu holde açmış olsaydı. Vernon Eniste ile Petunia Teyze düşünceli düşünceli birbirlerine göz atıyorlardı.

Posta geldiğinde, Harry'ye iyi davranmaya çalışan Vernon Eniste, mektupları almaya Dudley'yi yolladı. Holden geçerken Smeltings bastonunu herseye indirdi Dudley. Sonra bağirdi: "Bir tane daha! Mr H. Potter, En Küçük Yatak Odası, 4 Privet Drive -"

Sanki boğazlanıyormuş gibi bir çiğlik attı Vernon Eniste, yerinden fırlayıp hole kostu, Harry de pesinden. Vernon Eniste mektubu alabilmek için Dudley'le güresip onu yere yatırmak zorunda kaldı, doğrusu biraz güç oldu bu, çünkü Harry de Vernon Eniste'nin arkasına dolanıp boğazına sarılmıştı. Bir dakika kadar süren, herkesin Smeltings bastonundan nasibini aldığı o kör-dövüsü sonunda, Vernon Eniste soluk soluga doğruldu, elinde Harry'nin mektubu vardı.

Harry'ye, "Doğru dolaba - yani, yatak odana," diye gürlledi. "Dudley - git - sadece git."

Harry yeni odasını arsinladı da arsinladı. Dolaptan taşındığını biliyordu birileri, ilk mektubu almadığını da biliyorlardı sanki. Öyleyse bir daha denelerdi mutlaka. Bu keresinde basariya ulaşılmalıydı artık. Bir plan yaptı.

Onarılmışçalar saat ertesi sabah altıda çaldı. Harry hemen kapattı onu, sessizce giyindi. Dursleyleri

uyandırmamalıydı. Isıkların hiçbirini yakmadan aşağı süzülürdü.

Postacıyı Privet Drive'in köşesinde bekleyecek, dört numaralı mektuplarını alacaktı önce. Karanlık holde usulca ön kapıya doğru yürürken yüreği gümbürdüyordu.

"AAAAAHHHHH!"

Havaya sıçradı Harry - paspasta kocaman, yumuşak bir şey basmıştı - canlı bir şey!

Yukarıda ışıklar yandı, Harry o kocaman yumuşak şeyin enistesinin yüzü olduğunu fark etti dehşetle. Vernon Enişte, sokak kapısının dibinde, bir uyku tulumunda yatıyordu - besbelli Harry'nin kafasından geçeni yapmasına engel olmak için. Yarım saat kadar bağırarak Harry'ye, sonra da gidip çay yapmasını söyledi. Harry, süngüsü düşük, mutfaka gitti, döndüğünde posta gelmişti, Vernon Enişte'nin kucagında duruyordu. Harry, yeşil mürekkeple yazılmış zarf gördü.

"Bana verin -" diye söz başladı, ama Vernon Enişte onun gözleri önünde mektupları yırttı, paramparça etti.

Vernon Enişte o gün işe gitmedi. Evde kalıp posta kutusunu çiviledi.

Ağzı çivi dolu, "Anlıyorsun ya," diye açıklama yaptı Petunia Teyze'ye, "mektupları yerine ulaştıramazlarsa, bu istenir vazgeçerler."

"Bunun işe yarayacağını pek sanmıyorum, Vernon."

Vernon Enişte, "Bu insanların kafası garip biçimde çalışır, Petunia; sana bana benzemezler," dedi; bu arada, Petunia Teyze'nin getirdiği bir dilim meyveli pastayla çivi çakmaya çalışıyordu.

Cuma günü on iki mektup geldi Harry'ye. Posta kutusundan geçemedikleri için, kapının altından atılmış, kenarlarından itilmiş, birkaçı da alt kattaki tuvaletin penceresinden tikiştirilmişti.

Vernon Enişte evde kaldı yine. Bütün mektupları yaktıktan sonra eline bir çekiç aldı, kimse dışarı çıkmasın diye ön kapıyı da, arka kapıyı da tahtalarla bir güzel çiviledi. Çalışırken "Tiptoe through the Tulips'i" mırıldanıyor, en ufak bir gürültüde yerinden hopluyordu.

Cumartesi işler çığırından çıkmaya başladı. Harry'ye yazılmış yirmi dört mektup sizdi evin içine; bunlar, kıvrılarak, askın sütçünün salon penceresinden Petunia Teyze'ye uzattığı iki düzme yumurtanın içlerine tek tek yerleştirilmişti Vernon Enişte postaneyle mandıraya zehir zemberek telefonlar edip dert anlatacak bir yetkili bulmaya çalışırken, Petunia Teyze mektupları mikserde bir güzel parçaladı.

Dudley, Harry'ye, "Seninle konuşmak için kim böyle yırtınır ki" diye sordu askınlıkla.

Pazar sabahı, Vernon Enişte kahvaltı masasına oturduğunda yorgun, biraz da hasta görünüyordu, ama mutlu idi.

Gazetelerine marmelat buluşturirken, mutluluk içinde, "Pazarları posta gelmez," diye hatırlattı ötekilere, "bugün kahrolası mektuplar yok -"

O anda bir şey vinlayarak indi mutfak bacasından, Vernon Enişte'nin ensesine kondu. Hemen arkasından, ömüden otuz kırk kadar mektup kursun gibi yağdı. Dursley'ler kaçacak delik aradılar, ama Harry mektuplardan birini yakalamak için sıçradı -

"Disari! DISARI!"

Vernon Eniste, Harry'yi belinden kavrayip hole attı. Petunia Teyze'yle Dudley de kollarım yüzlerine siper edip disari fırladıktan sonra Vernon Eniste kapiyi çarparak kapadı. Odaya hâlâ mektup yagdığı duyuluyordu disaridan; duvarlara, yere boyuna mektuplar çarpiyordu.

"Yetti artık," dedi Vernon Eniste, konusurken sakın olmaya çalışıyor, ama bir yandan da biyigini yoluyordu. "Hepiniz besdakika içinde burada olacaksınız, derlenip toparlanın. Gidiyoruz. Bir iki elbise alın sadece. Tartısma istemiyorum!"

Yarım biyikle öylesine tehlikeli biri gibi duruyordu ki, kimse agzini açmayı göze alamadı. On dakika sonra tahtalarla çivilenip kapatılmiskapıların disında, arabadaydılar, otoyola ilerliyorlardı hızla. Dudley arka koltukta burnunu çekip duruyordu; televizyonunu, videosunu ve bilgisayarını spor çantasına tikiştirirken babası onu görmüş, kendilerini beklettiği için de kafasına yumruğu indirmisti.

Uzaklastılar. Uzaklastıkça uzaklastılar. Petunia Teyze bile nereye gittiklerini sormaya cesaret edemiyordu. Vernon Eniste arada bir direksiyonu kiriyor, bir süre ters yönde ilerliyordu.

Ne zaman bunu yapsa, "Savusturs unları... savusturs unları," diye mirildaniyordu.

Bütün gün ne yemek ne içmek için durdular. Gece çöktüğünde Dudley ulumaktaydı artık. Kendim bildi bileli böyle berbat bir gün geçirmemisti. Karnı acıkmisti, görmek istediği bestelevizyon programını kaçırmişti, üstelik bilgisayarında hiç uzaylı öldürmeden bu kadar uzun süre geçirmemisti.

Vernon Eniste, sonunda büyük bir kentin dislarında kasvetli bir otelin önünde durdu. Dudley ile Harry nemli çarşafın küf kokan çift yataklı bir odayı paylastılar. Dudley horul horul uyudu, ama gözünü bile kirpmadı Harry, pencerenin kenarına oturup geçen arabaların isiklarına baktı, uzun uzun düşündü...

Ertesi sabah kahvaltıda bayat misir gevreğiyle kızarmisekmek üstünde buz gibi konserve domates yediler. Tam kahvaltıyı bitirmislerdi ki, otel sahibesi geldi masalarına.

"Özür dilerim, içinizde Mr H. Potter var mı? Bunlardan aşağı yukarı yüz tane geldi, hepsi resepsiyonda."

Bir mektup uzattı, yeşil mürekkeple yazılmışadresi okudular:

Mr H. Potter Oda 17 Railviezv Oteli Cokezvorth

Harry mektubu kapmak için uzandı, ama Vernon Eniste elini itti onun. Kadıns askınlıkla baktı.

Hemen ayaga fırladı Vernon Eniste, "Ben alırım onları," dedi, kadim izleyerek yemek odasından çıktı.

Saatler sonra, Petunia Teyze, çekinerek, "Eve gitsek daha iyi olmaz mı, sevgilim?" önerisinde bulundu, ama Vernon Eniste onu duymamisa benziyordu. Tam ne aradığını kimse bilmiyordu. Bir ormanın ortasına götürdü onları, çıktı, çevresine bakındı, basını salladı, arabaya girdi, yola koyuldular yine. Aynı ey sürülmüşbir tarlanın ortasında, bir asma köprüünün yarisında, çok katlı bir otoparkin tepesinde de oldu.

O gün öğleden sonra, Petunia Teyze'ye, sıkıntılı sıkıntılı, "Babam çıldirdi, öyle değil mi?" diye sordu Dudley. Vernon Eniste arabayı kiyiya çekmiş, hepsini içeriye kilitlemiş, ortadan yok olmuştü.

Yagmur dindi. Koca koca damlalar düşüyordu arabanın üstüne. Dudley zırlamaya başladı.

"Bugün pazartesi," dedi annesine. "Aksama Büyük Humberto var. Televizyonlu bir yerde kalmak istiyorum."

Pazartesi. Bu birsey hatırlattı Harry'ye. Bugün pazartesiyse -televizyondan ötürü gün saymakta güvenilir biriydi Dudley- yarın salıydı, Harry'nin on birinci doğum günü. Tabii pek de eğlenceli geçmezdi onun doğum günleri - geçen yıl armağan olarak Dursley'ler bir elbise askisiyle Vernon Eniste'nin bir çift eski çorabini vermişlerdi ona. Yine de insan her gün on birine basmazdı ki.

Vernon Eniste döndü, gülümsüyordu. İnce uzun bir paket vardı elinde, Petunia Teyze ne aldığını sorunca da yanıt vermedi.

"Uygun yeri bulduk!" dedi. "Hadi! Herkes dışarı!"

Arabanın dışı çok soğuktu. Vernon Eniste denize uzanan kocaman kaya gibi birsey gösteriyordu. Kayanın tepesine de insanın hayal bile edemeyeceği kadar berbat bir baraka yerleştirilmişti. Orada televizyon olmadığı kesindi.

Vernon Eniste, neşeyle ellerini çırparak, "Bu gece fırtına çıkacakmış!" dedi. "Bu bey de incelik gösterip kaygısını ödünç vermeye razı oldu."

Sallana sallana dissiz bir ihtiyar geldi yanlarına, azıcık dalgasını geçermişgibi siritarak, aşağılarda de-mir-grisi suda yalpalayıp duran eski bir kayığı gösterdi.

"Yetecek kadar erzak aldım," dedi Vernon Eniste, "hadi bakalım, doğru tekneye!"

Kayık buz gibiydi. Enselerinden soğuk köpükler ve yağmur giriyor, yüzlerine iliklere isleyen bir rüzgâr çarpıyordu. Kayaya vardıklarında aradan saatler geçmişti sanki, Vernon Eniste tökezleyip kayarak kırık dökük kulübeye götürdü onları.

İçerisi korkunçtu; yosun kokusu sarmıştı her yanı, rüzgâr tahta duvarlar arasındaki boşluklardan viziliyordu; s ömine islakti, bostu. Sadece iki oda vardı.

Vernon Eniste'nin erzaki çika çika adam basına birer paket gevrekle dört muz çıktı. Ateş yakmaya çalıştı Vernon Eniste, ama boşgevrek paketleri sadece tütüp büzülüyordu.

"Şimdi o mektuplar olmalıydı ki!" dedi neşeyle.

Keyfi pek yerindeydi. Besbelli, bu fırtınalı havada kimsenin kalkıp da oraya mektup getirebileceğini sanmıyordu. Harry de öyle düşünüyordu, ama hiç de hoşuna gitmiyordu bu.

Gece çöktü, beklenen fırtına patladı. Dev dalgaların köpükleri kulübenin duvarlarını sirilsiklam etti, azgın rüzgâr köhne pencereleri sarsmaya başladı. Petunia Teyze ikinci odada birkaç küflü battaniye bulmuştu, güvelerin kemirdiği kanepede Dudley'ye yatak yaptı. Vernon Eniste'yle yandaki eğri büğrü yataga gittiler, Harry de yerin en yumuşak yerini bulup en ince, en eski battaniyenin altına büzülmeye bırakıldı.

Gece ilerledikçe fırtına da azıyor, kuduruyordu. Harry'nin gözü uyku tutmuyordu. Titriyordu Harry, yerine daha rahat yerleşmeye çalışıyordu; karni da aşıktan gurulduyordu. Gece yarısına doğru başlayan gök gürültüleri, Dudley'nin horultusunu bastırdı. Dudley'nin kanepenin yanından sarkan tombul bileğindeki saatin isikli kadrani, on dakika sonra on bir yasma basacağı söyledi Harry'ye. Yattığı yerde, doğum gününün tiktaklarla yaklaşmasını seyrederken, Dursley'lerin bunu hatırlayıp hatırlamayacaklarını düşündü

Harry, bir de o mektuplari yazanins imdi nerede oldugunu.

Besdakika sonra tamam. Disarida bir çatirti duydu Harry. Çati mi çöküyordu acaba? Çökse azicik isinirdi. Dört dakika kaldi. Belki de Privet Drive'daki ev mektuplarla dolmustu, döndüklerinde ne yapar eder, birini yürütürdü.

Üç dakika kaldi. Kayaya böyle vuran, deniz miydi? Ya (iki dakika kaldi) o tuhaf gicirti da neydi öyle? Kaya parçalanip denize mi gömülüyordu?

Bir dakika sonra on birine basacakti. Otuz saniye... yirmi... on - dokuz - Dudley'yi uyandirsa miydi acaba, keyfini kaçirmak için - üç - iki - bir -

BUMM.

Külübe tepeden tırnaga sarsildi, Harry dogrulup kapiya dikti gözlerini. Biri vardi disarida, girmek için kapiya vuruyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anahtarların Bekçisi

BUMM. Yine vurdular kapiya. Dudley sıçrayarak uyandı.

Sapsals apsal, "Top mu atiyorlar?" diye sordu.

Arkalarında bir çatirti oldu, Vernon Eniste odaya daldi. Bir tüfek vardi elinde - getirdigi o ince uzun paketin içinde ne oldugunu da böylece öğrenmişoldular.

"Kim var orada?" diye bagirdi. "Uyarıyorum seni -silahim var!"

Bir sessizlik oldu. Sonra -

KÜÜT!

Öylesine hizla vuruldu ki kapi, menteselerinden sökülüp kulaklari sagir edici bir gümbürtüyle yere düsti.

Insan azmani dev gibi biri duruyordu kapida. Yüzü yeleye benzer uzun saçlariyla, sarmasdolassakaliyla neredeyse bütün bütüne örtülmüsti; o kadar saç sakalin arasindan siyah böcekler gibi parildayan gözleri görülebiliyordu sadece.

Dev bin güçlkle kulübeye girdi, egilince bile kafasi tavana degiyordu. Çömeldi, kapiyi alip kolayca yerine takti. Disarida firtinanin sesi biraz kesilmisti. Dönüp odadakilere bakti teker teker.

"Simdi bir fincan çay olaydi, ha? Bu yolculuk beni duman etti..."

Dudley'nin korkudan donakaldigi kanepeye dogru yürüdü.

"Toparlan azicik, yagtulumu," dedi yabancı.

Dudley inleyerek kostu, annesinin arkasına saklandı; annesi de, dehşet içinde çömelmiş, Vernon Enis te'nin arkasına geçmişti.

"Haa, iste Harry!" dedi dev.

Harry basını kaldırıp yırtıcı, yabancı, karanlık yüzüne baktı onun, böceğe benzer gözlerin keyifle ısındığını gördü.

"Seni son gördüğümde minicik bir bebektin," dedi dev. "Babama benziyorsun tıpkı, ama gözlerini annenden almışın."

Vernon Eniste hisirtiyeye benzer garip bir ses çıkardı.

"Hemen buradan gitmenizi istiyorum, efendim!" dedi. "Hers eyi kirip döküyorsunuz!"

"Off, kapa çeneni, Dursley, koca musmula," dedi dev. Kanepenin arkasına uzandı, tüfegi Vernon Enis te'nin elinden aldı, sanki lastikten yapılmış gibi kolayca büküverdi onu, odanın bir kösesine fırlatıp attı.

Vernon Eniste garip bir ses daha çıkardı, kuyruğuna basılmış bir fare gibi.

Sirtim Dursley'lere dönerek, "Neyse - Harry," dedi dev, "doğum günün kutlu olsun. Birs ey getirdim belki üstüne oturmuşumdur, ama nasıl olsa tadi de gismemistir."

Siyah paltosunun iç cebinden hafifçe ezilmiş bir kutu çıkardı. Harry titreyen parmaklarla açtı onu. İçinde kocaman, yapıyapışıkolatalı bir pasta vardı, üstüne de yeşil kremayla Mutlu Yıllar Harry yazılmıştı.

Harry basını kaldırıp deve baktı. Tesekkür ederim demek istiyordu, ama kelimeler boğazında bir yerlerde kayıplara karışmıştı sanki, onun yerine, "Sen kimsin?" dedi.

Dev kıkırdadı.

"Doğru, kendimi tanıtmadım. Ben Rubeus Hagrid. Hogwarts'ta Anahtarların ve Toprakların Bekçisi."

İnanılmaz büyüklükte elini uzattı, Harry'nin bütün kolunu sıktı.

Ellerini ovuşturarak, "Eh," dedi, "çaya gelmedi mi sıra?S u anda çayın yerini başka birşey tutamaz."

Büzüsmüş gevrek paketlerinin durduğu ocağa ilisti gözleri, burnunu çekerek homurdandı.S ömineye eğildi; ne yaptığını göremiyorlardı onun, ama bir saniye sonra geri çekildi dev, ocakta gürül gürül alevler yükseldi. Islak kulübeyi titrek bir ışık doldurdu; Harry, sanki sıcak bir banyoya girmiş gibi, tepeden tırnağa ısıniverdi.

Dev, ağırlığı altında ezilen kanepeye oturdu yeniden, paltosunun cebinden bin bir türlüşey çıkarmaya başladı: bakır bir güğüm, bir paket ezilmiş sosis, bir masa, bir çaydanlık, kenarları kırık birkaç bardak, çay yapmaya başlamadan önce bir fırt çektığı kehribar rengi siviyle dolu birşey. Kısa sürede kulübe sosis cizirtisiyle, kokusuyla doldu. Kimse ağzını açmadı dev çalışırken, ama tombul, yağlı, hafifçe yanmış altı sosisi masayla alırken, Dudley's öyle bir kıkırdadı. Vernon Eniste, "Vereceği hiçbirşeyi elini bile sürmeyeceksin, Dudley," dedi sert sert.

Dev belli belirsiz kıkırdadı.

"Zaten o pasta göbekli ogluns isecegi kadar ismis, Dursley, kafani takma."

Harry'ye uzatti sosisleri; Harry öylesine açti ki, daha önce agzina bu kadar lezzetli birş ey koymamisgibi geldi ona; yine de gözlerini devden ayiramiyordu. Sonunda bakti ki, kimsenin birş ey söylediği yok, "Özür dilerim, ama gerçekten kim oldu gunuzu hâlâ bilmiyorum," dedi.

Dev, çaydan bir yudum alip elinin tersiyle agzini sildi.

"Hagrid de bana, herkes öyle der. Söyledimdi ya, Hogwarts Anahtarlarinin Bekçisiyim. Hogwarts'i biliyorsun elbet."

"Sey - hayir," dedi Harry.

Hagrids asakaldi.

Hemen, "Özür dilerim," dedi Harry.

"Özür mü dilersin?" diye kükredi Hagrid, gölgelere büzülmüş Dursley'lere dikti gözlerini. "Asil onlar özür dilesin! Mektuplarinin eline geçmediğini biliyordum, ama Hogwarts'i bilmediğin aklimin ucundan bile geçmediydi! Annenle babanın hers eyi nerede öğrendiğini hiç düşünmedi miydin?"

"Nasil hers eyi?" diye sordu Harry.

"NASIL HERS EYİMİ?" diye gürledi dev. "Dur bir dakika!"

Ayaga fırladi. O öfkeli haliyle bütün kulübeyi kaplamış gibiydi. Dursley'ler duvar dibine sinmişlerdi korkuyla.

Dev, "Yani sız imdi," diye kükredi, "bu çocuğun -bu çocuğun! - hiçbirş ey bilmediğini mi söylüyorsunuz - HIÇBİRS EY?"

Harry ipin ucunun biraz kaçtığını düşündü. Ne de olsa okula gidiyordu, notlan da hiç fena sayılmazdı.

"Birtakims eyleri biliyorum," dedi. "Toplama çıkarma gibis eyleri pekâlâ yapabilirim."

Ama Hagrid elinis öyle bir salladi havada, "Bizim dünyamız hakkında yani," dedi. "Senin dünyan. Benim dünyam. Ana-babanın dünyasi."

"Ne dünyasi?"

Hagrid patlamak üzereydi sanki.

"DURSLEY!" diye gürledi.

Bembeyaz kesilmiş Vernon Eniste, "Sey... mey" gibisinden birş eyler mirildandi. Harry'yes askinlikle bakti Hagrid.

"Ana babani biliyorsundur elbet," dedi. "Ünlü kisiler onlar. Sen de ünlüsün."

"Ne? Annemle - annemle babam ünlü müydü yani?"

"Bildiğin yok... bildiğin yok..." Hagrid deli deli bakışlarını Harry'ye dikti, parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi sonunda.

Vernon Eniste sesine kavustu birdenbire.

"Dur!" diye buyurdu. "Dur bakalım efendi! Çocuga birşey söylemeni yasaklıyorum!"

Vernon Dursley'den daha yürekli bile, Hagrid'in kendisine bakışından tır tır titrerdi; Hagrid konuştuğunda, söylediğinin her hecesi öfkeyle zangirdiyordu.

"Demek hiç söylemediniz ona? Dumbledore'un bıraktığı mektupta yazılanları anlatmadınız? Oradaydım ben! Dumbledore'un bıraktığını kendi gözlerimle gördüm, Dursley! Demek bunca yıl ondan sakladınız?"

Harry, "Ne sakladılar benden?" diye sordu merakla.

Vernon Eniste, telasla, "DUR! YASAKLIYORUM SANA!" diye bağırды.

Petunia Teyze'nin korkudan nefesi tikandı.

"Ne halt ederseniz edin, ikiniz de," dedi Hagrid. "Harry - sen bir büyücüsün."

Kulübeye sessizlik çöktü. Sadece uğuldayan rüzgârla denizin sesi duyuluyordu şimdi. Soluğunu tutarak, "Neyim?" dedi Harry.

Hagrid, artık daha da çöken, daha da inilleyen kanepeye oturarak, "Büyücüsün elbet," dedi, "azıcık eğitilirsen hem de krali olursun. Öyle bir ana baba her çocuga nasip olmaz! Eh, artık u mektubunu okumanın vakti geldi."

Harry sarımsı zarfı almak için elini uzatabildi sonunda; üstünde zümrüt yeşili mürekkeple Mr H. Potter, GirişKati, Kayalar üstündeki Kulübe, Deniz yazılıydı. Mektubu çıkarıp okudu:

HOGWARTS CADILIK VE BÜYÜCÜLÜK OKULU

Müdür: Albus Dumbledore

'Merlin Nisani, Büyük Usta, Yüksek Cadi, BasSihirbaz, Yüce Basbug, Uluslararası Büyücüler Konfed.

Sayın Mr Potter,

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda yerinizin ayrılımsolduğunu size bildirmekten mutluluk duymaktayız. Gerekli kitap ve gereçlerin listesi ilisikte sunulmuştur.

Ders yılı i Eylülde başlamaktadır. Baykusunuzu 31 Temmuz'dan önce göndermenizi dileriz.

Sevgilerimizle,

Minerva McGonagall Müdür Yardımcısı

Harry'nin kafasında havai fisekler gibi patlamaya başladı sorular; önce hangisini soracağına karar veremiyordu. Birkaç dakika sonra, kekeleyerek, "Ne demek bu, baykusumu bekliyorlar ne demek?" diye

sorabildi.

"Vay canina, s imdi aklima geldi," diye bagirdi Hagrid, elini alnina öyle bir vurdu ki, bu vurusla bir atli arabayi devirebilirdi; paltosunun içindeki bir baska cepten bir baykus-gerçek, canlı, azıcık perisan görünüşlü bir baykus-, uzun bir tüy kalem, bir tabaka da parsömen kâgidi çıkardı. Dili dislerinin arasında, birkaç satır çizik-tirdi; Harry tepesinden bakarak tersten okudu:

Sayın Mr Dumbledore,

Harry'nin mektubu verildi. Yarın onu alacaklarını almaya götürüyorum. Hava felaket. Umarım iyisinizdir. Hagrid

Hagrid notu kıvırdı, baykusun gagasına tutusturdu, kapiya gidip fırtınaya attı baykusu. Sonra dönüp sanki telefonla konuşmak gibi siradan bir isyapmışça-sına oturdu.

Harry ağzının bir karışık olduğunu fark etti, hemen kapattı onu.

"Nerede kalmıştım?" dedi Hagrid, ama o anda Vernon Eniste, yüzü hâlâ kül rengi, s öminenin ışığına yaklaştı öfkeyle.

"Gitmiyor," dedi.

Hagrid homurdandı.

"Görelim bakalım, senin gibis isko bir Muggle onu nasıl durduracakmış?" dedi.

Harry, ilgiyle, "Bir ne?" dedi.

"Bir Muggle," dedi Hagrid. "Onun gibi büyü-dışı insanlara öyle deriz biz. Sende de amma talih varmışya, ömrümde gördüğüm en su katılmamış Muggle ailesinde büyümüşün."

Vernon Eniste, "Onu aldıgımızda, bütün bu saçmalıklara son vereceğimize yemin etmiştik," dedi, "onu bundan siyiracagımıza! Sihirbazlık denens eyden!"

"Biliyordunuz öyleyse!" dedi Harry. "Sihirbaz olduğumu siz de biliyor muydunuz?"

Petunia Teyze, ansizin, "Biliyorduk!" diye bagirdi. "Biliyorduk*. Tabii biliyorduk! O hınzır kardesim başka bir şey miydi yani! Sen ne olacaktın! O da bir mektup aldı böyle, sonra ortadan yok olup oraya gitti -okul dedikleri yere-, tatillerde geliyordu eve, cepleri kurbaga yavrularıyla dolu, çay fincanlarını fareye çeviriyordu. Onu olduğu gibi, garip bir yaratık olarak gören tek kişi bendim! Ama annemle babama sorarsanız, yere göğe koyamadıkları Lilydi o, ailede bir cadı olmasından gurur duyuyorlardı!"

Derin bir soluk almak için durdu, sonra içini boşaltmayı sürdürdü. Anlaşılan bütün bunları söylemek için yıllardır bekliyordu.

"Sonra Potter'la tanıştı okulda, kaçıp evlendiler, sen doğdun, biliyordum senin de onlar gibi olacağını, onlar gibi tuhaf, onlar gibi - anormal - sonra da, bağışla beni, gitti kendini havaya uçurttu, sen de basımıza kaldın!"

Harry bembeyaz kesilmisti. Bir şey söyleyecek gücü bulur bulmaz, "Havaya mi uçurttu?" dedi. "Araba kazasında öldüklerini söylemişsiniz bana!"

"ARABA KAZASI, HA?" diye kükredi Hagrid, Öylesine öfkeyle fırlamisti ki yerinden, Dursley'ler kös elerine sindiler yine. "Lily'yle James Potter araba kazasinda ölecek kisiler mi? Saçmalik bu! Palavra! Bizim dünyamizda herkes onu biliyor, ama daha Harry'nin kendi geçmişinden bile haberi yok!"

Harry, "Niye? Ne oldu?" diye sordu hemen.

Hagrid'in yüzündeki öfke silindi. Ansizin bir endise aldı onun yerini.

Alçak, üzgün bir sesle, "Bunu beklemiyordum," dedi Hagrid. "Dumbledore söylediği zaten, sana ulaşmak güç olacak dediği, hiçbir şey de bilmediğini söylediği. Ah, Harry, bunu dosdoğru anlatacak adam ben miyim, bilemiyorum - ama biri çikip anlatmalı -birs ey bilmeden de Hogwarts'a gidemezsin." Dursley'lere ters ters baktı.

"Eh, anlatacağım kadarını öğrenirsin hiç olmazsa -ama bak, her bir şey de anlatamam, koskoca bir esrar bu, bir kısmı..."

Oturdu, atese baktı birkaç saniye, sonra, "Sanırım," dedi, "her şey bir adamla baslıyor, ad. - olacak iş değil, adından haberin bile yok, dünyada herkes biliyor onu -" "Kimi?"

"Sey - mecbur kalmadıkça adını ağzıma almam. Kimse almaz." "Neden?"

"Hoppala! İnsanlar hâlâ korkuyor, Harry. Vay canına, amma zormuş bu. Neyse, bir büyücü vardı... sapitti. Ama tam sapitti. Daha da beter. Beterin beteri. Adı..."

Hagrid yutkundu, ama tek kelime çıkmadı ağzından.

Harry, "İstersen yaz," diye önerdi. "Yok - beceremem. Peki - Voldemort." Hagrid ürperdi. "Adını söyletme bir daha. Neyse, bu - bu büyücü, aşağı yukarı yirmi yıl oluyor, kendine yandasaramaya koyuldu. Buldu da - kimi korkuyordu, kimi de onun gücünden bir parça kapmaya bakıyordu. Güçlüydü güçlü olmasına. Karanlık günler, Harry. Kime güveneceğini bilmiyordun, tanımadığın cadılara, büyücülere açılmayı göze alamıyordun... Korkunç şeyler oldu. Her şeyi ele geçiriyordu. Kimileri karşı koydu elbet - onları da öldürdü. Canavarlık. Tek güvenilir yerlerden biri Hogwarts'ti. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in korktuğu tek adam Dumbledore'du. Okulu ele geçirmeyi göze alamadı, o sırada göze alamadı diyelim

"Senin ana baban görüp göreceğin en esaslı büyücülerdendi. Hogwarts'ın en parlak öğrencileriydi onlar! İşin esrari de burada zaten, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen belki de bu yüzden onlara hiç mi hiç yanası amadı... ikisinin de Dumbledore'a yakın olduğunu, Karanlık Van'la bir alışverişleri olmadığını biliyordun herhalde.

"Belki de onları kandırırım diye düşürdü... belki de yolundan çekilsinler istiyordu. Herkesin tek bildiği, on yıl önce Cadılar Bayramı'nda, senin de yaşadığın köye damlamasıydı. Bir yasındaydın sen. Evinize geldi, sonra da - sonra da -"

Hagrid kirli mi kirli, leke içinde bir mendil çıkardı ansizin, sis düdüğüne benzer bir sesle sümküldü.

"Özür dilerim," dedi. "Ama acı bir şey bu - ana babanı tanırım, onlardan iyisini bulamazdın dünyada -her neyse -"

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onları öldürdü. Sonra da -asıl esrar burada işte- seni de öldürmeye kalktı. Temiz iş yapmaktan istiyordu herhalde ya da adarı öldürmek hoşuna gidiyordu. Ama beceremedi. Alındaki

o izi hiç merak ettin mi? Siradan bir kesik değil o. Güçlü bir kötülük dokundu muydu olur - ana babanın, evinizin bile icabına baktı - ama sana dokunamadı, bu yüzden ünlüsün, Harry. Birini öldürmeyi aklına koysun, o kimse sagkalamazdı, bir tek sen yasadın, zamanın en iyi cadılarını, büyücülerini öldürdü - McKinnon'lari, Bone'lan, Prewett'lari - sen ise bir bebektin daha, sagkaldın."

Harry'nin kafası dayanılmaz acılar içindeydi imdi. Hagrid'in anlattıkları sona ererken, o göz kamastırıcı yeşil ışığın çıktığını gördü yine, daha önce hatırlamadığı kadar açık biçimde - birsey daha hatırladı, kendini bildi bileli ilk kere - tiz, soğuk, zalim bir kahkahayı.

Hagrid üzüntüyle ona bakıyordu.

"O yıkık evden ben kendim çıkardım seni, Dumbledore'un buyruğuyla. Seni bu salaklara getirdim..."

"Hepsi palavra," dedi Vernon Eniste. Harry sıçradı, Dursley'lerin orada olduklarını unutmuştu sanki. Vernon Eniste cesaretini toplamışa benziyordu. Hagrid'e bakıyordu öfkeyle, yumruklarını sıkıyordu.

"Şimdi beni dinle, çocuk," diye homurdandı. "Senden garip birsey olduğunu ben de kabul ediyorum, adamakıllı bir sopa bunun hakkında gelirdi belki - annenle baban için anlatılanlar ise... evet, acayip kişilerdi onlar, bunu yadsımanın bir anlamı yok, bana sorarsan, dünya onlar siz daha iyi - akıllarına eseni yaptılar, o garip büyücüler arasına karıştılar - tam da düşündüğüm gibi oldu, böyle karanlık bir sonla karşılaşacaklarını hep biliyordum -"

O anda kanepeden fırladı Hagrid, paltosunun içinden eski püskü pembe birsey çıkardı. Onu Vernon Eniste'ye kılıç gibi sallayarak, "Ayakların denk al, Dursley -" dedi, "ayaklarını denk al - tek laf daha edersen..."

Sakallı bir dev tarafından emsiyeyle işlenmeyi göze alamayan Vernon Eniste, cesaretini bir anda yitirdi yine. Duvar dibine siginip sustu.

Ağır ağır soluyarak, "Has öyle," dedi Hagrid, kanepeye oturdu; kanepesi bu kere iyice çöktü artık.

Bu arada, sorulacak yüzlerce soru geliyordu Harry'nin aklına.

"Peki, Vol - özür dilerim - yani, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e ne oldu?"

"Güzel soru. Harry. Yok oldu. Kayıplara karıştı. Seni öldürmek istediği gece. Sen de böylece daha ünlü oldun. Anlıyorsun ya, en büyük esrar bu... gittikçe güçleniyordu - niye çekip gitti?"

"Rivayete bakılırsa, ölmüş. Bana sorarsan, palavranın daniskası. Ölecek kadar insanlık yoktu içinde. Bir rivayete bakılırsa da, hâlâ turp gibi, pusuya yatmış, ama ona da inanmıyorum. Yandaşları bize katıldılar yine. Kimileri sanki derin bir uykudan uyanmış gibi. Dönecek olaydı, öyle yapmazlardı.

"Çoğumuz yasadığına inanıyoruz, ama gücü mücü kalmamış oluyoruz. Artık bu işi götüremeyecek kadar zayıflamıştır. Senden birsey var, Harry, onun sonunu da bu yazdı. Hiç hesaplamadığı birseyyle karşılaştı o gece -neydi, bilmiyorum, kimse bilmiyor - ama seninle ilgili birsey onun canına okudu."

Hagrid, gözlerinde parıldayan bir sıcaklıkla, saygıyla baktı Harry'ye; ama Harry, gurur duyup sevineceğini, bu iste korkunç bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu. Büyücü mü? Kendisi mi? Nasıl büyücü olabilirdi ki? Bütün yaşamını Dudley'nin yumruklarına, Petunia Teyze ile Vernon Eniste'nin aşağılamalarına katlanarak geçirmişti; eğer bir büyücü olsaydı, kendisini dolaba her kapamaya kalkışlarında onlar da sigilli birer kurbağaya dönüşmezler miydi? Bir zamanlar dünyanın en büyük sihirbazını alt etmişti demek; peki, nasıl olmuştu Dudley onu boyuna top gibi tekmeleyip durmuştu?

"Hagrid," dedi usulca, "galiba bir yanlislik yaptin."

Ben büyücü olamam."

Hagrid'in kikirdadigini görünces asirdi.

"Büyücü degilsin, ha? Korktuğunda ya da öfkeleniğinde hiç mi olmadiks eylerin gerçekleşmesine yol açmadın?"

Ateşe bakti Harry.S imdi düşünüyordu da... ne zaman teyzesiyle enistesini çileden çıkaracak garip birsey olduysa, Harry ya tedirgindi ya da öfkeli... Dudley çetesi tarafından kovalanirken, artık nasıl olduysa, kendini damda buluvermişti... o gülünç tirasla okula gitmeye utanırken saçları uzayıvermişti... hele Dudley son keresinde kendisine vurduğunda, öcünü almamıştıydı, hem de farkına bile varmadan? Onun üstüne bir boa yılanı salmamıştıydı?

Gülümseyerek Hagrid'e bakti, onun da sevgiyle isil isil gülümsediğini gördü.

"Gördün mü?" dedi Hagrid. "Harry Potter büyücü değil, ha? Bak bakalım, Hogwarts'ta bir anda nasıl üne kavusacaksın."

Ama Vernon Eniste'nin kolay kolay teslim bayrağı çekmeye niyeti yoktu.

"Gitmiyor demedim mi sana?" diye tisladi. "Stone-wall High'a gidecek, gittigine des ükredecek. O mektupları okudum, bir sürü ivirzivir gerekiyormuş- buyu kitapları, asalar -"

Hagrid, "Gitmek isterse, senin gibi koca bir Muggle onu durduramaz," diye kükredi. "Lily ile James Potter'in oğullarının Hogwarts'a gitmesini engelleyeceksin ha! Kafayı üsütmüşün sen. Onun adı daha dogar dogmaz ezber edilmisti. Dünyanın en iyi cadilik ve büyücülük okuluna gidecek. Yedi yıl sonra kendi kendini bile tanıyamaz. Kendi akrabalarıyla yasayacak, o kadar da de gisiklik olsun artık, Hogwarts'ın görüp göreceği en büyük Müdür yetistirecek onu, Albus Dumbled-"

"ONA HOKKABAZLIK ÖGRETME İÇİN KAFADAN ÇATLAK SERSEM BİRİ HTİYARA PARA MARA VEREMEM!" diye bagirdi Vernon Eniste.

Ama çok ileri gitmişti artık. Hagrids emsiyesini kaptığı gibi onun kafasına indirdi. "SAKIN -" diye gürlledi, "ALBUS - DUMBLEDORE - İÇİN - BENİM - YANIMDA - KÖTÜ - BİR - LAF - ETME!"

Semsiyesini havada vinlatarak Dudley'ye dogru uzatti - eflatun bir isik çakti, hava fisegi gibi bir ses duyuldu, tiz bir ciyaklama, bir saniye sonra da Dudley oracikta, ellerini tumbul poposunda kenetlemiş, dans ediyor, bir yandan da aci içinde uluyordu. Sirtini onlara döndüğünde, pantolonundaki bir delikten fırlamiskivircik bir domuz kuyruğu gördü Harry.

Vernon Eniste kükredi. Petunia Teyze'yle Dudley'yi öteki odaya sürüklerken dehset içinde son bir kere bakti Hagrid'e, kapiyi çarparak kapadi.

Semsiyesine bakti Hagrid, sakalini sivazladi.

Pismanlikla, "Keske kendimi tutaydım," dedi, "ama olacağı varmış. Domuza çevirmek istediğiydim onu, ama zaten domuzun tekiydi, bana fazla bir isdüşmedi."

Çali gibi kaslarinin altından Harry'ye bir göz atti.

"Aramızda kalsin; bunu Hogwarts'ta kimseye söylemezsen memnun olurum," dedi. "Dogrusunu istersen, benim -s ey - büyü yapmamı istemiyorlar. Azıcık yapmama izin verdiler, seni izleyeyim, mektupları ulaş tırayım diye - bu işi üstüme almayı da onun için istedim -"

Harry, "Büyü yapmana neden izin vermiyorlar?" diye sordu.

"Sey - ben de gittiydim Hogwarts'a, ama - ama, ne yalan söyleyeyim, kovuldum. Üçüncü yilimde. Asami kirdilar, ortadan ikiye böldüler. Ama Dumbledore bekçi olarak tuttu beni. Büyük adams u Dumbledore."

"Niye kovdular seni?"

Yüksek sesle, "Geç oldu artık, yarın çok isimiz var," dedi Hagrid. "Kente gitmemiz gerek, kitap filan alacağız."

Kalin siyah paltosunu çıkarıp Harry'ye fırlattı.

"Girs unun altına," dedi. "Azıcık kirasırsa kafam takma, galiba ceplerden birinde bir çift siçan olacak."

BESINCIBÖLÜM

Diagon Yolu

Harry ertesi sabah erkenden uyandı. Ortalık aydınlandığını biliyordu, ama yine de gözlerini simsiki kapalı tuttu.

Kendi kendine, kesin bir biçimde, "Bir düstü bu," dedi. "Hagrid adında bir dev gördüm düsümde, geldi, büyücülük okuluna gideceğimi söyledi. Gözlerimi açınca kendimi evdeki dolapta bulacağım."

Birseye hızlı hızlı vurulduğunu duydu ansızın. Yüreği daralarak, "İste Petunia Teyze, kapağı vur-u ör," diye dusundu, yüreği sikisti. Ama gözlerini açmadı yine. Düsöyle güzeldi ki. Tak. Tak. Tak.

"Peki" diye mirildandı. "Kalkıyorum." Dogruldu, dogrulur dogrulmaz da Hagrid'in ağır İMJİO^U dustu u-runden. Kulübe güneşiçindeydi, fırtına dinmişti, Hagrid kırık kanepede uyumaktaydı, pencerede de bir baykusvardı, gagasına bir gazete sikiştirmiş, pençesiyle cama vuruyordu.

Ayaga fırladı Harry, öylesine mutluydu ki, sanki içinde kocaman bir balons isiyordu. Dosdogru pencereye gidip camı açtı. Baykusiçeri süzüldü, gazeteyi hâlâ uyumakta olan Hagrid'in üstüne bıraktı. Yere kondu sonra, Hagrid'in paltosuna saldırdı.

"Yapma."

Baykusu kovalamaya çalıştı Harry, ama baykusöfkeyle gagasını gösterdi ona, paltoyu didiklemeyi sürdürdü.

Harry, yüksek sesle, "Hagrid!" dedi. "Bir baykusvar -"

Kanepeye dogru, "Parasını ver," diye homurdandı Hagrid.

"Ne?"

"Gazete getirdi ya, para istiyor. Ceplerime bak."

Hagrid'in paltosu ceplerden olustumtu sanki -anahtar desteleri, tufek saçmaları, iplik yumakları, nanes ekerleri, çay posetleri... sonunda bir avuç garip görünümlü bozukluk çıkardı Harry.

Hagrid, uykulu uykulu, "BesKnut ver ona," dedi.

"Knut mu?"

"O küçük bronzlardan."

Harry küçük bronz paralardan bestane saydı, parayı koyabilsin diye, küçük deri bir kese bağlı bacağına uzattı baykus. Sonra açık pencereden uçup gitti.

Hagrid yüksek sesle esnedi, doğrulup gerindi.

"En iyisi, biz yola düselim, Harry, yapılacak çok iş var bugün, daha Londra'ya gidip okul malzemesi alacağız"

Harry büyücü paralarını evirip çeviriyor, onlara bakıyordu. Biri gelmişti aklına, gelir gelmez de içindeki balon püf diye sönmüştü.

"Sey-Hagrid..."

Koca çizmelerini giymekte olan Hagrid, "Ha?" dedi.

"Hiç param yok - dün gece Vernon Enisteyi de duydun - okula gidip büyü öğrenmem için para vermeyecek."

Ayaga kalkıp kafasını kasiyarak, "Merak etme," dedi Hagrid. "Ana baban sana biri bırakmadılar mı sanıyorsun?"

"Ama evleri yerle bir olduysa -"

"Altınlarını evde tutmuyorlardı ki, yavrum! İlk durağımız Gringotts, Büyücüler Bankası. Bir sosis alsana, daha soyuyup kaskatı olmamış - eh, ben de senin doğum günü pastandan bir lokma yiyeyim bari."

"Büyücülerin bankaları mı var?"

"Bir tek Gringotts. Cincüceler işletiyor."

Harry elindeki sosis parçasını yere düşürdü.

"Cincüceler mi?"

"Haa - benden söylemesi, soymaya heveslenmek için adamın fittirmesi gerek. Cincücelere bulaşmaz, Harry. Biri seni emanet etmek istiyorsa, Gringotts dünyanın en güvenli yeri - Hogwarts'i saymazsak. Zaten Gringotts'a gidecektim. Dumbledore dediği. Hogwarts'in bir işi için." S öyle bir kabardı Hagrid.

"Önemli isleri bana yükler hep. Seni götürmek - Gringotts'tan birtakims eyler almak - anliyorsun ya, bana güvenir.

"Hers ey hazir mi? Hadi öyleyse."

Harry kayaya kadar Hagrid'i izledi. Hava oldukça açiktis imdi, deniz güneşisiğiyla parliyordu. Vernon Eniste'nin tuttuğu kayık hâlâ oradaydi, fırtına yüzünden suyla dolmuştu.

Harry, çevrede bir baska kayık aranarak, "Nasil geldin buraya?" diye sordu.

"Uçtum," dedi Hagrid.

"Uçtun mu?"

"Haa - sonra konusuruz bunu.S imdi yanimda sen varken büyü yapmama izin yok."

Kayığa bindiler, Harry Hagrid'e bakiyordu hâlâ, onun nasıl uçtuğunu gözünde canlandırmaya çalışiyordu.

Hagrid, çoğu zaman yaptığı gibi, Harry'ye yan gözle bakarak, "Simdi kürek çekmek de ayip olacak yani," dedi. "Ben tutup da -s ey - isleri azıcık hizlandirsam, bundan Hogwarts'ta söz etmezsin, değil mi?"

Biraz daha büyü görme hevesine kapılan Harry, "Elbette etmem," dedi. Hagrid pembes emsiyeyi çıkardı yine, ucayla kayığın kenarina iki kere vurdu, karaya doğru hizla ilerlemeye başladılar.

Harry, "Gringotts'u soymaya kalkismak için adamin niye fittirmasi gerek?" diye sordu.

"Büyüler - tilsimler," dedi Hagrid, konusurken gazetesini açti. "Kasaları ejderhalar koruyormus. Üstelik bir de yolu bulacaksın - Gringotts Londra'nin yüzlerce kilometre altında. Metronun taa altında. Orayı soyup mali götürsen bile çikincaya kadar açlıktan olursun."

Hagrid gazetesini, Gelecek Postası'ni okurken, Harry oturmuşdüünüyordu. Vernon Eniste insanların bu işi yaparken rahat bırakılmalarını söylerdi hep, ama hiç de kolay değildi bu, kendim bildi bileli, Harry'nin kafasında hiç bu kadar çok soru doğmamisti.

Hagrid, sayfayı çevirerek, "Sihir Bakanligi her zamanki gibi işleri karman çorman ediyor," dedi.

Harry kendini tutamadi artık, "Sihir Bakanligi da mi var?" diye sordu.

"Elbet," dedi Hagrid. "Dumbledore'un Bakan olmasını istedilerdi, ama Hogwarts'i bırakmak istemedigi için, Bakanlık ihtiyar Cornelius Fudge'a kaldı. Gelmişgeçmişen büyük beceriksiz. Her sabah baykuslar saliyor Dumbledore'a, Ögüt istiyor."

"Peki ama Sihir Bakanligi'nin görevi ne?" "Asil görevi, ülkede cadıların, büyücülerin olduğunu Muggle'lardan gizlemek." "Neden?"

"Neden mi? Neden olacak, Harry, herkes sorunlarını çözmek için büyü pesinde kosar da ondan. Yok yok, biz bize kalalım, daha iyi."

O sırada usulca rihtime çarptı kayık. Hagrid gazetesini katladı, tasbasamakları tirmanip sokaya çıktılar.

Küçük kentte istasyona doğru yürürlerken, gelip geçenler gözlerini Hagrid'e dikiyorlardı. Harry

suçlayamıyordu onları. Herkesten en az iki kat uzun olması bir yana, parkmetre gibi sıradan şeyleri göstererek, yüksek sesle, "Gördün mü onu, Harry?" diyordu. "Muggle'lar da kafalarını nelere çalıştırıyor!"

Ona ayak uydurmak için kosmak zorunda kalan Harry, soluk soluğa, "Hagrid," dedi, "Gringotts'ta ejderhalar olduğunu mu söyledin?"

"Eee, rivayet öyle," dedi Hagrid. "Off, bir ejderham olmasını amma da isterdim."

"Ejderhan olmasını mı isterdin?"

"Çocukluğumdan beri - geldik iste."

İstasyona varmışlardı. Besdakika sonra bir tren kalkacaktı Londra'ya. "Muggle parası" dediği şeyi akıl erdiremeyen Hagrid, biletleri alsın diye banknotları Harry'ye verdi.

Herkes trende daha çok baktı onlara. Hagrid iki koltuk kaplıyordu; oturduğu yerde kanarya sarısı sirk çadırına benzer bir şey örmeye koyuldu.

İlmeği sayarak, "Mektubun yanında mı?" diye sordu Harry'ye.

Harry cebinden parsömen zarfı çıkardı.

"İyi," dedi Hagrid. "Sana gerekenseylerin bir de listesi olacak."

Harry bir gece önce gözünden kaçmış ikinci bir kâgidi açarak okudu:

HOGWARTS CADILIK VE BÜYÜCÜLÜK OKULU

Forma

Birinci sınıf öğrencileri için gerekli eşyalar:

- i. Üç takım düz işiçüppesi (siyah)
2. Sivri uçlu düz bir gündelik apka (siyah)
3. Bir çift koruyucu eldiven (ejderha derisi ya da benzeri)
4. Kişilik bir pelerin (siyah, gümüş tokalı)

Bütün öğrencilerin elbiselerinde adları yazılı künyeler olacaktır.

Ders Kitapları

Bütün öğrenciler aşağıda belirlileri kitaplardan birer

tane edinecektir:

i. Siniflar için Temel Büyüler Kitabı (Miranda Goshavvk)

Sihir Tarihi (Bathilda Bagshot)

Sihir Kuramı (Adalbert VVaffling)

Biçim Değistirme için İlk Adım (Emerle Switch)

Bin Bir Büyülü Ot ve Mantar (Phyllida Spore)

Sihirli Yiyecek ve İçecekler (Arsenius Jigger)

Olagandisi Yaratıklar ve Yasadıkları Yerler (Newt

Scamander)

Karanlık Güçler: Kendini Savunma El Kitabı (Quentin Trimble)

Öteki Gereçler

1 asa

1 kazan (kalaylı, orta boy)

1 takım cam ya da kristal ise

1 teleskop

1 takım piriç ölçek

Öğrenciler bir baykus YA DA bir kedi YA DA bir kurbağa getirebilirler.

VELİLERİN DİKKATİNE. BİRİNCİSINIF ÖĞRENCİLERİNİN SÜPÜRGELERİNİ KULLANMALARI YASAKTIR.

Harry, s askinlıkla, "Bütün bunları Londra'da bulabilir miyiz?" diye sordu.

"Gideceğin yeri biliyorsan, elbet," dedi Hagrid.

Harry Londra'ya hiç gitmemisti. Hagrid yolu biliyor gibiydi, ama daha önce hep alisilmadık biçimlerde yolculuk ettiği de apaçık ortadaydı. Metroda turnikeye sikisti, trene binince de koltukların küçüklüğünden, çok ağır gittiklerinden yakındı.

Kırık dökük bir yürüyen merdivenden çıkıp da kendilerini iki yanı mağazalar sıralı civil civil bir yola attıklarında, "Muggle'lar büyüsüz nasıl beceriyorlar, aklım ermiyor," dedi.

Öylesine iriydi ki Hagrid, kalabalığı kolayca yarıyordu; Harry'nin bütün yaptığı, onun hemen arkasından yürümekti. Kitapçılarının, müzik mağazalarının, hamburger büfelerinin, sinemaların önünden geçtiler, ama hiçbir yerde büyülü asalar satıldığına dair bir belirti yoktu. Siradan insanlarla dolu siradan bir sokaktı bu. Kilometrelerce aşağıda büyücülerin altın yığınları gömülü müydü gerçekten? Büyü kitapları, süpürgeler satan dükkânlar var mıydı? Yoksa bütün bunlar Dursley'lerin baslarının altından çıkan koca bir saka

miydi? Harry, Dursley'lerin gülmekle uzaktan yakından ilgileri olmadığını bilmeseydi öyle düşünürdü belki, yine de Hagrid'in anlattıkları da pek inanılacak gibi değildi. Ama Harry ister istemez ona güveniyordu.

Hagrid, durarak, "İşte," dedi. "Çatlak Kazan. Ünlü bir yerdir."

Ufacık, köhne bir meyhaneydi burası. Hagrid eliyle göstermeseydi, Harry farkına bile varmayacaktı onun. Hizla gelip geçenler meyhaneye bakmıyorlardı bile. Bir yanındaki büyük kitapçıdan öteki yanındaki plakçıya kayıyordu gözleri, Çatlak Kazan'ı sanki hiç görmüyorlardı. Garip bir duygu uyandı Harry'nin içinde, sanki meyhaneyi sadece Hagrid'le kendisi görmekteydi. Daha bu duygusunu dile getiremeden, Hagrid onu içeriye sürükledi.

Ünlü bir yer için çok karanlık Çatlak Kazan, dökülüyordu. Bir kösede üç besyaslı kadın oturmuş, beyaz sarap içiyordu. İçlerinden biri upuzun tırpipo tütürmekteydi. Silindirs apkali ufak tefek bir adam, saçları iyice dökülmüş, yapısıyapısız bir cevize benzeyen yaşlı barmenle konuşuyordu. İçeri girdiklerinde miriltılar durdu. Herkes Hagrid'i tanıyor gibiydi; el sallayıp gülümsediler ona; barmen, bir kadehe uzanarak. "Her zamankinden mi, Hagrid?" dedi.

Hagrid, koca elini Harry'nin sırtına vurup onu sendeleterek, "İçmem, Tom," dedi. "Hogwarts görevi başındayım."

Gözlerini Harry'ye dikerek, "Yoksa," dedi barmen, "sakın bu-bu-?"

Çatlak Kazan derin bir sessizliğe gömüldü birden-bire.

Yaşlı barmen, "Vay canına!" diye fisildadi. "Harry Potter... ne büyük bir onur."

Tezgâhin arkasından fırladı, gözleri yaşlı, Harry'nin yanına koşup elini yakaladı.

"Hosdöndünüz, M- Potter, hoşdöndünüz."

Harry ne diyeceğini bilemedi. Herkes ona bakıyordu. Pipolu kadın, söndüğünün farkında bile olmadan, piposunu püfleyip duruyordu. Isil isildi Hagrid.

Derken, iskemle gıcirtıları yükseldi, Harry kendini Çatlak Kazan'da herkesle tokalasırken buldu.

"Ben Doris Crockford, Mr Potter, sonunda sizi gördüğüme inanamıyorum."

"Öyle mutluyum ki, Mr Potter, öyle mutluyum ki!"

"Hep elinizi sıkıkmak istemişimdir - kalbim duracak!"

"Nasıl sevindim, anlatamam, Mr Potter. Adım Diggle. Dedalus Diggle."

"Sizi daha önce görmüştüm!" dedi Harry; Dedalus Diggle heyecandan silindirs apkasını düşürdü. "Bir ma gazada bana selam vermiştiniz."

Çevresindekilere bakarak, "Hatırlıyor!" diye bağırды Dedalus Diggle. "Duydunuz mu? Beni hatırlıyor!"

Harry herkesle tokalastı da tokalastı - Doris Crockford tokalastıktan sonra hep siraya giriyordu yine.

Suluk yüzlü bir delikanlı, tedirgin, yaklaştı. Gözlerinden biri seğiriyordu.

"Profesör Quirrell!" dedi Hagrid. "Harry Profesör Quirrell Hogvarts'taki öğretmenlerinden biri."

Harry'nin eline yapışarak, "P-P-Potter," diye kekeleydi Profesör Quirrell, "si-sizi ta-tanidiğima ne kadar se-sevindim, anlatamam."

"Ne tür büyü öğretiyorsunuz, Profesör Quirrell?"

"Ka-Ka-Karanlık Sanatlara Karşı Sa-Savunma," diye mirıldandı Profesör Quirrell, şimdi bu konu üstünde durmak istemiyordu sanki. "Si-sizin için ge-gerekmez, ha, P-P-Potter?" Tedirgin tedirgin güldü. "Ma-malze-menizi alacaksınız herhalde? Be-ben de vampirler üs-üstüne bir ki-kitap almaya geldim." Vampir sözünden bile tüyleri ürpermise benziyordu.

Ötekiler, Profesör Quirrell'in Harry'yi esir almasına izin vermediler. Hepsinden kurtulmak ise yaklaşık on dakika sürdü. Sonunda, Hagrid bütün o gürültüde sesini duyurabildi.

"Gitmemiz gerek - alacak çok şey var. Hadi, Harry."

Doris Crockford Harry'nin elini son kere sikti, öne düştü Hagrid, tezgâhin arkasından geçip, içinde bir çöp tenekesiyle ayık otlarından başka bir şey olmayan, duvarlarla çevrili küçük bir avluya çıktılar.

Hagrid, Harry'ye sirtti.

"Söylemedim miydi sana? Nasıl ünlü olduğunu söyledim. Seni görünce Profesör Quirrell'm bile eli ayığı tutuldu - laf aramızda, hep zangir zangir titrer."

"Hep tedirgin midir böyle?"

"Haa, elbet. Zavallicik. Parlak zekâ. Kitaplardan çalışıp öğrenirken iyiydi, bir şey yoktu, ne zaman ki bir yıl izin alıp uygulamaya geçti... Kara Orman'da vampirlerle karşılaşmış, öyle diyorlar, cadalozun tekiyle de bası derde girmiş- ondan sonra eskisi gibi olamadı artık. Öğrencilerinden korkar, kendi öğrettiği dersten bile korkar - haydaa, nerede benims emsiyem?"

Vampirler? Cadalozlar? Kafası karmakarışık olmuştur Harry'nin, o arada Hagrid çöp tenekesinin yanındaki duvarda tuğlaları saymaya koyulmuştu.

"Üç yukarı... iki saga... " diye mirıldandı. "Tamam, çekil biraz, Harry."

Semsiyesinin ucuyla duvara üç kere vurdu.

Dokunduğu tuğlası öyle bir titredi - oynadı - küçük bir delik belirdi ortasında - delik büyüdü, büyüdü - bir saniye sonra Hagrid'in bile geçebileceği kemerli bir geçitlendiler. Geçit, kivrıla kivrıla uzayıp gözden yok olan tasdöseli bir sokaga açılıyordu.

"Diagon Yolu'na hoşgeldin," dedi Hagrid.

Harry'nin askınlığı karşısında sirtti. Kemerin altından geçtiler. Harry kafasını çevirip arkasına baktı hemen, delik bir anda kapanmış, kemer yine sapaşgılam bir duvar oluvermişti.

En yakın dükkânın önündeki kazanlar gün ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Üstlerindeki tabelada Kazanlar -Her Boy - Bakir, Piriç, Kalay, Gümüş- Otomatik Karıştırma - Katlanır yazılıydı.

"Bir tane alacagiz sana," dedi Hagrid. "Ama önce parayi almamız gerek."

Keske sekiz gözüm daha olsaydi diye düşünüyordu Harry. Sokakta yürürken basini her yana çeviriyor, bir anda hers eyi görmeye çalışiyordu: dükkânları, önlerindeki esyaları, alisveriseden insanları. Tombul bir kadinin yanından geçtiler; kadın aktarin önünde basini iki yana sallayarak söyleniyordu: "Ejderha ci geri, grami on yedi Sickie, çildirmisbunlar..."

Üstünde Bin Bir Çesit BaykusDükkâni - Yirtici, Uysal, Boz, Kahverengi, Karbeyazi Baykuslar yazan karanlık bir dükkândan belli belirsiz baykusötüsleri geliyordu. Harry'nin yasiti birkaç çocuk, burunlarını süpürgelerin sergilendiği bir vitrine yapıştırmışlardı. Harry, içlerinden birinin, "Bak," dediğini duydu, "yeni NimbusI ki Bin - bundan hizlisi yok -" Cübbe satılan, teleskop satılan, Harry'nin daha önce hiç görmediği garip gümüşgereçler satılan dükkânlar, yarası dalaklarıyla, yılanbalığı gözleriyle dolu fiçilerin, cilt cilt kitap yığınlarının, tüy kalemlerin, parsömen rulolarının, iksirs iselerinin, ay kürelerinin sergilendiği vitrinler...

"Gringotts," dedi Hagrid.

Öteki küçük dükkânların tepesinde yükselen karbe-yazı bir binaya gelmişlerdi. Piril piril tunç kapıların önünde, sirmali kız üniformasıyla bir -

"Evet, bir ciddice bu," dedi Hagrid; beyaz tasmerdiveni çıktılar sessizce. Cincüce, Harry'den bir kans daha kisaydı. Esmer bir yüzü, zeki bakışları, sivri bir sakalı vardı; parmaklarıyla ayaklarının çok uzun oldu gunu fark etti Harry. I çeri girerlerken, cincüce eğilerek selam verdi, ikinci bir kapının önündeydiler imdi, bu kapı gümüstendi, üstündes unlar yazılıydı:

Gir bakalım, yabancı, ama dikkat et, sakın Kendini koyverip de hırta kapılmayasın, Alın teri dökmeden köse dönme hevesi Canına okur sonra, bak bizden söylemesi, Senin olmayan bir ey yürüteceksen unuttu Aklını basına al, sonra da kendini tut, Hirsizliğe kalkarsan, bir daha düşün yine, Baskas eyler bulursun çil altınlar yerine.

"Söylediğim gibi, burayı soymaya kalkanın fittir-ması gerek," dedi Hagrid.

Gümüşkapının önünde bir çift cincüce eğilerek selamladı onları; uçsuz bucaksız mermer bir salona girdiler. Yüz kadar cincüce daha uzun mu uzun bir bankin arkasındaki yüksek taburelere oturmuş, kocaman hesap defterlerine birs eyler yazıyor, pirinç terazilerde para tartıyor, merceklerle değerli taşları inceliyordu. Salondan dışarı açılan sayılamayacak kadar çok kapı vardı daha, başka cincüceler de o kapılardan insani, "a yol gösteriyordu. Hagrid'le Harry banka yaklaştılar.

Hagrid, o anda isyapmayan bir cincüceye, "Günaydin," dedi. "Mr Harry Potter'in kasasından biraz para almaya geldik."

"Anahtarı yanınızda mı, efendim?"

"Buralarda bir yerde olacak," dedi Hagrid, ceplerini bankin üstüne bosaltmaya başladı, cincücenin hesap defterinin üstüne bir avuç yapıyapışköpek bisküvisi yayıldı. Burnunu kiritirdi cincüce. Harry, sağ larındaki cincücenin herbiri kor büyüklüğünde bir yığın yakutu tartmasını seyrediyordu.

Sonunda, "Buldum," dedi Hagrid, küçük küçük bir altın anahtar gösterdi.

Cincüce anahtarı inceledi.

"Tamam görünüyor."

Hagrid, göğsünü isirip böbürlenerek, "Profesör Dumbledore'dan da bir mektup getirdim," dedi. "Yedi yüz on üçüncü kasadaki Ne-Oldu gunu-Bilirsin-Sen'le ilgili."

Cincüce mektubu dikkatle okudu.

Sonra onu Hagrid'e uzatarak, "Peki," dedi. "Biri sizi iki kasaya da götürecek. Griphook!"

Griphook bir baska cincüceydi. Hagrid köpek bisküvilerini ceplerine doldurdu yine, Griphook'un arkasında, salondan disari açılan kapılardan birine yöneldiler.

Harry, "Yedi yüz on üçüncü kasadaki Ne-Oldu gu-nu-Bilirsin-Sen nedir?" diye sordu.

Hagrid, gizemli bir biçimde, "Söyleyemem," dedi. "Çok gizli. Hogwarts isi. Dumbledore bana güvendi. Söylersem görevimi kötüye kullanmış olurum."

Griphook onlara kapıyı açtı. Yine mermerle karsilasacagini sanıyordu Harry, s asirdi. Mesalelerin aydınlattığı daracık tasbir koridordaydılar. Dimdik asagi iniyordu koridor, yerde incecik raylar vardı. Islik çaldı Griphook, raylar üstünde gicirdayarak küçük bir araba geldi hemen. Arabaya bindiler -Hagrid biraz zorluk çekti gerçi- ve yola koyuldular.

Önce bulmacaya benzeyen dönemeçli geçitlerden ilerlediler. Harry unutmamaya çalıştı, sol, sağ, sağ, sol, orta çatal, sağ, sol, ama olanaksızdı bu. Zangirdayan araba yolu biliyor gibiydi, çünkü Griphook onu yönetmiyordu.

Harry'nin gözleri, çarpan soğuk hava yüzünden sizliyordu; ama faltası gibi açık tuttu onları. Bir keresinde geçidin sonunda alevlerin yükseldiğini gördü sanki, bunun bir ejderha olup olmadığı anlamak için hemen arkasına döndü, ama geç kalmıştı - yerde ve tavanda kocaman sarkitlar, dikitler bulunan bir yeraltı gölünden geçerek daha da derinlere daldılar.

Arabanın gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak, "Aklım ermiyor," dedi, "sarkitla dikit arasındaki fark ne?"

"Sarkitta 's' harfi var ya," dedi Hagrid. "Şimdi soru sorma bana. Galiba kusacağım."

Sahiden de yemyesil olmuştü, araba sonunda geçit duvarındaki bir kapının yanında durduğunda, hemen fırladı Hagrid, dizlerinin titremesini önlemek için duvara yaslandı.

Griphook kapının kilidini açtı. I çeriden çıkan yeşil bir duman sardı ortaliği; dağılınca askinlikten yutkundu Harry. I çeride altın para kümeleri vardı. Gümüştepecikleri. Küçük bronz Knutlardan oluşmuş tepecikler.

"Hepsi senin," diye gülümsedi Hagrid.

Hepsi Harry'nin - inanılacak gibi değildi. Durs-ley'ler bunu bilmiyorlardı anlaşılan, bilselerdi, göz açıp kapayıncaya kadar hepsine el koyarlardı. Boyuna yakınmazlar mıydı, Harry kendilerine ne kadar tuzluya patlıyor diye? Demek bu arada, Londra'nın taa derinlerine gömülü küçük bir servetin de sahibiydi.

Hagrid, Harry'nin torbaya biraz para koymasına yardımcı oldu.

"Altınlar Galleon," diye açıkladı. "On yedi gümüşSickle bir Galleon eder, yirmi dokuz Knut da bir Sickle eder, o kadar basit. Tamam, o kadar birkaç döneme yeter, gerisi burada kalsin, güven içinde." Griphook'a döndü. "Simdi de yedi yüz on üç numaralı kasa, lütfen, biraz daha ağır gidebilir miyiz?"

Griphook, "Sadece tek hiz var," dedi.

Gittikçe hızlanarak daha da derinlere iniyorlardı imdi. Keskin dönemeçlerden geçtikçe hava söğüdü da söğüdü. Tangir tungur bir yeraltı çukurunu astılar, Harry kenardan eğilip aşağıdaki karanlık çukurda ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama Hagrid homurdanarak ensesine yapıştığı gibi çekti onu.

Yedi yüz on üçüncü kasanın anahtar deliği yoktu.

Griphook, kasılarak, "Geri durun," dedi. Uzun parmaklarından biriyle kapıyı oksadı; kapı eriyip gitti.

"Bunu Gringotts cincücelerinin dışında biri yapmaya kalkarsa, kapı onu emerek içeri çeker," dedi Griphook. "Oradan çıkamaz artık."

Harry, "İçeride biri var mı yok mu diye sık sık bakıyor musunuz?" diye sordu.

Griphook, pis sayılabilecek bir siritmayla, "Yaklaşık on yılda bir," dedi.

Harry, en sıkı önlemlerle korunan bu kasanın içinde olağanüstü bir şey olduğuna inanıyordu, eşsiz mücevherleri görmek için merakla eğildi - kasa, ilk bakışta boşmuş gibi geldi ona. Sonra kahverengi kâğıda sarılmış pis bir paket gördü yerde. Hagrid paketi alıp paltosunun içine koydu. Onun ne olduğunu öğrenmeye can atıyordu Harry, ama sormayı göze alamadı.

"Hadi bakalım," dedi Hagrid, "doğru cehennem arabasına - yolda da bir şey sorma bana, ağzını açma-sam iyi olacak."

Çilginca bir araba yolculuğundan sonra Gringotts'un önünde yoldular yine, gün ışığından gözleri kamaşıyordu. Harry'nin bir torba parası vardı imdi. Sevinçten nerelere kosacağını bilmiyordu. Kaç Galleon kaç para eder, bilmesi gerekmiyordu, hiç bu kadar parası olmamıştı - Dudley'nin bile ömür boyu kazandığından daha çoktu bu.

Hagrid, baskıyla Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'ni göstererek, "Simdi bir forma alalım sana," dedi. "Bak, Harry, ben Çatlak Kazan'da bir tek atmaya tüysem kızmazsın ya?S u Gringotts arabaları perisan ediyor beni." Hâlâ keyifsiz görünüyordu, Harry de Madam Malkin'in dükkânına tek başına girdi, tedirgindi.

Madam Malkin eflatunlar içinde, kısa boylu, güler yüzlü bir cadıydı.

Harry daha ağzını açarken, "Hogvarts mı, güzelim?" dedi. "Her boydan var burada -s u anda bir delikanlıya da veriyoruz."

Dükkânın arkasında, bir taburenin üstünde solgun, sivri yüzlü bir çocuk duruyordu, bir başka cadı da onun uzun siyah cüppesini iğneliyordu. Madam Malkin onun yanındaki bir başka tabureye çıkardı Harry'yi, kafasından bir cüppe geçirip etek boyunu ayarlamak için iğnelemeye koyuldu.

"Merhaba," dedi çocuk, "sen de mi Hogwarts'a?"

"Evet," dedi Harry.

Çocuk, "Babam yanda kitap alıyor, annem de sokagin basındaki asalara bakıyor," dedi. Kelimeleri uzatarak bezgin bezgin konuşuyordu. "Sonra onları yarış süpürgeleri bakmaya götüreceğim. Birinci sınıftakilerin neden kendi süpürgeleri olmasın, anlamıyorum. Bir tane alsın diye babamı zorlarım, sonra da bir yolunu bulur, onu gizlice sokarım okula."

Harry hemen Dudleyi hatırladı.

Çocuk, "Senin kendi süpürge var mı?" diye devam etti.

"Hayır," dedi Harry.

"Hiç Quidditch oynadın mı?"

Harry, "Hayır," dedi yine, Quidditch de neyin nesiydi acaba?

"Ben oynadım - Babam takıma seçilmezsem bunun düpedüz cinayet olacağını söylüyor. Bence de öyle. Hangi binada kalacağını biliyor musun?"

Her dakika daha da afallayan Harry, "Hayır," dedi.

"Zaten oraya gidinceye kadar kimse bilemez bunu, öyle değil mi, ama ben Slytherin'de kalacağımı biliyorum, bütün ailem orada kalmış- bir de Hufflepuff ta kaldığım düşünsene - tek dakika durmaz, hemen ayrılırdım. Sen olsan ayrılmaz mıydın?"

"Hmm," dedi Harry, keske daha ilginç bir şey söyleyebilseydim diye düşündü.

Çocuk, vitrini işaret ederek, "Hey, şu adama bak!" dedi ansizin. Hagrid duruyordu orada, Harry'ye sirtiyor, içeri neden giremediğini belirtmek için de elindeki iki kocaman dondurma külahını gösteriyordu.

"O, Hagrid," dedi Harry, çocuğun bilmediği bir şey bildiğine seviniyordu. "Hogwarts'ta çalışıyor."

"Haa," dedi çocuk, "adını duymuştum. Bir çeşit usak, değil mi?"

"Bekçi," dedi Harry. Her saniye daha az hoşlanıyordu çocuktan.

"Evet, öyle. Yabancı biriymiş- okul bahçesinde bir kulübede yaşıyormuş, arada bir sarhos olur, büyü yapmaya kalkar, yatağını ateşe vermiş."

Harry, "Bence piril piril biri," dedi sığıkça.

Çocuk, burun kıvrarak, "Öyle mi?" dedi. "Neden seninle birlikte? Annen baban nerede?"

Harry, "Öldüler," dedi kısaca. Çocukla bu konulara girmek istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi çocuk, sesi pek de özür diler gibi çıkmıyordu. "Ama onlar da bizdendiler, değil mi?"

"Büyücüydüler, bunu soruyorsan eğer."

"Ötekileri aramıza almamalılar, öyle değil mi? Aynı değiliz, bizim gibi yetiştirilmemişler. Düşünsene sen, bazıları mektup alıncaya kadar Hogvarts'ın adını bile duymamış. Köklü büyücü ailelerin çocuklarını

almalilar sadece. Sahi, senin soyadin ne?"

Harrynin yanit vermesine fırsat kalmadan, "Tamam, güzelim," dedi Madam Malkin; Harry de, konusmayı yarida kestiği için özür dilemeye bile gerek görmeden tabureden atladi.

"Eh," dedi suratsiz çocuk, "Hogwarts'ta görüşürüz herhalde."

Harry, Hagrid'in aldığı dondurmayı (çikolatalı, böğürtlenli, üstü fındıklı) yerken pek konuşmadı.

"Nen var?" dedi Hagrid.

Harry düpedüz yalan söyledi: "Yok birs ey." Parsömenle tüy kalem almak için durdular. Harry, yazdikça rengi degisen birs ise mürekkep bulduğu için keyiflenir gibi oldu. Dükkândan çıkarlarken, "Hagrid, Quidditch nedir?" diye sordu.

"Vay canına, Harry, ne kadar azs ey bildigini boyuna unutuyorum - daha Quidditch'ten bile haberin yok!"

"Keyfimi iyice kaçırma," dedi Harry. Madam Malkin'de rastladığı solgun yüzlü çocuğu anlatti Hagrid'e.

"- Muggle ailelerin çocuklari okula alınmamaliymis-"

"Sen Muggle bir aileden gelmiyorsun ki. Senin kim oldugunu bileydi - ana babasi büyücüyse eger, senin adini ezber ederek büyümüstür - Çatlak Kazan'da da gördün. Her neyse, akli mi erer onun, benim bildigim büyücülerin en esaslilarından bazilari bile Muggle ailelerden gelme - anani düşün! Bir de ananın kardes ine bak!"

" Quidditch nedir peki?"

"Spor. Büyücü sporu. S ey gibi - Muggle'lar dünyasinin futbolu gibi birs ey - herkes bayilir Quidditch'e -havada oynanir, uçan süpürgeler üstünde, dört top vardir - kurallari anlatmak uzun issimdi."

"Peki, Slytherin'le Hufflepuff nedir?"

"Okul binalari. Dört tane var. Herkes Hufflepuff m bespara etmedi gini söyler, ama -"

Harry, üzüntüyle, "Ben herhalde Hufflepuff tayim," dedi.

Hagrid, sir verir gibi, "Slytherin olacagina Hufflepuff olsun," dedi. "Sapitan cadilar, büyücüler içinde Slytherin'de bulunmamistek kimse yok. Biri de Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen' di."

"Vol- özür dilerim - Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen Hogwarts'ta miydi?"

"Yillar yillar önce," dedi Hagrid.

Flourish ve Blotts adli bir dükkâna girip Harry'nin ders kitaplarini aldilar, raflar tavana kadar kitaplarla doluydu, deri ciltli, kaldırım tasi büyüklüğünde kitaplarla, ipek kapakli, posta pulu kadar minik kitaplarla, garip simgelerle dolu kitaplarla, bazi kitaplarin içi ise bombostu. Hiçbirs ey okumayan Dudley bile bayilirdi bunlara. Hagrid, Harry'yi sürükleyerek, Profesör Vindictus Viridian'in Lanetler ve Karsi-Lanetler (Arkadaslarinizi Büyüleyin, Düşmanlarinizi En Yeni Öç Yöntemleriyle Çatlaan: Saç Dökülmesi, Bacak Titremesi, Dil Tutulması, daha neler neler) kitabından zorla uzaklastirdi.

"Dudley'yi nasıl çatlatabilirim, onu bulmaya çalışıyordum."

"Fena fikir değil, ama özel durumlar dışında Mugg-le'lar dünyasında büyü kullanmak yasaktır," dedi Hagrid. "Hem zaten daha beceremezsin, o düzeye gelinceye kadar çok çalışman, çok şey öğrenmen gerek."

Hagrid, Harry'nin altın bir kazan almasına da izin vermedi ("Listede kalaylı diyor"), ama güzel bir takım iksir ölçegiyle açılır kapanır pirinç bir teleskop aldılar. Aktara gittiler sonra, dükkân o kadar etkileyiciydi ki, insan o berbat çürük yumurta ve lahana kokusunu bile duymuyordu. Yerde yapıyapısçıları vardı; duvarlara otlarla, kurutulmuş köklerle, parlak tozlarla dolu kavanozlar sıralanmıştı; tavandan hayvan dişleriyle kivrık pençeler dizili ipler sarkıyordu. Hagrid tezgâhin arkasındaki adamdan Harry için bazı temel iksir malzemeleri isterken, Harry de tanesi yirmi bir Galleon'a satılan gümüştek boynuzlu at boynuzlarını, minicik, parlak siyah böcek gözlerini (kepçesi besKnut) inceliyordu.

Aktardan çıkınca Harry'nin listesine bir daha baktı

Hagrid.

"Bir tek asa kaldı - haa, sahi, daha doğum günü armağanını almadım.""

Harry kıpkırmızı kesildiğini fark etti.

"Biraz şey alman gerekmez -"

"Ben de biliyorum, gerekmez. Bak, ne diyeceğim. Hayvanını ben alayım. Kurbağa olmaz, kurbağaların modası geceli yıllar oldu, herkes makaraya alır seni - kediler desen, hoşuma gitmez, beni aksirtirler. Bir baykus alayım sana. Bütün çocuklar baykus ister, çok da işe yararlar, postacılığın tut da her bir işi yaparlar."

Yirmi dakika sonra, hisirticilerle, kanat çırpışlarıyla, mücevher parlaklığında gözlerle dolu o karanlık Bin Bir Çeşit BaykusDükkan'ından çıkıyorlardı. Harry'nin elinde büyük bir kafes, kafesin içinde de basını kanadının altına sokmuş, uyuklayan çok güzel kar beyazı bir baykus vardı. Tıpkı Profesör Quirrell gibi kekeleyerek teşekkür üstüne teşekkür etti Hagrid'e.

Hagrid, "Teşekkürle değil," dedi boğuk bir sesle. "Dursley'ler herhalde pek biraz şey vermemişlerdir sana. Sadece Ollivander'ler kaldı şimdi - asa satılan tek yer orası, sana da en iyi şeyi almalıyız."

Büyülü asa... Harry en çok bunu istiyordu.

Son dükkân daracığı, külüstür mü külüstürdü. Kapının üstünde yaldızlı harflerle Ollivander'ler: Kusursuz Asa Yapımcıları - Kuruluşu: İ.Ö. 382 yazılıydı. Tozlu vitrindeki solmuş mor yastıkta bir tek asa duruyordu.

İçeri girerlerken dükkânın derinliklerinde bir çingirak çaldı. Ufacık bir yerdi burası; bombostu, ince bacaklı bir iskemleden başka biraz şey yoktu. Hagrid de ona oturup beklemeye koyuldu. Harry, çok kati kuralları olan bir kitapla girmiş gibi bir duyguya kapıldı; aklına yeni gelen bazı soruları sormak yerine tavana kadar dizilmiş kutulara bakmayı yeğledi. Her nedense, ensesi kasınıyordu. Buradaki toz ve sessizlik gizli bir büyüye karışmış gibiydi.

"İyi günler," dedi yumuşak bir ses. Harry sıçradı.

Hagrid de sıçramıstı herhalde, büyük bir çatırtı kopmuştı çünkü, o da ince bacaklı iskemleden hemen kalkmıstı.

Dükânın loslugunda ay gibi parıldayan kocaman, soluk gözleriyle yaslı bir adam duruyordu karsılarında. Harry, çekinerek, "Merhaba," dedi. "Evet," dedi adam. "evet, evet. Sizi yakında göreceğimi biliyordum. Harry Potter." Soru degildi bu. "Gözleriniz annenizin gözlerine çekmiş. Daha dün gibi geliyor, o da buradaydı, ilk esasını almaya gelmişti. Yirmi altı santim uzunlugunda, incecik, söğütten yapılmış. Tilsim için çok uygun bir asa."

Mr Ollivander daha da yaklastı Harry'ye. Keske gözlerini kirpsa diye düsündü Harry. O gümüsrengi gözler insani ürpertiordu.

"Ama babanız maun bir asa beğenmişti. Yirmi dokuz santim. Esnek. Biraz daha güçlü, biçim degistirmek için birebir. Evet, babanız onu seçmişti - aslına bakarsanız, asa büyücüyü seçer tabii."

Mr Ollivander o kadar yaklasmişti ki, Harry'yle burun buruna gelmişlerdi neredeyse. Harry, o sisli gözlerde kendi yansımalarını görüyordu. "Demek burası..." Mr Ollivander, uzun, beyaz parmagıyla Harry'nin

alnındaki imsek izine dokundu.

"Yazık," dedi usulca, "bunu yapan asayı da ben satmışım. Otuz dört santim. Porsuk. Güçlü bir asa, çok güçlü, yanlısellere geçerse... Eger o asanın dünyada ne gibi işlerde kullanılacağını kestirebilseydim..."

Basını iki yana salladı, derken Hagrid'i gördü, Harry de bir oh çekti.

"Rubeus! Rubeus Hagrid! Seni yeniden görmek ne güzel... Mese, kırk buçuk santim, oldukça esnek, öyle değil miydi?"

"Evet, efendim, öyleydi," dedi Hagrid.

"Güzel asaydı doğrusu. Ama seni kovduklarında ortasından kirdilar, değil mi?" dedi Mr Ollivander, birdenbire sertleşmişti.

Ayaklarını sallayarak, "Sey - evet, kirdilar," dedi Hagrid. Sonra cöskuyla, "Ama parçaları hâlâ bende," diye ekledi.

Mr Ollivander, azarlıcasına, "Kullanmıyorsun ya?" dedi.

Hagrid, "Hayır, efendim," dedi hemen. Harry, onun konuşurken pembes emsiyesine sımşık yapıstığını fark etmişti.

Mr Ollivander, Hagrid'e dik dik bakarak, "Hmmm," dedi. "Eh - Mr Potter. Bir bakalım." Üstü gümüs çizgili uzun bir mezura çıkardı cebinden. "Asa kolunuz hangisi?"

"Sey - ben sağ elimi kullanırım," dedi Harry.

"Uzatin kolunuzu. Tamam." Hagrid'in omuzundan parmagına, bileğinden dirseğine, omuzundan ayak ucuna, dizinden koltuk altına ölçüsünü aldı. Sonra da kafasının çevresini ölçtü. Ölçü alırken, "Her Ollivander asasında güçlü bir büyü özü vardır, Mr Potter," dedi. "Biz tek boynuzlu at kulan, anka telekleri, ejderha yü-regi tellerini kullanırız. Ollivander asaları hiç birbirine benzemez, tek boynuzlu atların,

ejderhaların, ankalarm birbirlerine benzemedikleri gibi. Tebii baska büyücü asalarından aynı sonucu alamazsınız '

Harry birdenbire fark etti: Burun deliklerinin arasını ölçen mezura bu işi kendi kendine yapıyordu. Mr Ollivander rafları karıştırıyor, kutular indiriyordu.

"Yeter," dedi, mezura da gevseyerek yere yığılıver-di. "Peki öyleyse, Mr Potter.S unu deneyin. Kayınag aci ve ejderha yüreği tellerinden. Yirmi üç santim. Güzel ve esnek. Tutups öyle bir sallayın."

Harry asayı aldı ve (bu işi aptalca bularak) havada salladı, ama Mr Ollivander hemen kaptı.

"Akçaagaç ve anka teleği. On sekiz santim. Vizildar. Deneyin-"

Harry denemeye kalktı - ama daha havaya kaldırırsın Mr Ollivander asayı çekti aldı.

(avi, ha i - bunu alın, abanoz ve tek boynuzlu a., YirmibesDU v * ^ santim esnek. Hadi, hadi, dene."

Harry dene un u . . j uv Mr Ollivander'in ne beklediğini Harry rru hix" b* ~n ordu Oe.iedigi asalar yığını ince bacaklı iskeou -i > oûvudükre Duyuyordu Mr Ollivander asa çıkardıkça artıyordu.

' Tr müsteri ha"* Merak , Mr Ollivander erdr en bulaca - oak^-ns jino -eve. ned^r ol--' ^ • ji bi* kar-^u. - dikei, defno ve parmaklarında. Basının üstüne kaldırdı onu, tozlu havada vinlataarak indirdi; asanın ucundan hava fisekleri gibi kırmızı, altın rengi kivilcimlar fiskirdi, duvarlarda oynasan isiklar belirdi. Hagrid sevinç çığlıkları atarak el çırptı; Mr Ollivander, "Ah, bravo!" diye bağirdi. "Evet, tamam, ah, çok güzel. Vay, vay, vay... ne tuhaf... ne kadar tuhaf..."

Harry'nin asasını kutusuna koydu yine, kahverengi kâgıda sardı; bir yandan da, "Tuhaf... tuhaf..." diye mirildaniyordu.

"Özür dilerim," dedi Harry, "nedir tuhaf olan?"

Mr Ollivander soluk bakışlarını Harry'ye dikti.

"Sattığım her asayı hatırlarım, Mr Potter. Tek tek hepsini. Teleği asanızda olan anka, bir baska telek daha vermisti - bir tek telek. Kaderinize bu asanın düsmesi çok tuhaf, çünkü sizde o izi birakan bunun kardeşiydi."

Harry yutkundu.

"Evet, otuz dört santim. Porsuk. Böyles eylerin olması gerçekten tuhaf. Unutmayın, asa büyücüyü seçer... Sizden büyük işler beklememiz gerektiğini düşünüyorum, Mr Potter... Ne de olsa, Adı Anılmaması Gereken Kisi büyük işler basarmisti - korkunç, evet, ama büyük işler."

Harry ürperdi. Mr Ollivander'den pek de hoşlandığını sanmıyordu. Asa için yedi altın Galleon verdi, Mr Ollivander de yerlere kadar eğilerek onları geçirdi.

Aksam güneşi iyice alçalmisti gökte, Harry ile Hagrid Diagon Yolu'ndan indiler; duvardan, sonra da artık bosalmisÇatlak Kazan'dan geçtiler. Yolda yürürlerken hiç konuşmadı Harry; metroda herkesin kendilerine nasils askinlikle baktıklarını bile fark etmedi; elleri garip paketlerle doluydu, üstüne üstlük bir de uyuklayan baykusvardi Harry'nin kucağında. Yürüyen merdivenden PaddingtonI stasyonu'na çıktılar; Harry, ancak Hagrid omzuna vurduğunda anladı nerede olduklarını.

“Tren kalkmadan iki lokma birs ey yemeye vaktimiz var” dedi Hagrid.

Harry'ye bir hamburger aldı, yemek için plastik koltuklara oturdular. Harry boyuna çevresine bakıyordu. Hers ey nedense garip görünmeye başlamisti.

"iyisin ya, Harry? Pek sessiz duruyorsun," dedi Hagrid.

Harry anlatabileceğini pek sanmıyordu. Yasaminin en güzel doğum gününü geçirmisti - yine de - hamburgerini kemirerek uygun sözleri bulmaya çalıştı.

"Herkes özel biri olduğumu düşünüyor," dedi sonunda. "Çatlak Kazan'dakiler, Profesör Quirrell, Mr Ollivander... ama büyü konusunda hiçbirs ey bilmiyorum. Nasıl büyüks eyler bekleyebilirler benden? Ünlüyüm, neden ünlü olduğumu da bilmiyorum. Vol - özür dilerim - annemle babamin öldüğü gece neler oldu, hiç hatırlamıyorum."

Hagrid masadan eğildi. O yabani saçlarının, kaslarının arkasında simsicak bir gülümseme vardı.

"Merak etme, Harry. Kısa zamanda öğrenirsin. Herkes Hogwarts'ta ise sifirdan baslar, takma kafanı. Kendin ol, yeter. Biliyorum, kolay değil bu. Öne çıkarıldın, çetin iş. Ama Hogvarts'ta çok güzel vakit geçireceksin - ben geçirdim - aslına bakarsan, hâlâ geçiriyorum."

Hagrid, Harry'yi trene bindirdi. Tren Dursley'lere götürecekti onu. Eline de bir zarf tutuşturdu.

"Hogwarts'a biletin," dedi. "Eylülün ilk günü -King's Cross - hepsi bilete yazılı. Dursley'lerle bir sorunun olursa, baykusunla hemen bir mektup yolla, beni nerede bulacağını bilir... Yakında görüşürüz, Harry."

Tren istasyondan ayrıldı. Harry, gözden yok oluncaya kadar bakmak istedi Hagrid'e; koltugundan kalkıp burnunu pencereye dayadı, gözlerini kirpistirdi, Hagrid gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten Yolculuk

Harry'nin Dursley'lerle son ayı pek de keyifli geçmedi. Doğru, Dudley öyle korkuyordu ki Harry'den, onunla aynı odada kalmayı göze alamıyordu; Petunia Teyze ile Vernon Eniste de onu dolaba kapatmıyor, birs ey yapmaya zorlamıyor, ona bağırıyordu - aslına bakılırsa, ağızlarını bile açmıyorlardı. Yarı korku, yarı öfkeyle, Harry'nin oturduğu koltukta sanki kimse yokmuş gibi bosbosbakıyorlardı. Birçok açıdan bir gelişmeydi bu, ama bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı.

Pek çıkmadığı odasında Harry'ye yeni baykusu arkadaşlık ediyordu. Harry, Hedvvig diyordu ona, Sihir Tarihi'nde bulduğu bir addi bu. Ders kitapları çok ilginçti. Yatağında sirtüstü yatıp gece yarılarında kadar onları okuyordu, bu arada Hedvvig açık pencereden dilediği gibi uçup gidiyor, canı isteyince de dönüyordu. Petunia Teyze'nin odayı süpürmeye gelmemesi de büyüks ansti doğrusu, çünkü Hedvvig ölü fare getiriyordu boyuna. Harry her gece uykuya dalmadan önce, duvara astığı kâgitta bir günün daha üstünü çiziyor, 1 Eylül'e ne kadar kaldığını hesaplıyordu.

Agustosun son günü, ertesi gün King's Cross I stasyonu'na gitme konusunu teyzesiyle enistesine açmayı düşündü, salona indi; Dursley'ler televizyonda bir yarışma programı seyrediyorlardı. Orada olduğunu

belirtmek için bogazini temizledi; Dudley çiglik atarak odadan kaçti.

"Sey - Vernon Eniste?"

Vernon Eniste seyretti gi programa homurdandi.

"Sey - yarin King's Cross'ta olmam gerekiyor -Hogvvars'a gitmek için."

Vernon Eniste bir daha homurdandi.

"Acaba siz beni götürebilir misiniz?"

Homurdanma. Harry, bunun evet anlamina geldi gini çıkardi.

"Tesekkür ederim."

Tam odasına çıkacakti ki, Vernon Eniste konustu.

"Büyücüler okuluna da trenle mi gidilirmis! Uçan halilari güveler mi yemis yoksa?"

Harry birs ey söylemedi.

"Neredeymisbu okul?"

"Bilmiyorum," dedi Harry, daha önce hiç aklina gelmemisti bu. Cebinden Hagrid'in verdi gi bileti çıkardi.

"Saat on birde Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten kalkan trene binecegim," dedi.

Teyzesiyle enistesesi gözlerini ona diktiler.

"Peron kaç?"

"Dokuz üç çeyrek."

"Saçmalama," dedi Vernon Eniste, "Peron Dokuz Üç Çeyrek diye birs ey olamaz."

"Bilette öyle yaziyor."

"Kudurmusbunlar," dedi Vernon Eniste, "hepsi sapitmis. Sen de anlayacaksin bunu. Gör de bak. Peki, King's Cross'a götürürüz seni. Yarin Londra'ya gidecegiz zaten, yoksa kilimi bile kipirdatmazdim."

Harry, bir dostluk bagi kurmaya çalışarak, "Neden gidiyorsunuz Londra'ya?" diye sordu.

Vernon Eniste, "Dudleyi hastaneye götürüyoruz," dedi. "Smeltings'e gitmeden önce kuyruğunun alınmasi gerek."

Harry ertesi sabah beste uyandi; öylesine heyecanlı, öylesine tedirgindi ki, bir daha uyuyamadi. Kalkip kot pantolonunu giydi, istasyona büyücü çüppesiyle gitmek istemiyordu çünkü - üstünü trende degistirirdi. Gerekli hers ey tamam mi diye Hogvvars listesini bir daha inceledi, Hedvvig'i kafesine kapatti, sonra odada bir asagi bir yukari dolasarak Dursley'lerin kalkmasini beklemeye basladi. I ki saat sonra, Harry'nin büyük, agir sandigi Dursley'lerin arabasina yüklenmis, Petunia Teyze, Dudley'yi Harry'nin yanina oturtmus,

yola koyulmuşlardı.

On buçukta King's Cross'a vardılar. Vernon Eniste sandığı bir el arabasına yükledi, Harry'yle birlikte istasyona girdi. Harry'nin daha önce hiç tanık olmadığı bir incelikti bu; sonunda Vernon Eniste peronların önünde, suratında pis bir siritişle durdu.

"Eh, geldik iste, çocuk. Dokuz numaralı peron - on numaralı peron. Senin peron ikisinin arasında bir yerlerde olmalı, ama daha yapip bitirememişler anlaşılan."

Haklı sayılırdı tabii. Peronların birinin başında kocaman bir plastik dokuz, yanındaki başında da yine kocaman plastik bir on vardı; aralarında hiçbir şey yoktu.

Vernon Eniste, daha da pis bir siritişle, "Sana iyi dersler," dedi. Baska tek kelime söylemeden çekip gitti. Harry arkasına bakınca Dursley'lerin uzaklaştıklarını gördü. Üçü de gülüyordu. Harry'nin ağzı kurudu birden. Ne yapacaktı şimdi? Hedwig yüzünden, gelen geçen gülerken ona bakıyordu. En iyisi, birine sormaktı.

Oradan geçen bir görevliyi durdurdu, ama Peron Dokuz Üç Çeyrek'i sormaya cesaret edemedi. Hogwarts'ın adını bile duymamıştı görevli, Harry ülkenin hangi bölgesinde olduğunu bile söyleyemeyince, görevli onun kendisini işlettiğini sandı. Umutlanırlıyordu Harry'nin, saat on birde kalkacak treni sordu, ama görevli böyle bir tren olmadığını söyledi. Sonra da söylene söylene çekti gitti. Harry panigeye kapılmamaya çalışıyordu şimdi. Gelen trenlerin belirtildiği tabelanın üstündeki büyük saate bakılırsa, Hogwarts'a gidecek trene binmesi için sadece on dakikası kalmıştı; ne yapacağını bilemiyordu; istasyonun ortasında, kaldıramayacağı ağırlıkta bir sandıkla, bir yığın büyücü parasıyla, bir de koca bir baykusla kalakalmıştı.

Hagrid, yapması gereken bir şeyi söylemeyi unutmamıştı herhalde, Diagon Yolu'nun başındaki duvarın soldan üçüncü tuğlasına vurmak gibi bir şey. Acaba esasını çıkarıp dokuzuncu peronla onuncu peron arasındaki bileti gısesine birkaç kere vursa mıydı?

Tam o sırada arkasından birkaç kişi geçti, birtakım sözler geldi Harry'nin kulağına.

"- Muggle'larla dolu tabii -"

Harry hızla döndü. Tombul bir kadındı bu, hepsi de kızıl saçlı dört oğlanla konuşuyordu. Çocukların dördünde de, Harry'ninkine benzer birer sandık, birer de baykus vardı.

Yüreği gümbür gümbür atarak, el arabasıyla onların peşine düştü Harry. Durdular, o da durdu - ne söylediklerini işitecek kadar yakınlarında.

Çocukların annesi, "Peronun numarası kaç?" diye sordu.

"Dokuz üç çeyrek," dedi küçük bir kız, o da kızıl saçlıydı, kadının elini tutmuştu. "Anneciğim, ben de gidebilir miyim?"

"Sen daha çok küçüksün, Ginny, uslu dur. Hadi, Percy, önce sen git."

Çocukların en büyüğü, dokuz ve on numaralı peronlara doğru yürüdü. Harry, bir şey kaçırmayayım diye, gözünü bile kırpmadan onu izledi - çocuk tam iki peronu ayıran bölmeye vardığında aralarına kalabalık bir turist topluluğu girdi; son sırt çantası çekilip ortalık açılınca, Harry çocuğun ortalarında olmadığını gördü.

Tombul kadın, "Sıra sende, Fred," dedi.

"Fred değilim ben, George'um," dedi çocuk. "Bir de kalkmış, annemiz olduğunu söylüyorsun! Daha adımı bile bilmiyorsun!"

"Özür dilerim, George."

"Saka ediyordum, ben Fred'im," dedi çocuk, o da gitti. I kız kardeşi çabuk olmasını seslendi arkasından; o da kardeşini dinledi anlaşılan, çünkü bir saniye içinde yok olmuştü - ama nasıl becermişti bunu?

Şimdi hızlı hızlı üçüncü kardeş yürüyordu bölmeye doğru - tam oraya varmıştı ki, o da ansizin kayıplara karıştı.

Baska çıkar yol kalmamıştı.

Harry, "Özür dilerim," dedi tombul kadına.

"Merhaba, yavrum," dedi kadın. "Hogvarts'a ilk gidişin mi? Ron da yeni."

Oğullarının sonuncusunu, en küçüklerini gösterdi. Uzun boylu, zayıf, leylek bacaklı, çilli, sivri burunlu bir çocuğu bu, elleriyle ayakları kocamandı.

"Evet" dedi Harry. "Biri soracaktım - ben - ben bilmiyorum -"

Kadın, "Perona nasıl gideceğini mi?" dedi gülümseyerek; Harry bassalladı.

"Kolay," dedi kadın. "Bütün yapacağın, dokuzuncuyla onuncu peronları ayıran bölme yürümek. Dosdoğru git, durma, bölme çarpalım diye de korkma, bu çok önemli. Heyecanını bastıramıyorsan, kosar adım git. Hadi, Ron'dan önce seni yollayalım."

"Peki," dedi Harry.

El arabasını iterek çevirdi, bölmeye baktı. Pek sağlam görünüyordu.

Yürümeye başladı. Dokuzuncu, onuncu peronlara kosuşturanlar, onu iterek yol açtılar kendilerine. Harry adımlarını hızlandırdı. Bilet gışesine toslayacak, başı derde girecekti - el arabasını iterek kosuyordu şimdi - bölme yaklaşıyor, yaklaşıyordu - duramıyordu da - el arabası denetimden çıkmıştı - bir adım kalmıştı bölme - çarpıtı çarpacaktı - gözlerini yumdu -

Çarpmadı... kosmayı sürdürdü... gözlerini açtı.

İnsanlarla dolu bir peronda kırmızı bir buharlı tren bekliyordu. Tepelerindeki tabelada Hogwarts Ekspresi, kalkış saati: 11 yazıyordu. Harry arkasına baktı, bilet gışesinin yerinde Peron Dokuz Üç Çeyrek yazılı demir işlemeli bir kemer vardı. Basamıştı.

Lokomotiften yayılan duman kalabalığı sarmıştı, ayaklarının dibinde her renkten kediler kosuyordu. Baykuslar, ağır sandıkların takırtıları, gıcirtıları arasında birbirlerini selamliyordu.

İlk birkaç vagon öğrencilerle dolmuştu şimdi, bazıları pencereden sarkmış, aileleriyle konuşuyor, bazıları da yer kavgası ediyordu. Harry boş bir yer bulabilmek için el arabasını iterek peron boyunca ilerledi. Yuvarlak yüzlü bir çocuğun yanından geçti; çocuk, "Yine kurbagami kaybettim, nine," diyordu.

Harry, yasli kadinin, "Ah, Neville," diye iç çektiğini duydu.

Perçemli bir çocuğun çevresini küçük bir kalabalık sarmisti.

"Bir bakalim, Lee, ne olursun."

Çocuk kolunun altındaki kutunun kapagini açti, içindeki ey uzun, killi bacagini uzatınca, herkes çigliklar atti, haykirdi.

Harry kalabaligi yarararak ilerledi, trenin arkalarinda bosbir kompartiman buldu sonunda. Önce Hedwign'i koydu içeriye, sonra da sandigini ite kaka tren kapisina götürdü. Bir ucundan tutarak kaldirmaya çalisti, basamaga koyacakti, ama beceremedi, iki kere ayaginın üstüne düsürdü.

"Yardim ister misin?" Bölmede arkasından gittiği kızil saçli ikizlerden biriydi bu.

"Evet, lütfen," diye soludu Harry.

"Hey, Fred! Gel de yardım et!"

Ikizlerin yardimiyla, Harry'nin sandigi trene çıkarilip kompartimanın bir kösesine konuldu.

Gözlerine düşen terli saçlarını arkaya iterek, "Sago-lun," dedi Harry.

Ikizlerden biri, ansizin, Harry'nin alnındaki izi göstererek, "Nedir bu?" diye sordu.

Öteki ikiz, "Vay canına!" dedi. "Yoksa sen -?"

"Evet, o," dedi ikizlerden ilki. Harry'ye döndü: "Öyle değil mi?"

"Ne öyle değil mi?" diye sordu Harry.

Ikizler, bi; ağızdan, "Harry Potter!" diye haykirdılar.

"Haa, o mu," dedi Harry. "Yani - evet - ben oyum."

İki çocuk da hayranlıkla gözlerini diktiler ona, Harry kiplirmizi kesildi. Neyse ki, trenin açık kapisından bir ses geldi de, o sikintili durumdan kurtuldu.

"Fred? George? Orada misiniz?"

"Geliyoruz, anne."

Ikizler Harry'ye son bir kez göz atarak trenden atladılar.

Pencerenin yanına oturdu Harry, kendini yarı gizleyerek perondaki kızil saçli aileyi gözetledi, neler konus ulduğuna kulak kabartti. Anneleri mendilini çıkarmisti.

"Ron, burnunda birs ey var."

Çocukların en küçüğü geri çekilmeye çalisti, ama annesi yakaladi onu, burnunun ucunu silmeye basladi.

"Anne - birak." Silkinerek kurtuldu.

Ikizlerden biri, "Aaah, bastibacak Ronnie'nin burnunda birs ey mi var?" dedi.

"Kes sesini," dedi Ron.

Anneleri, "Percy nerede?" dedi.

"Simdi geliyor."

Çocukların en büyüğü belirdi. Dalgali siyah Hogwarts cüppesini geçirmisti sirtina; Harry cüppenin gög sünde, üstünde SB harfleri yazik, piril piril gümüs bir rozet gördü.

"Fazla kalamam, anne," dedi Percy. "Öndeyim, Sinif Baskanlarına ayrilmisiki kompartiman var -"

Ikizlerden biri, son dereces asimisigibi, "Sinif Baskani misin sen?" dedi. "Bilmiyorduk, daha önce söyleseydin ya."

"Bir dakika," dedi öteki ikiz, "galiba bu konuda birs eyler söylemistisi. Bir kere -"

"Ya da iki kere -"

"Bir dakika -"

"Yaz boyunca -"

"Eeh, kesin artik," dedi Sinif Baskani Percy.

Ikizlerden biri, "Nasil oluyor da, yeni bir cüppe aliniyor ona?" dedi.

Keyifle, "O, Sinif Baskani çünkü," dedi anneleri. "Peki, canim, güzel bir ders yili dilerim sana - oraya varinca bir baykusla haber yolla."

Percy'yi yanaklarından öptü, Percy gitti. Anne, ikizlere döndü sonra.

"Simdi, siz ikiniz - bu yil uslu durun. Eger bir baykusdaha haber getirirse - tuvaleti tasirdiginiza dair ya da-"

"Tuvaleti tasirmek mi? Hiç böyle birs ey yapmadik ki."

"Yine de iyi fikir, anne, sagol."

"Hiç de komik degil. Ron'a da göz kulak olun."

"Merak etme, bastibacak Ronnie bizim yanimizda güvende."

Ron, "Kes sesini," dedi yine. Boyu neredeyse ikizler kadar uzundu, annesinin sildiği burnu hâlâ pembeydi.

"Hey, anne, bil bakalim! Bil bakalim trende kimi gördük?"

Harry, baktigini görmesinler diye hemen geri çekildi.

"Hani istasyonda yanimizda duran o siyah saçli çocuk vardi ya? Kimmiso, biliyor musun?"

"Kimmis?"

"Harry Potter!"

Küçük kizin sesini duydu Harry.

"Ah, anne, trene çikip görebilir miyim onu, anne, n'olursun..."

"Daha önce gördün ya, Ginny, hrm bundan hoslanmaz, hayvanat bahçesinde maymunlarımı seyrediyorsun? Gerçekten o mu, Fred? Nereden biliyo sun?"

"Kendisine sordum. I zi gördüm. Tam alnında -simsek gibi."

"Zavallı yavrucağ - tevekkelı yapayalınızdi. S asimistim ben de. Perona nasıl gidileceğini sorarken öyle terbiyeliydi ki."

"Biraks imdi onu, acaba Kim-Oldagunu-Bilirsin-Sen'in nasıl biri olduğunu hatırlıyor mudı. J?"

Anneleri birdenbire sertleştı.

"Bunu sormam yasaklıyorum, Fred. Sakın bunu sorayım deme ona. Okuldaki ilk gününde bunu hatırlatman pek gerekiyormuş gibi."

"Tamam, sinirlenme."

Bir düdüğ öttü.

"Hadi, çabuk olun!" dedi kadın, üç çocuk trene bindi. Anneleri yanaklarına güle güle öpücüğü kondursun diye pencereden eğildiler, küçük kız ağlamaya bağladı.

"Ağlama, Ginny, sana bir sürü baykusyollarız "

"Sana Hogwarts'tan bir de tuvalet kapagı göndeririz."

"George!"

"Saka ediyordum, anne."

Tren hareket etti. Harry çocukların annelerine el salladığını, kardeşlerinin de yarı gülerek, yarı ağlayarak trenin yanı sıra kostuğunu gördü; kız kostu, kostu, sonunda tren hızlanınca geride kaldı, el salladı.

Harry, tren köseyi dönünce anneye kızın gözden yok olduğunu gördü. Pencerenin önünden evler geçiyordu hızla. Yüreginin büyük bir heyecanla kabardığını duydu Harry. Basına neler geleceğini bilmiyordu - ama geride bıraktıklarından daha kötü şeyler yaşamayacağı kesindi.

Kompartımanın kapısı açıldı, kızıl saçlı çocukların en küçüğü girdi içeri.

Harry'nin karsisindaki koltugu göstererek, "Kimse oturuyor mu burada?" diye sordu. "Her yer dolu."

Harry iki yana salladi basini, çocuk oturdu. Harry'ye bir göz attı, sonra hiç ona bakmamışgibi, birdenbire pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Harry, burnundaki siyah lekenin hâlâ silinmemişoldugunu gördü.

"Hey, Ron!"

İkizler gelmişlerdi.

"Bak, biz trenin ortasına gidiyoruz - Lee Jordan'da dev bir tarantula örümceği var."

"Peki," diye mirıldandı Ron.

"Harry," dedi öteki ikiz, "kendimizi tanıtılmıydık? Biz Fred ve George VVeasley. Bu da kardesimiz Ron. Sonra görüşürüz."

Harry'yle Ron, "Güle güle," dediler. İ kizler çıkıp kompartiman kapisini kapattılar.

Ron dayanamadı artık, "Sen sahiden Harry Potter misin?" diye sordu.

Harry bassalladı.

"İyi öyleyse - Fred'le George'uns akalarından biri sanmıstım," dedi Ron. "Sahiden orada -"

Harry'nin alnini gösterdi.

Harry, s imsek biçimindeki yara izini göstermek için ;açını geriye attı. Ron uzun uzun baktı.

"Demek Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen tam oraya -?"

"Evet," dedi Harry, "ama hatırlamıyorum."

Ron, merakla, "Hiçbirs ey hatırlamıyor musun?" dedi.

"Sey - bir sürü yeşil isik hatırlıyorum, ama o kadar." "Vay canına!" dedi Ron. Oturup Harry'ye baktı bir an sonra ne yaptığının farkına varmışgibi, ansizin pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu yine.

Ron Harry'yi ne kadar ilginç bulmussa, Harry de Ron'u o kadar ilginç bulmuştu, "Bütün ailen büyücü mü?" diye sordu.

"Sey - galiba öyle," dedi Ron. "Annemin bir küçük kuzeni var sadece, muhasebeci, ama ondan da hiç söz etmeyiz."

"Öyleyses imdiden birtakim büyüler biliyorsundur."

Diagon Yolu'ndaki solgun yüzlü çocuğun sözünü ettiği köklü büyücü ailelerden biriydi VVeasley'ler.

"Muggle'larla yaşadığını duymuştum," dedi Ron. "Nasil insanlar onlar?"

"Korkunç -s ey, hepsi değil tabii. Ama teyzem de, enistem de, kuzenim de korkunç. Keske benim de üç büyücü kardesim olsaydı."

"Bes," dedi Ron. Nedense kederlenivermisti. "Ben ailemde Hogwarts'a giden altinci kisiyim. Çok ey gördüm sayilir. Bill'le Charlie mezun oldular - Bili Öğrenciler Baskani'ydi, Charlie de Quidditch kaptani. S imdi Percy Sinif Baskani. Fred'le George yaramazlar, ama dersleri iyidir, herkesi eglendirirler. Benim de onlar gibi olmami istiyorlar, ama onlar gibi olmamin bir anlami yok ki, hers eyi ilk yapan onlar çünkü. Bes kardesin varsa, zaten hiçbirsin yeni olamaz. Bana Bill'in eski cüppelerini, Charlie'nin eski asasinini, Percy'nin eski faresini verdiler."

Ron elini iç cebine atip, uyuklayans isman, külrengi bir fare çıkardi.

"Adi Scabbers, bir ise yaramiyor, uyandigi yok ki. Babam, Sinif Baskani seçildiği için Percy'ye bir bayku saldi, ama para bittigi- neyse, bana da Scabbers kaldı."

Ron'un kulaklari pembelesti. Çok konustugunu düşünüyordu galiba, çünkü yine pencereden bakmaya basladi.

Harry, baykusalacak kadar para kalmamasinin hiç de ayip birsin ey olmadigini düşünüyordu. Bir ay öncesine kadar onun da hiç parasi olmamisti, Ron'a hepsini anlatti, Dudley'nin eskilerini giydigini, dogum gününde hiç dise dokunur bir armağan almadigini. Ron'un keyfi yerine gelir gibi oldu.

"... Hagrid bana söyleyinceye kadar, ne büyücülükten haberim vardi, ne anne babamndan, ne de Volde-mort'dan "

Ron'un solugu tikanir gibi oldu.

"Ne oldu?" dedi Harry.

"Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in adini söyledin!" dedi Ron, hems asimisa hem etkilenmise benziyordu. "Hers ey aklima gelirdi de, senin -"

"Bu adi söyleyerek ne kadar cesur oldugumu kanitlamaya filan çalışmıyorum," dedi Harry. "Söylenmemesi gerektiğini bilmiyordum. Ne demek istedigimi anliyor musun? Öğreneceğim daha dünya kaders ey var... herhalde," diye ekledi; uzun süredir kafasina takilan birsin eyi dile getiriyordu. "Sinifta en kötü öğrenci galiba ben olacağım."

"Olmayacaksın. Muggle ailelerden gelen bir sürü öğrenci var, hers eyi çabucak öğreniyorlar."

Onlar konusadursun, tren Londra disina çıkmisti. S imdi ineklerle, koyunlarla dolu otlaklardan geçiyorlardı hızla. Bir süre konusmadılar, tarlaların, patıkların yıldırim hiziyla geçisini seyrettiler.

Saat yarima dogru büyük birsin angirti koptu koridorda, güleç yüzlü, gamzeli bir kadın kompartimanın kapisini açıp, "Seyyar büfeden birsin ey ister misiniz, yavrularım?" dedi.

Kahvalti etmemisti Harry, ayaga fırladı, ama kulaklari yine pespembe kesilen Ron sandviç getirdigini mirildandı. Harry koridora çıktı.

Dursley'lerle otururkens eker almak için hiç parasi olmamisti, s imdi ise cepleri tasiyabileceği kadar Mars gofreti almaya yetecek altınlarla, gümüslerle doluydu -ama Mars gofreti yoktu kadında. Harry'nin daha önce ömründe görmediği Bertie Botts'un Bin Bir Çesit Fasulyes ekerlemesi, Balonlu Yıldız Çikleti, Çikolatalı Kurbağa, Balkabağı Pogaçası, Kazan Pastası, Meyankökü Asası ve buna benzer garips eyler vardi. Hepsinden tatmak istiyordu Harry, ne varsa biraz biraz aldı, kadına on bir gümüsSickle ve yedi

bronz Knut verdi.

Aldiklarini kompartimana getirip bosbir koltuga yigarken, Rons askinlikla seyretti onu.

"Çok aciktin galiba."

Harry, balkabagi pogaçasından bir isirik alirken, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

Ron koca bir çikin çıkarıp açmisti. Dört sandviç vardi çikinin içinde. Birini kenara koyarak, "Konserve si gir eti sevmedigimi hep unuttur," dedi.

Harry bir pogaça uzatarak, "Istersen degistokusedelim" dedi. "Hadi -"

"Bunu istemezsin ki, kupkuru," dedi Ron. "Pek vakti olmuyor," diye ekledi aceleyle, "besimize birden yeti semiyor."

"Hadi, bir pogaça al," dedi Harry, daha önce ne o kimseyle, ne de kimse onunla birsey paylasmisti. Orada oturup Harry'nin pogaçalarını, pastalarını, bütün aldiklarini birlikte yemek ne güzel bir duyguydu (sandviçler bir kenara atilip unutulmustu).

Çikolatali Kurbağa paketini göstererek, "Nedir bu?" diye sordu Harry. "Sahici kurbağa degiller ya?" Artık dünyada hiçbirsey asirtmayacakti onu.

"Hayir," dedi Ron. "Ama içindeki karta bak bakalim. Bende Agrippa eksik."

"Ne?"

"Sahi, bilmiyorsun tabii - Çikolatali Kurbağaların içinden kart çıkar, biriktirirsin - Ünlü Cadılar ve Büyücüler. Besyüz tane kadar var bende, ama Agrippa ile Ptolemy eksik."

Harry, Çikolatali Kurbağa paketini açıp içindeki karti çıkardi. Bir adamin yüzü vardi kartta. Dar çerçeveli bir gözlük takmisti adam, kemerli upuzun bir burnu, dümdüz kir saçlari, sakali, bir de biyigi vardi. Resmin altında adi yaziliydi: Albus Dumbledore.

"Demek Dumbledore buymus!"

"Daha önce Dumbledore adini hiç duymadin mi yoksa?" dedi Ron. "Bir kurbağa da ben alabilir miyim? Belki Agrippa bulurum - sagol -"

Harry kartin arkasini çevirip okumaya basladi:

Albus Dumbledore, Hogwarts Müdürü.

Birçok kisi tarafından modern zamanların en büyük büyücüsü olarak kabul edilen Profesör Dumbledore, özellikle 1945'te kara büyücü Grindelwald'i yenmesiyle, ejderha kaninin on iki ayri konuda kullanilisini bulmasiyla ve arkadası Nicolas Flamel'la simya konusunda yürüttüğü çalismalarla ünlüdür. Profesör Dumbledore oda müziginde ve on lobuttu bowlingden hoslanmaktadır.

Harry karti bir daha çevirdi, Dumbledore'un yüzünün yok oldugunu görünces asirdi. "Gitmis!" "Eee, butun gün burada kalamaz ya," dedi Ron.

"Geri gelir nasıl olsa. Off, bir Morgana daha, altı tane Morgana'm oldu... sen ister misin? Toplamaya basayabilirsin."

Ron'un gözleri, açılmayı bekleyen Çikolatalı Kurbağa paketlerine dikilmisti.

"Keyfine bak," dedi Harry. "Ama, biliyor musun, Muggle'lar dünyasında insanlar fotoğraflardan çekip gitmezler."

Ron, s askinlikle, "Sahi mi?" dedi. "Hiç kipirdamazlar mı yani? Tuhaf!"

Harry, Dumbledore'un yeniden dönüp karta yerleştiğini ve kendisine belli belirsiz gülümsediğini gördü. Ron'u, Ünlü Cadılar ve Büyücüler kartlarına bakmak değil de, kurbağaları yemek daha çok ilgilendiriyordu anlaşılan, ama Harry gözlerini kartlardan ayıramıyordu. Kısa sürede Dumbledore ile Morgana'nın yani sıra Woodcroftlu Hengist'i, Alberic Grunnion'i, Circe'si, Paracelsus'u, Merlin'i de oldu. Sonunda, burnunu kasiyip duran Kelt rahibelerinden Cliodna'yi bir yana bırakıp Bertie Botts'un Bin Bir Çesit Fasulye S ekerlemelerinden birini açtı.

Ron, Harry'yi, "Çok dikkatli olmalısın," diye uyardı. "Bin bir çesit diyorlar ya, gerçekten bin bir çeşittir, her tattas ekerleme vardır içinde - çikolatalı, naneli, marmelatlı ekerlemelerin yani sıra ispanaklı, karaciğerli, iskembelis ekerlemeler de çıkabilir. George, umacı tadında bir ekerleme bile yemis, öyle diyor."

Ron bir yeşil fasulye aldı eline, dikkatle baktı, ucundan isirdi.

"Pöff - gördün mü? Lahana."

Bin bir çeşit ekerlemelerden epeyce yediler. Harry'nin kismetine kızarmış sekmeli, hindistan cevizli, kuru fasulyeli, çilekli, körüklü, çimenli, kahveli, sardalyalı ekerlemeler çıktı; Ron'un el sürmeyi göze alamadığı tuhaf, gri bir ekerlemeyi yemeye bile cesaret etti Harry - o da biberli çıktı.

Pencerenin önünden akıp giden manzara gittikçe yabansılaşıyordu şimdi. O düzenli tarlalar yoktu artık. Onların yerini korular, kıvrılarak akan ırmaklar, koyu yeşil tepeler almisti.

Kompartimanın kapısı vuruldu, Peron Dokuz Üç Çeyrek'te Harry'nin yanından geçen yuvarlak yüzlü çocuk girdi içeri. Dokunulsa ağlayacak gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, "bir kurbağa gördünüz mü?"

Harry'yle Ron başlarını iki yana sallayınca, inlemeye başladı çocuk. "Yitirdim onu! Boyuna benden kaçıyor!"

"Bir yerden çıkar," dedi Harry.

Çocuk yikilmisti sanki. "Peki," dedi. "Görecek olursanız..."

Çikip gitti.

"Niye o kadar üzülüyor, anlamadım," dedi Ron. "Eğer ben bir kurbağa getirseydim, onu hemencecik yitirmeye bakardım. Neyse, ben de Scabbers'i getirdim, konuşmam doğru olmaz."

Fare, Ron'un kucağında hâlâ uyukluyordu.

Ron, tiksintiyle, "Ölecek olsa farkına bile varmazsin," dedi. "Dün rengini sariya çevirmeye çalıştim, daha ilginç olsun diye, ama büyü ise yaramadi. Bak, göstereyim sana..."

Sandigini karistirip eski mi eski bir asa çıkardi. Her yani çentik çentikti, ucunda da beyaz birs ey parliyordu. Tek boynuzlu at kili - neredeyse çıkacak içinden.

Neyse -"

Asasini tam kaldirmisti ki, kompartimanin kapisi açildi. Kurbagasi kaçan çocuk gelmisti yine, yaninda da bir kız vardi. Kız, yeni Hogwarts cüppesini giymisti bile.

"Bir kurbaga gören oldu mu? Neville kurbagasini yitirmis," dedi. Sesi buyururcasina çikiyordu, güir kahverengi saçlari vardi, ön disleri oldukça iriydi.

"Görmedigimizi daha önce söyledik ona," dedi Ron, ama kız onu dinlemiyordu bile, elindeki asaya bakiyordu.

"Büyü mü yapıyorsun? Görelim bakalim." Oturdu. Ron köseye kistinlmisti. "Sey - peki öyleyse." Bogazini temizledi. "Gün isigi, nergis, çimen, papatya, Bus isko fareyi çevir sariya." Asasini salladi, ama birs ey olmadı. Scabbers hâlâ külrengiydi, misil misil uyuyordu.

"Bu gerçek bir büyü mü sence?" dedi kız. "Pek ise yaramadi, öyle değil mi? Ben, alistirma olsun diye, birkaç basit büyü denedim, hepsinden de sonuç aldım. Ailemde kimsenin büyüyle ilgisi yok, bana mektup geldiğinde hepimiz asirdik, ama çok sevindim, ne de olsa en iyi büyücülük okulu bu, öyle diyorlar - ders kitaplarinis imdiden ezberledim, sanırım bu kadari yeterli -sahi, benim adım Hermione Granger, siz kimsiniz?"

Bütün bunlari hizli hizli söylemistı.

Harry Ron'a baktı, onun da ders kitaplarini ezberlemediğis askin yüzünden belliydi, bunu görmek Harry'yi rahatlattı.

"Ben Ron VVeasley," diye mirıldandı Ron.

"Harry Potter," dedi Harry.

"Sahi mi?" dedi Hermione. "Senin hakkında hers eyi biliyorum tabii - birkaç tane de yardima kitap aldım, senin adın ÇağdasSihir Tarihi'nde, Karanlık Sanatların Yükselisi ve Çöküsü'nde, bir de Yirminci Yüzyilin Büyük Büyücülük Olayları'nda geçiyor."

Harry,s askinlik içinde, "Öyle mi?" dedi.

"Hoppala," dedi Hermione, "bilmiyor muydun? Ben olsam, hakkimda yazilmishers eyi öğrenmeye çalış irdim. Hangi binada kalacağınız belli mi? Ben sorusturup durdum, keske Gryffindor'a verseler, en iyisi ora-siymiş, Dumbledore da orada kalmis, ama Ravenclaw de fena değılmisgaliba... Neyse, biz gidip Neville'in kurbagasini arayalım. Siz de giyinseniz artık, neredeyse geliyoruz."

Kurbagasız çocuğu sürükleyerek çıktı.

"Aman," dedi Ron, "onun olmadığı bir binaya versinler de, hangisine verirlerse versinler." Asasini sandığa koydu yine. "Bu da tam palavra - George verdi, ise yaramadığını bile bile."

Harry, "Kardeslerin hangi binada kaliyor?" diye sordu.

"Gryffindor'da," dedi Ron. Kederlere bürünmüştü yine. "Annemle babam da orada kalmis. Beni oraya vermezlerse kim bilir ne düşünürler. Ravenclaw de fena degil galiba, ama Slytherin'e verilerse yandim."

"Vol- yani, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen de oradaymis, degil mi?"

"Öyle," dedi Ron. Keyfi kaçmisti, arkasina yaslandi.

Harry, Ron'un kafasini baska konulara çekmek için, "Biliyor musun," dedi, "Scabbers'in biyiklarinin ucu daha açık renk. Agabeylerin mezun olduklarina göre, s imdi ne yapıyorlar?"

Harry, bir büyücünün okulu bitirdikten sonra ne yaptigim merak ediyordu.

"Charlie Romanya'da, ejderhalari inceliyor. Bili de Afrika'da Gringotts için çalışiyor," dedi Ron. "Grin-gotts'u duydun mu? Gelecek Postasi'nda yaziyordu, ama Muggle'lar o gazeteyi bilmezler - birileri simsiki korunan bir kasayi soymaya kalkmis."

Harry gözlerini dikti ona.

"Sahi mi? Peki, ne yapmislar onlara?"

"Hiçbirs ey, bu yüzden gazeteye geçmisti. Yakalanmamislar. Babamin söylediğine bakilrsa, bunu yapsa yapsa ancak bir Kara büyücü yapar, Gringotts'a ancak o yaklasabilir, ama birs ey almamislar, garip olan da bu zaten. Tabii böyle birs ey olunca, arkasinda Kim-Oldu-gunu-Bilirsin-Sen vardir diye herkes korkuyor."

Harry kafasinda bu haberi degerlendirmeye çalışti.

Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in adi ne zaman geçse, içinde bir korku uyaniyordu. Herhalde büyü dünyasina girmenin yarattigi birs eydi bu, "Voldemort" yerine "Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen" demek, o korkuyu biraz olsun hafifletiyordu sanki.

Ron, "Sen hangi Quidditch takimini tutuyorsun?" diye sordu.

Harry, "Sey - hiçbirini bilmiyorum ki," demek zorunda kaldi.

"Ne?" S askinliktan kalakalmışça Ron. "Gör de bak, dünyanın en güzel oyunudur -" Sonra dört topla nasıl oynandigini, yedi oyuncunun neler yaptigim, kardesleriyle gittiği unutulmaz maçlari, parasi olunca ne tür bir süpürge alacagini anlatti. Tam oyunun inceliklerine geçmisti ki, kompartimanin kapisini açildi yine, ama bu kere gelenler ne kurbagasini yitiren Neville'di, ne de Hermione Granger'di.

Üç çocuk girdi içeri, Harry ortadakini hemen tanıdi: Madam Malkin'in dükkanındaki solgun yüzlü çocuğu bu. Harry'ye Diagon Yolu'nda gösterdiginden çok daha fazla bir ilgiyle bakiyordu.

"Dogru mu?" dedi. "Bütün trende söylüyorlar, Harry Potter bu kompartimandaymisdiye. Demek sensin o?"

"Evet," dedi Harry. Öteki çocuklara bakiyordu. I kisi de iriyariydi, son derece kötü kalpliye benziyorlardi. Solgun yüzlü çocuğun iki yaninda, onun korumalari gibi duruyorlardi.

Harry'nin onlara baktigini gören solgun yüzlü çocuk, "Sahi, bu Crabbe, bu da Goyle," dedi. "Benim adim da Malfoy, Draco Malfoy."

Ron hafifçe öksürdü, bu öksürüğün arkasında alay gizliydi sanki. Draco Malfoy ona bakti.

"Adim pek mi komik? Senin kim oldugunu sormama gerek yok. Babam bütün VVeasley'lerin kızıl saçlı, çilli olduklarini, yetistirebileceklerinden çok daha fazla çocuk yapaklarini anlatmisti."

Harry'ye döndü yine.

"Bazi büyücü ailelerin ötekilerden üstün oldugunu yakinda anlayacaksın, Potter. Yanliskimselerle arkadaşlık kurmaktan vazgeçersen, yardıma hazırım."

Tokalasmak için elini uzattı Harry'ye, ama Harry onun elini sikmedi.

Soğuk bir sesle, "Neyin doğru, neyin yanlışolduguna ben kendim karar verebilirim, sağol," dedi.

Draco Malfoy kiplirmizi kesilmedi, ama solgun yanakları hafifçe pembeleştii.

Ağır ağır, "Senin yerinde olsam, ayağımı denk alırdım, Potter," dedi. "Terbiyeni takinmazsan, sonun annenle babanın sonuna benzer. Onlar da kendileri için neyin iyi neyin kötü oldugunu bilmiyorlardı. Weasley'ler gibi ayaktakimiyla ya da Hagrid gibilerle arkadaşlık edersen, cezani çekersin."

Harry'yle Ron ayaga kalktılar. Ron'un suratı da saçları gibi kıpkızıl kesilmisti.

"Sen bir daha söylesenes unu," dedi.

Malfoy, burnunu çekerek, "Ne o, bizimle kavga mi edeceksin yoksa?" dedi.

"Simdi çekip gitmezsen, evet," dedi Harry; Crabbe de, Goyle da, hem kendisinden hem Ron'dan çok daha iriydi, ama yüregine bir cesaret gelmisti.

"Ama gitmek istemiyoruz ki, öyle değil mi, çocuklar? Yemegimizi yedik bitirdik, burada daha bir sürü yiyecek var."

Goyle, Ron'un yanındaki Çikolatalı Kurbağalara uzandı - Ron atıldı, ama daha ona elini bile sürmeden Goyle korkunç bir çığlık attı.

Parmaginin ucundan Scabbers sarkıyordu, fare keskin dişlerini Goyle'un kemigine kadar batırmisti - Goyle uluyarak Scabbers'i sallayıp dururken, Crabbe ile Malfoy gerilediler, sonunda parmaktan kurtuldu Scabbers, havada uçup pencerenin camına çarptı, üç çocuk da hemen yok oldular. S ekerler arasında başka fareler oldugunu sanıyorlardı belki, belki de ayak sesleri duymuslardı, çünkü bir saniye sonra Hermione Granger çıkageldi.

Yerlere saçılmışsekerlere, Scabbers'i kuyruğundan tutup kaldıran Ron'a bakarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Ron, "Galibu bayılmış," dedi Harry'ye. Scabbers'a daha yakından baktı. "Hayir - bayılmamış- uykuya dalmisyine."

Gerçekten de uyuyakalmıstı.

"Malfoy'u daha Önce tanıyor muydun?"

Harry, Diagon Yolu'ndaki karsılaşmalarını anlattı.

Ron, esrarengiz bir sesle, "Ailesinden söz edildiğini duymuştum," dedi. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen yok olduktan sonra bizim safımıza ilk geçen ailelerden biriyim. Kendilerine büyü yapıldığını söylemişler. Babam inanmıyor buna. Malfoy'un babasının Karanlık Yan'a kendi isteğiyle katıldığını söylüyor." Hermi-one'ye döndü. "Birs eyler yemez miydin?"

"Siz acele edin de cüppelerinizi giymeye bakın, biraz önce öne gidip makinistle konuştum, pek az yolumuz kalmış. Siz kavga mı ettiniz yoksa? Daha okula bile varmadan birbirinize girmisiniz!"

Ron, suratını asarak, "Biz kavga etmedik, Scabbers etti" dedi. "Şimdi biz üstümüzü değiştirken çıkar misin?"

Hermione, genizden gelen bir sesle, "Peki," dedi. "Kendimi buraya attım, çünkü dışarıdakiler çocukça davranıyorlar, koridorda kosup duruyorlar. Senin de burnunda leke var, farkında misin?"

Onun arkasından öfkeyle baktı Ron. Harry pencereden dışarıya göz attı. Hava kararıyordu. Mosmor bir göğün altındaki dağları, ormanları görebiliyordu. Tren gerçekten yavaşlıyor gibiydi.

Ron'la ceketlerini çıkarıp uzun siyah cüppelerini giydiler. Ron'un ki biraz kısaydı, eteğinin altından lastik ayakkabıları görülebiliyordu.

Trende bir ses yankılandı: "Berdakika içinde Hogwarts'ta olacağız. Lütfen eşyalarınızı trende bırakın, onlar okula ayrıca götürülecektir."

Harry'nin midesi kasıldı heyecandan, Ron'un çilli yüzü de bembeyaz kesilmisti. Kalans ekerleri ceplerine doldurup koridordaki kalabalığa katıldılar.

Tren yavaşladı, yavaşladı, sonunda durdu. Herkes kapılara saldırıp küçük, karanlık bir perona indi. Harry soğuk gece havasında ürperdi. Tepelerinde bir lambanın ışığı belirdi ansızın, Harry tanıdık bir ses duydu: "Birinci sınıflar! Birinci sınıflar buraya! İyisin ya, Harry?"

Bir kafalar denizi üstünde Hagrid'in kocaman, killi surati belirdi.

"Hadi, pesimden gelin - başka birinci sınıf var mı? Adımlara dikkat! Birinci sınıflar pesimden gelsin!"

Kaya sendeleye, dik, daracık bir patikada Hagrid'i izlediler. İki yan da öylesine karanlıktı ki, Harry oralarda koca ağaçlar olduğunu düşündü. Kimse pek konuşmuyordu. Boyuna kurbaçasını yitiren Neville bir iki kere burnunu çekti.

Hagrid, omuzunun üstünden, "Bir saniye sonra Hogwarts'ı ilk defa göreceksiniz," diye seslendi, "hemens urayı dönünce."

Bir "Ooooo!" yükseldi çocuklardan.

Dar patika ansızın büyük, siyah bir gölün kıyısına açılmıstı. Karsı yakadaki yüksek bir dağın tepesinde, yıldızlı göğün altında, ışıklı pencereleri, bir sürü kulesiyle dev bir sato vardı.

Kiyida bekleyen kayıklar filosunu göstererek, "Dörder kisiden fazla binilmeyecek!" diye seslendi Hagrid. Harry'yle Ron'un kayigina Nevüle'le Hermione de bindiler.

Tek basma bir kayiga kurulan Hagrid, "Herkes tamam mi?" diye bagirdi. "Peki öyleyse -I LERI!"

Kayıklar filosu, cam kadar düzgün gölün üstünde kayarak ilerlemeye basladi ansizin. Kimse konus muyordu, herkes tepedeki büyüks atoya bakiyordu. S ato, yükseldigi yamaca yaklasildikça daha da büyüyordu sanki.

Bastaki kayıklar yamaca varınca, "Egin kafalarinizi!" diye bagirdi Hagrid; herkes kafasini egdi, kayıklar yamacin önündeki girisi perdeleyen sarmasiklar arasından kaydi. S atonun altina kadar uzanan karanlık tünelden geçip bir yeralti rihtimine yanastilar, kayalara, çakillara çiktılar.

Onlar karaya ayak basarken kayıkları denetleyen Hagrid, "Hey, sen! Senin kurbağan mi bu?" dedi.

Neville, ellerini uzatarak, "Trevor!" diye haykirdi sevinçle. Sonra Hagrid'in lambasini izleyerek kayadaki bir geçidi tirmandılar, sonunda, s atonun gölgesinde uzanan düzgün, nemli bir çimenlige vardılar.

Tasbasamakları çikip meseden yapilmiskocaman bir kapinin önünde toplandılar.

"Herkes burada mi? Sen, oradaki, kurbağan yanında mi?"

Dev yumrugunu kaldirdi Hagrid, s ato kapisina üç kere vurdu.

YEDINCIBOLUM

SeçmenS apka

Kapi hemen açildi. Zümrüt yesili bir cüppe giymisuzun boylu, siyah saçli bir büyücü kadın duruyordu kars ilarında. Çok sert bir yüzü vardi, Harry'nin aklina gelen ilks ey, bu kadınla ters düşülmemesi gerektiği oldu.

"Birinci siniflar, Profesör McGonagall," dedi Hagrid.

"Tesekkür ederim, Hagrid. Bana birak artik."

Kapiyi ardina kadar açti. Giri sSalonu öylesine büyüktü ki, içine Dursley'lerin evi bile sigabilirdi. Tas duvarlar, Gringotts'ta olduğu gibi, mesalelerle aydinlatiliyordu, tavan ise görülemeyecek kadar yüksekti, tam karsilarındaki görkemli mermer merdiven üst katlara çikiyordu.

Tasdöseli salonda Profesör McGonagall'i izlediler. Harry sagdaki kapinin arkasından yüzlerce sesin olus turduğu ugultuyu duyabiliyordu - okuldakilerin geri kalani oradaydi herhalde - ama Profesör McGonagall onlari salonun yanındaki küçük, bosbir odaya görürdü.

Içeri girip birbirlerine her zamankinden daha çok sokuldular, çevrelerine baktılar tedirginlikle.

"Hogwarts'a hoşgeldiniz," dedi Profesör McGonagall. "Ders yılı başlangıcını öleni biraz sonra başlayacak, ama Büyük Salon'da yerlerinizi almadan önce seçim yapılacak, hangi binalara verileceğiniz saptanacak. Seçim son derece önemli bir törendir, çünkü burada kaldığınız sürece, binanız Hogwarts'taki aileniz gibi olacak. Derslere kendi binanızdakilerle gireceksiniz, kendi binanızın yatakhaneinde uyuyacaksınız, boş vakitlerinizi binanızın ortak salonunda geçireceksiniz.

"Dört bina var; adları Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw ve Slytherin. Her binanın kendi soylu tarihi var, her bina çok önemli cadılar, büyücüler yetiştirmiştir. Hogwarts'ta bulunduğunuz sürece yaptığınız iyi işler bina notlarını yükseltir, kurallara uymamak da bina notlarını düşürür. Yıl sonunda toplam notu en yüksek olan bina, Bina Kupası'yla ödüllendirilir, büyük bir onurdur bu. Dilerim hepiniz kendi binanızın notlarına katkıda bulunursunuz.

"Seçim Töreni biraz sonra bütün öğrencilerin önünde yapılacak. Bu arada beklerken hepiniz kendinize çekidüzen verin."

Gözleri bir an Neville'in sol kulağına doğru kaymıştı, Ron'un kirli burnuna takıldı. Harry saçlarını düzeltmeye çalıştı tedirginlikle.

"Hazırlıklar tamamlanınca döneceğim," dedi Profesör McGonagall. "Lütfen sessizce bekleyin."

Odadan ayrıldı. Harry yutkundu.

"Nasıl bir seçim yapıp da bizi binalara ayıracaklar?" diye sordu Ron'a.

"Bir çeşit sınav herhalde. Fred'e bakılırsa, insanın çok canı yarıyormuş, ama sıkı ediyordur."

Harry'nin yüreği gümbür gümbür atmaya başladı. Sınav mı? Bütün okulun önünde? Ama hiç büyü bilmiyordu ki daha - ne yapardı? Daha geldikleri anda böyle sıkı beklemiyordu. Çevresine bakındı merakla, herkesin korku içinde olduğunu gördü. Hermione Granger'dan başka kimsenin pek konuşmaması yoktu, o da öğrendiği büyüleri hızlı hızlı tekrarlıyor, acaba hangisine sığınsam diye düşünüyordu. Harry onun söylediklerini isitmeye çalışıyordu. Hiç böyle tedirgin olmamıştı, okulda öğretmeninın perüğunu, artık nasıl becerdiyse, maviye çevirdiğini yazan raporu eve, Dursley'lere götürdüğü zaman bile. Gözlerini kapağına dikmişti. Her an Profesör McGonagall içeri girip onu alınyazısının yazdığı yere sürükleyebilirdi.

Derken öyle sıkı oldu ki, Harry yarım metre havaya sıçradı - arkasında duran birkaç kişi çığlık atmıştı.

"Ne oluyor?"

Soluğu kesildi. Çevresindekilerin de. Arka duvardan yirmi kadar hayalet süzülmişti odaya. İnci beyazıydı hepsi, hafifçe saydamdı, birbirleriyle konuşarak, birinci sınıf öğrencilerine hiç bakmadan, kayarcasına ilerliyorlardı. Bir konu üzerinde tartışıyor gibiydiler. İçlerinden isman bir kesise benzeyeni, "Bana kalırsa, bağışla ve unut, ona ikinci bir olanak tanımalıyız -" diyordu.

"Sevgili Kesik, Peeves'e yeteri kadar olanak tanımadık mı? Hepimizin adını kötüye çıkarıyor, üstelik hayalet bile değil - sahi, siz ne arıyorsunuz burada?"

Daracık pantolonlu, yakalı bir hayalet birinci sınıf öğrencilerini fark etmişti ansızın.

Kimse yanıt vermedi.

Çevrelerinde gülümseyerek dolan isman Kesik, "Yeni öğrenciler!" dedi. "Anlaşılan seçme-ayırma işi

lemi var."

Birkaç kişi sessizce bassalladı.

"Hufflepuffta görüşmek umuduyla!" dedi Kesis. "Benim eski binam orası."

"Size güle güle," dedi tiz bir ses. "Seçme Töreni başlamak üzere."

Profesör McGonagall dönmüştü. Hayaletler teker teker süzülerek karsi duvardan geçip yok oldular.

Yeni öğrencilere, "Tek sıra olun," dedi Profesör McGonagall, "beni izleyin."

Ayaklari kursun gibi ağırlasmisti Harry'nin, kirçil saçli bir çocukun arkasında siraya girdi, onun arkasında da Ron yerini aldı, odadan çıktılar, salonun sonundaki çift kanatli kapidan geçip Büyük Salon'a vardılar.

Harry böyle garip, böyle görkemli bir yeri hayal bile etmemisti. Öteki öğrencilerin oturduğu dört uzun masanın üstünde havada uçsan binlerce, binlerce mum aydınlatıyordu ortalığı. Masalara piril piril altın tabaklar, kupalar konulmuştu. Salonun ucunda öğretmenlerin oturduğu bir başka uzun masa vardı. Profesör McGonagall birinci sınıf öğrencilerini oraya götürdü; yeniler, eski öğrencilerin karşısında sıralandılar; öğretmenler arkalarında kalmisti. Titrek mum ışığında kendilerine bakan yüzlerce surat, solgun fenerlere benziyordu. Öğrencilerin aralarında yer almiş hayaletler, puslu gümüşler gibi parlıyorlardı. Harry, kendilerine dikilmiş gözlerden kaçınmak için basını kaldırdı, yıldızlar serpistirilmiskadife siyahi bir tavan gördü. Her-mione'nin, "Disarıdaki gökyüzüne benzemesi için büyülenmiş. Hogwarts Tarihi'nde okumustum," diye fisildadığını duydu.

Orada bir tavan olduğuna, Büyük Salon'un gökyüzüne açılmadığına inanmak çok güçlü doğrusu.

Harry basını hemen indirdi; Profesör McGonagall, yeni öğrencilerin önüne dört ayakli bir tabure yerleştirdi sessizce. Taburenin üstüne de sivri uçlu bir büyücüs apkasi koydu. Yamalar içindeydi apka, eski püsküydü, son derece kirliydi. Petunia Teyze olsa, onu evin kapisından içeri sokmazdı.

Belki de içinden tavşan çıkarmamızı isteyecekler, diye düşündü Harry; buna benzer bir şey yapılacak -salonda kim varsa gözünü apkaya dikmiş imdi, o da dikti. Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra hafifçe kipirdadis apka. Kenarina yakın bir yerlerdeki yırtık, ağız gibi açıldı -s apka bir arki tutturdu:

"Bus apka, dersiniz, çirkin mi çirkin! Ama öyle hemen karar vermeyin. Toz olurum varsa benden güzeli, Essizim kendimi bildim bileli.

Ne kasket dinlerim ne de silindir,S ampionluk kaçmaz, hep bana gelir. Hogwarts okulunda SeçmenS apka'yim, Her gün, her ay, her yıl başka baskayım. Karşımda öyle bir ürperin biraz Dünyada hiçbir şey gözümünden kaçmaz. Eger geçirirsen beni basına Gideceğin yen söylerim sana. Seni Gryffindor'a yollarım belki, Zamanla olursun aslanın teki, Yigittir orada kalan çocuklar, Hepsinin yüreği, nah, mangal kadar. Belki de düşersin Hufflepuff'a Haksizliği hemen kaldırıp rafa Adalet ugruna savasverirsin Her yere mutluluk götürmek için. Ravenclaw kismetin belki, Oradakilerin hiç çıkmaz sesi, Mantiktir onlarca önemli olan, öyle kurtulurlar tüm sorunlardan. Düşersin belki de Slytherin'e sen, Bir baskadir sanki oraya giden, Amaçları için neler yapmazlar Açıklaşam bitmez sabaha kadar. Giy kafana beni! Çekinme sakın! Birinci kosul bu: Korkmayacaksın! Hiç kimseye gelmez kötülük benden,S apkalar içinde en uysalim ben."

Sarki sona erince salonda bir alkiskopty.S apka eğilerek dört masaya da selam verdi, sonra sessizliğe gömüldü yine.

Ron, Harry'ye, "Demeks apkayı geçireceğiz basımıza!" diye fisildadi. "Fred'i öldürecekim, ifritlerle güresmekten söz ediyordu."

Harry belli belirsiz gülümsedi. Evet, s apkayı giymek bir büyü yapmaya kalkışmaktan çok daha iyiydi, ama keske herkesin gözü önünde giymesek diye düşünüyordu. S apka bir sürü soru soracaktı anlaşılan, Harry'nin ise ne cesareti üstündeydi, ne de hazircevaplığı. Yüreği ağzındaydı. Eger kendisi gibiler için bir bina olsaydı, hers ey ne kadar kolaylasacaktı.

Profesör McGonagall, elinde uzun bir parsömen kagidiyla birkaç adım öne çıktı.

"Adinizi söylediğim zamans apkayı giyip tabureye oturacak, hangi binaya ayrıldığınızı öğreneceksiniz," dedi. "Abbott, Hannah!"

Sarı at kuyruğu saçlı, pembe yüzlü bir kız çıktı ortaya, s apkayı kafasına geçirdi. S apka gözlerine kadar indi. Kız oturdu. Bir an sessizlik

"HUFFLEPUFF!" diye bağırıldı apka.

Sağdaki masadan bir alkiskopty, Hannah gidip Hufflepuff masasına oturdu. Harry, S isman Kesin hayaletinin kıza neşeyle el salladığını gördü.

"Bones, Susan!"

Sapka, " HUFFLEPUFF!" diye bağırıldı yine, Susan da seğirtip Hannah'nin yanında yerini aldı.

"Boot, Terry!"

"RAVENCLAVV!"

Bu kere soldan ikinci masadan bir alkiskopty; Ravenclaw'dan birkaç kişi ayaga kalkıp, yanlarına gelen Terry'nin elini sikti.

"Brocklehurst, Mandy" de Ravenclaw'a katıldı, ama "Brown, Lavender" yeniler arasında ilk Gryffin-dor'lu oldu, en uçtaki sol masa alkistan inledi; Harry, Ron'un ikiz kardeşlerinin islik çaldıklarını gördü.

Derken "Bulstrode, Millicent" Slytherin'li oldu. Belki Harry'ye öyle geliyordu, ama Slytherin için anlatılan oncas eyden sonra, o masadakileri hiç gözü tutmadı.

İçeride bulanmaya başlamıştı imdi. Eski okulundaki spor derslerinde nasıl takımlara ayrıldıkları geldi aklına. En son o seçilirdi, kötü oyuncu olduğu için değil, Dudleyye yaranmak için - kimse ondan hoşlandığının sanılmasını istemezdi.

"Finch-Fletchley, Justin!"

" HUFFLEPUFF!"

Harry'nin gözünden kaçmadı, s apka bazen binanın adını hemen bağırıyor, bazen de karar vermek için azıcık düşünüyordu. Sırada Harry'nin yanında duran kirçil saçlı çocuk, "Finnigan, Seamus", Gryffindor'a ayrıldığını öğrenmek için taburede tam bir dakika oturdu.

"Granger, Hermione!"

Hermione kosarcasına gitti tabureye, s apkayı kafasına telasla geçirdi.

"GRYFFINDOR!" diye bağırdis apka. Ron homurdandı.

Korkunç bir düşünce belirdi Harry'nin kafasında, zaten insan tedirgin olmayagörsün, kafasına hep korkunç düşünceler takilir. Ya kendisi hiç seçilmezse ne olacaktı? Ya uzun süre, çok uzun süre, gözlerine kadar inens apkayla orada öyle oturup kalırsa, sonunda Profesör McGonagall gelips apkayı çıkarırsa, bir yanlışlık olduğunu söyler de onu yeniden trene götürürlerse?

Boyuna kurbağasını yitiren Neville Longbottom, adı seslenildiğinde, tabureye giderken sendeledi, az kalsin düşecekti. S apkanın karar vermesi epey vakit aldı. Sonunda "GRYFFINDOR" diye bağırınca, Neville kafasında apkayla masaya kostu, sonra da kahkahalar arasında dönüp onu "MacDougal, Morag"a uzattı.

Adı söylenince, hemen ileri atıldı Malfoy, s apkayı daha kafasına değdirir değdirmez karar açıklandı: "SLYTHERIN!"

Malfoy, son derece hosnut, arkadaşları Crabbe ile Goyle'un yanına gitti.

Pek fazla kişi kalmamistis imdi.

"Moon"... "Nott"... "Parkinson"... sonra bir çift ikiz kızkardeş, "Tatıl" ile "Tatıl"... sonra "Perks, Sally-An-ne"... derken, sonunda -

"Potter, Harry!"

Harry bir adım atınca, alev hisirtilarını andıran fisiltıların yükseldiğini duydu salonda.

"Potter mi dedi?"

"Su ünlü Harry Potter mi?"

Sapka gözlerine inmeden önce Harry'nin son gördüğü şey, salondakilerin onu dikkatle süzmeleri oldu. Sonra das apkanın içindeki karanlığı gördü. Bekledi.

"Hmm," diye incecik bir ses geldi kulağına. "Güç. Çok güç. Bakıyorum, bayagi gözüpek. Kafa da fena degil. Yetenek de var, evet, öyle - kendini kanıtılama tutkusu... bak, bu ilginç... Seni nereye yollasam acaba?"

Harry taburenin kenarlarına simsiki yapışip, "Slytherin olmasın, Slytherin olmasın," diye düşündü.

İnce ses, " Slytherin olmasın, ha?" dedi. "Emin misin? Biliyor musun, büyük usta olabilirsiniz sen, hepsi kafanın içinde, Slytherin de büyük ustalık yolunda çoks ey kazandırabilir sana - hayır mi? Eh, öyle istiyorsun madem - GRYFFINDOR!"

Harry, s apkanın son kelimeyi salona doğru bağırıldığını duydu. S apkayı çıkarıp ağır ağır Gryffindor masasına yürüdü. Seçildiği, üstelik Slytherin'e gönderilmediği için öyle rahatlamıştı ki, en büyük alkisi kendisinin aldığıni fark etmedi bile. Sınıf Başkanı Percy ayağa kalkıp elini sikti coskuyla, VVeasley ikizleri, "Potter bizde! Potter bizde!" diye bağırıldılar, Harry daha önce gördüğü yakalıklı hayaletin karsısına

oturdu. Hayalet hafifçe kolum vurdu onun, Harry üstüne bir kova buzlu su dökülmüş gibi ansizin ürperdi.

Yüce Masa'yi daha iyi görebiliyordus imdi. Kendisine en yakın uçta Hagrid oturuyordu, gözleri karşısınca Hagrid basparmagını yukarı kaldırdı. Harry de gülümsedi. Orada, Yüce Masa'nın tam ortasında, kocaman yıldızlı bir koltukta Albus Dumbledore oturuyordu. Harry, trendeki Çikolatalı Kurbağa kartından hemen tanıdı onu. Salonu hayaletler kadar ısı ısı parlayan teki ey, Dumbledore'un gümüşrengi saçlarıydı.

Harry, Çatlak Kazan'daki tedirgin delikanlıyı, Profesör Quirrell'i da tanıdı. Kafasındaki kocaman mor sarıkla pek tuhaf görünüyordu.

Ayrılacak üç kişi kalmıstı sadece. "Turpin, Lisa" Ravenclaw'a düştü. Sıra Ron'a geldi. Ron'un surati yemyesil olmuştus imdi. Harry gözlerini simsiki yumdu heyecanla, bir saniye sonra das apkanın "GRYFFINDOR!" diye bağırduğunu duydu.

Ron, yanındaki iskemleye çökerken, ötekiler gibi Harry de onu uzun uzun alkısladı.

Harry'nin karşısında oturan Percy VVeasley, "Bravo, Ron, harika!" dedi; bu arada "Zabini, Blaise" de Slytherin'e seçildi. Profesör McGonagall kâgidini katladı, SeçmenS apka'yi alıp çıktı.

Harry önündeki bosaltın tabağı baktı. Ne kadar acikti gınıs imdi fark etmişti. Balkabağı poğaçaları çoktan sindirilip gitmişti.

Albus Dumbledore ayağı kalktı. Kendisini hiçbir ey bundan daha çok mutlu edemezmiş gibi, kollarını iki yana açıp öğrencilere gülümsedi.

"Hosgeldiniz!" dedi. "Hogwarts'ta yeni bir yıla hoşgeldiniz!S ölen başlamadan önce birs eyler söylemek istiyorum. Söylüyorum iste: Zırla! Tırla!I ncik!

Boncuk!

"Tesekkür ederim!"

Yerine oturdu yine. Herkes çigliklar atarak alkısladı. Harry gülsün mü gülmesin mi, bilemiyordu.

Çekinerek, Percy, "Azıcık - deli midir?" diye sordu.

Percy, "Ne delisi?" dedi. "Dâhidir o! Dünyanın en iyi büyücüsü! Ama orası öyle, hafifçe kafadan çatlaktır. Patates ister misin, Harry?"

Harry'nin ağız bir kansaçıldı. Önlerindeki tabaklar yiyeceklerle doluydu imdi. Sofrada, yemek isteyeceği hiç bu kadar çok ey görmemisti o güne kadar: kızarmışet, kızarmışpiliç, pırzola, sosis, sucuk, biftek, has lannıspatates, kızarmışpatates, cıps, mayonez, bezelye, havuç, salça, ketçap, bir de, her nedense, nanes ekere.

Dursley'ler Harry'yi aç bırakmazlardı doğrusu, ama Harry de hiçbir zaman canı istediği kadar yemek yiyemezdi. Neye uzansa Dudley kapardı hemen, kusacak kadar çok yemisolsa bile. Harry, nanes ekere di sinda, hers eyden biraz biraz aldı, başladı yemeye. Hepsini çok lezzetliydi.

Harry'nin bifteğini kesmesine bakan yakalıklı hayalet, "Tek de güzel görünüyor," dedi üzüntüyle.

"Yoksa sen -?"

"Asagi yukari dört yüz yıldır agzima lokma koymadım," dedi hayalet. "Birs ey yemem gerekmiyor tabii, ama insan özlüyor. Kendimi tanıtmadım, değil mi? Sir Nicholas de Mimsy-Porpington hizmetinizdedir. Gryffindor Kulesi'nin yerleşik hayaleti."

Ron, "Kim olduğunu biliyorum!" dedi ansizin. "Kardeslerim anlatmışlardı - sen Neredeyse Kafasız Nick'sin!"

Hayalet, "Bana Sir Nicholas de Mimsy denilmesi daha çok hosuma gider -" diye söze başladı, ama kirçil saçlı Seamus Finnigan atıldı.

"Neredeyse Kafasız mi? İnsan nasıl neredeyse kafasız olur?"

Sir Nicholas'm bütün keyfi kaçmıştı; bu küçük sohbet istediği gibi yürümüyordu anlaşılan.

"Böyle olur," dedi tedirginlikle. Sol kulagini tutup çekti. Kafası yana düşüp sanki menteseyle tutturulmuş gibi boynundan sallanmaya başladı. Anlaşılan biri kafasını uçurmaya kalkmıştı onun, ama kökünden keseme-mişti. Neredeyse Kafasız Nick, çocukların askin bakışlarından hoşlanmısa benziyordu, kafasını yerine takti yine, öksürdü, sonra, "Demek sizler de - Gryffindor'lu oldunuz!" dedi. "Bu yıl ampion olmamızı sağlarsınız belki. S ampion olmayalı hiç bu kadar uzun zaman geçmemişti. Slytherin kupayı altı yıl üst üste kazandı! Kanlı Baron'un yanına varılmıyor - Slytherin'in hayaletidir o."

Slytherin masasına bakti Harry, orada korkunç bir hayaletin oturduğunu gördü; gözleri bombosbakiyordu hayaletin, çökük bir yüzü, gümüsrengi kan lekeleriyle dolu bir çüppesi vardı. Malfoy'un sagına oturmuştu, Harry, Malfoy'un bundan hoşnut olmadığını görünce keyiflendi.

Büyük bir ilgiyle, "O kan lekeleri neden olmuş?"

diye sordu Seamus.

Neredeyse Kafasız Nick, tatlı bir sesle, "Hiç sormadım " dedi.

Herkes yiyebildiği kadar yiyince, yemekler uçup gitti sanki, tabaklar yine eskisi gibi piril piril oldu. Bir an sonra da tatlılar belirdi. İnsanin aklına gelebilecek her çeşit dondurma, elmalı pasta, meyveli pasta, çikolatalı pasta, marmelattı çörek, kek, çilek, jöle, sütlaç...

Harry meyveli pastasını atıştırırken, söz döndü dolastı, ailelerine geldi.

"Ben yarı yarıyayım," dedi Seamus. "Babam bir Muggle. Annem büyücü olduğunu evleninceye kadar söylememişona. Babam bunu öğrenince ok geçirmiş."

Güldüler.

"Ya sen, Neville?" dedi Ron.

"Beni büyükannem büyüttü, kendisi cadidir," dedi Neville, "ama ailem uzun süre Muggle olduğumu sandı. Büyük amcam Algie boyuna beni hazırlıksız yakalayıp içimdeki büyüü ortaya çıkarmaya çalışıyordu -bir keresinde Blackpool rihiminin ucundan itmisti beni, az kalsin boguluyordum- ama sekiz yasıma kadar birsey olmadı. Büyük amcam Algie çaya gelmişti bize, beni üst kat penceresinden sallandırdı, ayak bileklerimden bağlayarak, büyük teyzem Enid pasta verince de ipi bırakıverdi. Yere düşünce zıpladım

durdum - top gibi ziplayarak bahçeyi geçtim, yola çıktım. Hepsinin hosuna gitti bu. Büyükanem sevinçten aklamaya başladı. Hele ben buraya çağrılınca yüzlerini görecektiniz - belki yeteri kadar büyü gücüm yoktur diye korkuyorlardı. Büyük amcam Algie öyle sevindi ki, kurbagami o satın aldı."

Harry'nin öteki yanında, Percy VVeasley ile Hermonie derslerden söz ediyorlardı ("Keske derslere hemen baslasalar, öğrenecek o kadar çok ey var ki, Biçim Degistirme özellikle ilgimi çekiyor, bilirsin tabii, birs eyi bir baskas eye çevirme, herhalde çok güç birs ey bu -"; "Küçüks eylerle baslarsin, kibritleri ianelere çevirmekle filan-").

Harry'nin içi isinmiş, uykusu gelmişti, Yüce Masa'ya bakti yine. Hagrid kupayı basini dikiyordu. Profesör McGonagall, Profesör Dumbledore'a birs eyler anlatıyordu. Profesör Quirrell, o gülünç sarigiyla, yağlı siyah saçlı, kemer burunlu, soluk tenli bir. öğretmenle konuşuyordu.

Olanlar birdenbire oldu. Kemer burumlu öğretmen, Ouirrell'in sanginin ardından Harry'nin gözlerine dikti gözlerini - Harry'nin alındaki ize keskin, sıcak bir sancı saplandı.

"Ahh!" Harry basına götürdü elini.

"Ne oldu?" diye sordu Percy.

"Y-yokbirsey."

Sancı, geldiği gibi bir anda yok oldu. Ama Harry o bakisin yarattığı duyguyu silkip atamadi - öğretmenin kendisinden hiç mi hiç hoslanmadığı duygusuna kapılmısti.

Percy'ye, "Profesör Quirrell'la konusan o öğretmen kim?" diye sordu.

"Bakıyorum, Quirrell'i tanımissin bile. Tedirginliği bosuna degil, Profesör Snape'le konuşuyor çünkü. Iksirleri öğretir, ama gönülsüzce yapar bu isi - gözü Quirelli'nin isinde, bunu bilmeyen yok. Karanlık Sanatlar konusunda çok bilgilidir Snape."

Harry, Snape'e bakti bir süre, ama Snape ona bir daha bakmadi.

Sonunda tatlılar da yok oldu, Profesör Dumbledore ayaga kalkti yine. Salon sessizlige gömüldü.

"Öhö - hepimiz yedik içtik, sadece birkaç kelime daha... Ders yilinin başlamasi dolayisiyla bazı söyleyeceklerim var.

"Birinci sinif öğrencileri, okul alanındaki ormanın bütün öğrencilere yasak olduğunu unutmasınlar. Öteki öğrencilerimizden bazlarına da bunu hatırlatmakta yarar görüyorum."

Dumbledore'un isil isil gözleri VVeasley ikizlerinin oturduğu yöne çevrildi.

"Hadememiz Mr Fiich de ders aralarında koridorlarda büyü yapmanın yasak olduğunu sizlere hatırlatmamı istedi.

"Ouidditch seçmeleri ders yilinin ikinci haftasında yapılacaktır. Kendi binalarının takımlarında yer almak isteyenlerin Madam Hooch'a başvurmaları gerekmektedir. "Son olarak söylemek istediğim birs ey var. Sağdaki üçüncü kat koridoru, çok büyük acılar çekerek ölmek istemeyen herkese kapalıdır."

Harry güldü; gülen bir avuç öğrenciden biriydi sadece.

Percy'ye, "Saka ediyor, degil mi?" diye fisildadi. Kaslarini çatarak, "Hiç des akaya benzemiyor," dedi Percy. "Garip dogrusu, çünkü bir yere gitmemizi yasaklayınca nedenini de söyler genellikle - orman tehlikeli hayvanlarla dolu, herkes bilir bunu. Hiç olmazsa bize, Sınıf Baskanlarına söyleseydi."

"Simdi yataklarımıza gitmeden okuls arkisini söyleyelim!" diye bagirdi Dumbledore. Harry, öteki öğretmenlerin dudaklarına yerleşmişgülümsemelerin hiç degismediğini fark etti.

Dumbledore, sanki ucundaki bir sinegi kovuyor-musgibi, asasini hafifçe salladi; altın sarisi, uzun bir kurdele fırladi asadan; kurdele masaların üstünde yükseldi, yılan gibi kıvrılarak sözcüklere dönüştü.

"Herkes en sevdiği havayı seçsin," dedi Dumbledore, "hadi, baslıyoruz!"

Bütün okul haykirmaya basladı:

"Hogwarts, Hogwarts, geldik sana, Bizi de al kollarına, Kafamızın içi bombos, Söyle, bunun neresi hos? Saçlı olsun, saçsız olsun Baslarımız bilgi dolsun. I lginçs eyler öğrenelim Geliselim milim milim. "Yılmadan hep çalışırız Büyülere alisiriz. Kirilmasin hiç umutlar, Gün dogmadan neler dogar,"

Sarkiyi herkes degisik zamanlarda bitirdi. Weasley ikizleri ises arkiyi bir cenaze marsi havasında uzattıkça uzatıyordu. Dumbledore son birkaç dizenin söylenisini asasiyla yönetti, s arki bitince de en çok alkışlayanlardan biri o oldu.

Gözlerini silerek, "Ah, müzik!" dedi. "Burada yaptıklarımızın ötesinde bir büyü! Hadi artık, yatma vakti. Dogru yataklarınıza!"

Birinci sınıf Gryffindor öğrencileri, ugultulu kalabalık arasından geçerek Percy'yi izlediler, Büyük Salondan çıkıp mermer merdivene yöneldiler. Harry'nin bacakları, yorgunluktan, tika basa yemekten, kur sun gibi olmuştı yine. Öylesine uykusu gelmişti ki, koridorlardan geçerken, iki yana sıralanmışstablolardaki yüzlerin kendilerini göstererek fisildastıklarını bile fark etmedi; Percy'yi izlerken, kayan panolar, sarkan halılar arkasındaki gizli kapılardan geçtiklerini de fark etmedi. Esneyerek, ayaklarını sürüyerek baska merdivenlerden çıktılar, Harry daha ne kadar gideceklerim düşünüyordu ki, ansizin durdular.

Tam önlerinde, havada bir yığın baston uçuşuyordu, Percy onlara dogru bir adım atınca, bastonlar da kendilerini Percy'ye fırlatmaya basladılar.

Percy, "Peeves," diye fisildadi birinci sınıf öğrencilerine. "Bir hortlak." Sesini yükseltti. "Peeves - göster kendini."

Sismisbir balondan çıkan havayı andıran kaba, yüksek bir ses yanıt verdi.

"Kanlı Baron'a mi gideyim istiyorsun?"

Pit diye bir ses duyuldu, kapkara, fildir fildir gözlü, koca ağızlı bir adam belirdi; bastonlara yapışmış, havada bagdaskurarak oturuyordu.

Alayla kıkırdayarak, "Oooooo!" dedi. "Bastıbacak yeniler! Amma eğlenceli!"

Ansizin onlara dogru süzüldü hızla. Hepsi eğildiler.

Percy, "Çekil git, Peeves, yoksa Baron'a söylerim, s aka etmiyorum!" diye haykirdi.

Peeves dilini çıkardı, sonra bastonlan Neville'in kafasına dsrerek ortadan yok oldu. Zirh tangirtileri arasında hızla uzaklaştığını anladılar.

Yine yola koyulduklarında, "Peeves'e dikkat edin," dedi Percy. "Ona söz geçiren tek kişi Kanlı Baron'dur, bize, Sınıf Başkanlarına bile kulak asmaz. İis te geldik."

Koridorun sonunda pembe ipek elbiseli oks isman bir kadının portresi asılıydı.

"Parola?" dedi.

"Caput Draconis," dedi Percy, portre öne doğru açıldı, arkasında, duvarda yuvarlak bir delik belirdi. Sirayla geçtiler - Nevle'e azıcık el vermek gerekti - kendilerini Gryffindor salonunda, yumusacık koltuklarla dolu, sevimli, yuvarlak bir odada buldular.

Percy kızları yatakhanelerinin kapısına götürdü, oğlanları da bir başka kapıdan geçirdi. Sonunda, kıvrılarak dne dne çıkan bir merdivenin tepesinde -besbelli, kulelerden birindeydiler imdi- yataklarını buldular: dört yanına koyu kırmızı kadifeden perdeler asılı beskaryola. Eşyaları getirilmisti bile. Konuşamayacak kadar yorgundular, hemen pijamalarını giyip yataklarına yattılar.

Ron, perdeler arasından, "Yemek harikaydı, değil mi?" diye fisildedi Harry'ye. "Yapma, Scabbers! arsa fi kemiriyor."

Harry meyveli pasta yiyip yemediğini soracaktı Ron'a, ama uykudan gözleri kapanıverdi.

Belki de yemeği fazla kaırmısti Harry, çok garip bir dsgrd. Profesör Quirrelli'nin sarığı vardı kafasında; sarık konuşup duruyordu, hemen Slytherin'e geçmesi gerektiğini söylüyordu, alinyazisi öyleydi çünkü. Harry, Slytherin'e gitmek istemediğini söyledi sarığa; sarık ağırlaştıkça ağırlaştı, onu çekip çıkarmak istedi Harry, ama sarık gittikçe daralıp kafasını sikiyor, canım yakıyordu - sarıkla bogusurken, Malfoy da karsıdan gülerek onlara bakıyordu - derken kemer burunlu ğretmen Snape oluverdi Malfoy, alaycı, soguk kahkahaları daha da yükseldi - yemyesil bir isik patladı, Harry kan ter içinde titreyerek uyandı.

Yatağında dönüp uykuya daldı yine; ertesı gün uyandıgında ds hiç mi hiç hatırlamıyordu.

SEKİZİNCİBLM

İksir Ustası

"Bak, orada."

"Nerede?"

"Kızıl saçlı, uzun boylu çocuğun yanında."

"Gözlüklü olan mi?"

"Yüzünü gördün mü?"

"Izini gördün mü?"

Harry ertesi gün yatakhanesinden dışarı adım atamaz fişiltirler da başladı. Sınıfların önüne dizilmiş çocuklar onu görebilmek için ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ya da onunla bir daha karşılaşmak amacıyla koridorda birkaç adım atıp dönüyordu. Keske bunu yapmasalar diye düşünüyordu Harry, çünkü kafasını sınıfların yolunu bulmaya vermek istiyordu.

Hogwarts'ta yüz kırk iki merdiven vardı: geniş, rahat merdivenler; daracık, köhne merdivenler; belirli cuma günleri değişik yerlere çıkan merdivenler; havada bazı basamakları yok oluveren, düşmemek için atlaya atlaya çıkılan merdivenler. İncelikle rica etmediğiniz ya da doğru yerini gidiklamadığınız zaman açılmayan kapılar vardı sonra, bir de kapı kilidine girmiş duvarlar Neyin nerede olduğunu hatırlamak çok güçtü, çünkü her şey boyuna yer değiştiriyordu. Tablolardaki yüzler birbirlerini ziyarete gidiyorlardı durmadan; Harry'ye bakılırsa, zirhler da bal gibi yürüyebiliyordu.

Hayaletlerin de bir yararı yoktu. Hayaletin teki, açmak için ter dökülen bir kapıdan sızuluverince insanın içi nasıl da fena oluyordu Neredeyse Kafasız Nick yeni Gryffindor'lari doğru yönlendirmekten mutluluk duyuyordu, ama insan hortlak Peeves'e çatmaya görsün, yandı demekti, kilitli kapılar ardında ya da oyuncaklı merdivenler basında oyalanmaktan derse mutlaka gecikirdi. Çöp sepetlerini kafanıza geçirirdi Peeves, ayağınızın altındaki halıyı çekerti, tebesir fırlatır ya da hiç görünmeden arkanıza geçip burnunuza yapıştır, "TUTTUM MUSLUGU!" diye bağırırdı.

Peeves'den beteri olabilir mi? Vardı. Hademe Argus Filch. Harry'yle Ron daha ilk sabahlarında ters düşmüşlerdi onunla. Filch onları bir kapıyı zorlarken yakalamıştı, sınızsızlık bu ya, üçüncü katın koridorundaki yasak bölgeye açılıyordu kapı. Hademe yollarını yitirdiklerine inanmamış, okuldan kaçmak istediklerini sanmıştı; iki çocuğu zindana atmakla tehdit ediyordu ki, Profesör Quirrell yetişip onları kurtardı.

Mrs Norris adlı bir kedisi vardı Filch'in; gözleri sahibinin patlak gözlerine benzeyen, sıska, toprak rengi bir yaratık. Tek basına koridorları arsinlardı. Onun önünde azıcık kural dışına çıkar ya da yanlış bir şey yaparsanız Filch'e kosardı hemen; iki saniye sonra da Filch yıldırım gibi çıkagelirdi. Okuldaki gizli geçitleri herkesten iyi biliyordu hademe (belki VVeasley ikizleri dışında), hayaletler gibi pat diye belirirdi. Öğrenciler nefret ederlerdi ondan, en büyük hayalleri Mrs Norris'es öyle okkallı bir tekme sallamaktı.

Sınıfın yolunu bulabilirsen, dersler de vardı. Harry, büyüünün sadece asla sallayıp birkaç gülünç sözcük söylemenin çok ötesinde olduğunu kısa sürede anladı.

Her çarşamba gece yarısı teleskoplarıyla göğü incelemek, değişik yıldızların adlarını, gezegenlerin hareketlerini öğrenmek zorundaydılar. Haftada üç keres atonun arkasındaki seraya gidip Profesör Sprout adlı tıknaz, kısa boylu bir cadıyla Bitkibilim çalışıyor, garip bitkileri, mantarları, onların hangi alanlarda kullanılacağını öğreniyorlardı.

En sıkıcı ders ise tek hayalet öğretmenin geldiği Sihir Tarihi'ydi. Profesör Binns çok yaşlanmış, öğretmenler odasındaki öminenin önünde uykuya dalmış, ertesi sabah derse gitmek üzere kalkınca da bedeninin yarısını arkada bırakmıştı. Tekdüze bir miriltiyle öğrencilere çeşitli adları, tarihleri yazdırırken Gaddar Emeric'le Tasyürek Uric'i karıştırıyordu.

Tilsim öğretmeni Profesör Flirrvick, öylesine ufak tefekti ki, masasının önünü görebilmek için bir kitap yığınının üstüne çıkmak zorunda kalıyordu. İlk derste yoklama yaparken sıra Harrynin adına gelince öyle

bir ciyaklamis, sonra da kayiplara kari sivermisti.

Profesör McGonagall da degisikti. Harry, onun ters düsülecek bir ögretmen olmadigini düşünmekte hakliydi. Titizdi, zekiydi, daha ilk ders baslar baslamaz hemen uyarmisti onlari.

"Biçim Degistirme, Hogwarts'ta ögreneceginiz büyülerin en karmasigi, en tehlikelidir," demisti. "Sinifimda kim dalga geçerse, pilisini pirtisini toplayip buradan gider, bir daha da dönemez. Benden uyarmasi."

Sonra masasini önce domuza, sonra yine eski haline çevirmisti. Herkes pek etkilenmisti bundan, bir an önce kollari sivamaya heveslenmisti; ama esyolari hayvanlara cevirebilme becerisini elde edebilmek için çok uzun süre gerektiğini kısa zamanda anlamislardi. Bir sürü karmasik not tuttuktan sonra kendilerine birer kibrit verilmiş, onlari igrneye çevirmeleri istenmisti. Dersin sonunda sadece Hermione Granger birseyler becerebilmişti; Profesör McGonagall, kibritin nasıl gümüsrengine dönüştüğünü, ucunun nasıl sivri olduğunu bütün sinifa göstermiş, sonra alisilmadik birsey yaparak Hermoine'ye gülümsemisti.

Bütün sinifin asil merakla beklediği, Karanlık Sanatlara Karsi Savunma'ydi, ama Quirrell'in dersleri panayira dönüyordu biraz. Profesör Quirrell'in ders verdiği siniften sarmisak kokusu eksik olmuyordu, herkes onun Romanya'da karsilastigi ve yakinda geleceğinden korktuğu vampirle ilgili olduğunu düşünüyordu bunun - sarmisak, o vampire karsi alınmişbir önlemdi. Anlattigina bakilirse, basındaki sarigi da, kendisini simasik bir zombiden kurtardığı için, Afrikali bir prens armagan etmişti. Böyle bir olayın gerçek olduğuna pek inanan yoktu. Bir keresinde, Seamus Finnigan, zombiyle nasıl savastigini sorunca, Quirrell pespeembe kesilmiş, hemen havadan söz etmeye koyulmustu; bir keresinde de sariktan tuhaf bir koku yayıldigini fark etmişlerdi, Weasley ikizleri sarigin içinin de sarimsak dolu olduğunu, Quirrell'in da böylece, nereye giderse gitsin, vampirden korunduğunu ileri sürmüşlerdi.

Harry derslerde ötekilerden pek geri kalmadigini anlayınca rahatladı. Muggle ailelerden kendisi gibi bir sürü çocuk gelmişti, yine kendisi gibi, hiçbirinin büyücülerden haberi olmamisti. Ögrenecek o kadar çoksey vardı ki, Ron'un daha önce çalıştiklari bile pek işe yaramiyordu.

Cuma, Harry'yle Ron için önemli bir gündü. Sonunda, kahvalti etmek için Büyük Salon'a yollarini bir kere bile yitirmeden inmeyi basardilar.

Harry, yulaf ezmesines eker koyarken, "Bugün ne var?" diye sordu Ron'a.

"Slytherin'lerle Ortak iksir," dedi Ron. "Snape, Slytherin'lerin müdürü. Hep onlari kollarmis- göreceğiz bakalim, dogru mu?"

"McGonagall da bizi kollasaydi keske," dedi Harry. Profesör McGonagall da Gryffindor'larin müdürüydü, ama bir gün önce onlara bir sürü ev ödevi vermekten kaçınmamisti.

O sirada posta geldi. Harry artık alismisti buna, ama ilk günün sabahi kahvalti sirasinda Büyük Salon'a yüz kadar baykusbirdenbire akin edince peks asimisti; baykuslar sahiplerini görünceye kadar masaların üstünde dört dönmüşler, sonra da mektuplari, paketleri onlarin kucaklarına birakmışlardi.

Hedvrig o güne kadar hiçbirsey getirmemisti Harry'ye. Bazen omzuna konup hafifçe kulagini gagalardi onun, okuldaki öteki baykuslarla birlikte uyuduğu baykushaneye girmeden önce de azıcık kızarmisekmek kemirirdi. Ama o sabah marmelatlas eker kâsesi arasina pike yapıp Harry'nin tabagina bir mektup birakti. Harry mektubu hemen açti.

Sevgili Harry, (deniliyordu kargacik burgacik bir yazıyla)

Cuma günleri öğleden sonra izinli olduğunu biliyorum, saat üç sularında çay içmeye gelebilir misin? İlk haftanın nasıl geçtiğini öğrenmek için can atıyorum. Hedwig'le bir yanıt yolla.

Hagrid

Harry, Ron'un tüy kalemini ödünç alıp mektubun arkasına "Evet, teşekkürler, görüşürüz" yazdı, yanıtını Hedvwig'le yolladı.

Harry iyi ki o gün Hagrid'e çay içmeye gidecekti, çünkü Iksir dersi o güne kadar basına gelen en berbat şey oldu.

Ders yılı başlarken verilens ölede Harry, Profesör Snape'in kendinden pek hoşlanmadığını sezinlemisti. İlk iksir dersi sona erdiği zaman yanlış olduğunu anladı. Snape, Harry'den hoşlanmıyor değildi - ondan nefret ediyordu.

Iksir dersleri aşağıdaki zindanlardan birinde yapılıyordu. Burası yukarıdan, sığınmanın üst katlarından daha soğuktu; duvarlar boyunca sıralanmış cam kavanozlarda yüzen hayvan ölümleri olmasaydı bile, insanın tüylerini ürpertirdi.

Snape de, Flitvick gibi, yoklama yaparak başladı derse, yine Flitvick gibi, sıra Harry'nin adına gelince durdu.

"Haa, evet," dedi yumuşak bir sesle, "Harry Potter. Yeni yıldızımız."

Draco Malfoy'la arkadaşları Crabbe ve Goyle, ağızlarını elleriyle kapatıp kıkırdadılar. Snape yoklamayı bitirdi, basını kaldırıp sınıfa baktı. Gözleri Hagrid'in gözleri gibi siyahtı, ama o sıcaklıktan yoksundu. Soğuk, boş gözlerdi bunlar, insanın aklına karanlık tünelleri getiriyorlardı.

"Bilimin püf noktalarını ve iksir yapma sanatını öğrenmek için buradasınız," diye söze başladı Snape. Fısıltı-konuşmaya başlamıştı, ama her sözcüğü arılıyorlardı -Snape de, Profesör McGonagall gibi, kendini hiç zorlamadan sınıfı sessiz tutma hünerine sahipti. "Burada öyle saçmasapan şeyler söylemek için, çoğunuz bütün bunların büyüyle ilgisi olmadığını sanacaksınız. Bugular saçarak usul usul fıkırdayan kazanın güzelliğini, beyni büyüleyerek, duygulanımla ederek insan damarlarından süzülen sıvıların ince gücünü anlamamızı beklemiyorum... Size ümitsizlik, zaferi imkânsız, ölümü bile durdurmayı öğretebilirim - tabii karşınıza öğrenci diye geçen o mankafalardan değilseniz."

Bu küçük söylevi uzun bir sessizlik izledi. Harry'yle Ron kaslarını kaldırarak baktılar. Hermione Granger iskemlesinin ucuna ilismisti, mankafa olmadığını bir an önce kanıtlamak istiyordu sanki.

Snape, "Potter!" dedi ansızın. "Öğütülmüş çirsinin kökünü pelinotu demine eklersem ne elde ederim?"

Öğütülmüşne kökünü neyin demine? Harry bir göz attı Ron'a, o da kendisi kadar askin görünüyordu; Hermione hızla el kaldırdı.

"Bilmiyorum, efendim," dedi Harry.

Snape alayla dudak büktü.

"Çık, çık - demek ünlü olmak yetmiyor."

Hermione'nin eline aldirmadi bile.

"Bir daha deneyelim, Potter, bezir getirmeni istesem nereye bakarsin?"

Hermione, yerinden kalkmadan, elini havaya kaldirdi yine, ama bezirin ne oldugu konusunda Harry'nin en ufak fikri yoktu. Gülmekten kirilan Malfoy'a, Crabbe'ye, Goyle'a bakmamaya çalisti.

"Bilmiyorum, efendim."

"Buraya gelmeden hiç kitap okumadin ha, Potter?"

Harry o soguk gözlere dimdik bakmayı sürdürmeye zorladi kendini. Dursley'lerde kitaplarini karistirmisti biraz, ama Snape Bin Bir Büyülü Ot ve Mantar'daki hers eyi hatirlamasini nasil bekleyebilirdi ondan?

Snape, Hermione'nin sallanip duran eline hâlâ aldirmiyordu.

"Düğünçeğiyle küpeküpe arasindaki fark nedir, Potter?"

Hermione dayanamadi artik, ayagn firladi, eli neredeyse tavana degecekti.

Harry, "Bilmiyorum," dedi usulca. "Ama galiba Hermione biliyor, neden ona sormuyorsunuz?"

Gülenler oldu. Harry'nin gözü Seamus'a ilisti. Seamus göz kirpti. Ama Snape pek keyiflenmise benzemiyordu.

"Otur!" diye bagirdi Hermione'ye. "Ögren diye söylüyorum, Potter, çirisotuyla pelinotunu karistirirsan, Ya sayan Ölüm içkisi denilen güçlü bir uyku iksiri elde edersin. Bezir keçilerin karnindan çıkarilir, panzehir olarak kullanilir. Düğünçeğiyle küpeküpeye gelince, ikisi de aynidir, bir adi da kurtbogandir. Eee? Niye yazmuyorsunuz bunlari?"

Herkes tüy kalemlere, parsömenlere saldirdi hemen. O gürültü arasinda, "Potter," dedi Snape, "küstahlig in için Gryffindor'dan bir puan silinecek."

Iksir dersi boyunca isler Gryffindor'lar için pek yolunda gitmedi. Snape ikiser ikiser ayirdi onlan, çibanlara karsi basit bir iksir hazirlamalarini istedi. Uzun siyah çüppesiyle aralarinda dolasiyor, kurutulmus isirgan otlarini, ezilmisyilan dillerini tartmalarina bakiyor, pek sevdiği anlasilan Malfoy disinda herkesi azarliyordu. Tam Malfoy'un boynuzlu sümüklüböcekleri ne güzel hasladigini anlatiyordu ki, zindani yemyes il bir asit dumaniyla korkunç bir tislama doldurdu. Neville, artik nasil becerdiyse, Seamus'un kazanini eriterek e gri bügrü bir yumak haline getirmisti; hazirladıkları iksir, tasdösemde akip gidiyor, herkesin ayakkabisinda delikler açiyordu Herkes bir anda taburelerinin üstüne firladi, kazan devrilince her yani iksire bulanmisNeville, kizgin kirmizi sivi kollarini bacaklarini daglarken, aciyla inledi.

Snape, yerlere saçilmisiksiri asasinin bir hareketiyle yok ederken, "Sersem çocuk!" diye homurdandi. "Kirpi dikenlerini kazani atesten indirmeden önce attin herhalde!"

Neville düpedüz uluyordus imdi, kizgin damlalar burnuna dogru ilerlemeye baslamisti.

Snape, "Onu hastane kanadina götür," diye buyurdu Seamus'a. Sonra Neville'in yani basinda çalışmakta olan Harry'yle Ron'a döndü.

"Sen - Potter - kirpi dikenini konulmayacağını niye söylemedin ona? O bir yanlıysayarsa sen de sivrilirim sandın, değil mi? Gryffindor'dan bir puan daha siliyorum."

Bu öylesine büyük bir haksızlıktı ki, Harry yanıt vermek için ağzını açtı, ama Ron kazanlarının arkasından bir tekme salladı ona.

"Tut kendini," diye fisildadi. "Söylediklerine göre, Snape çok acımasız olabilir mis."

Bir saat sonra zindandan dışarı açılan basamakları tırmanırken, Harry'nin kafası karmakarışık olmuştü, bütün keyfi de kaçmıştı. Daha ilk hafta Gryffindor'un iki puanının silinmesine neden olmuştü - Snape neden bu kadar nefret ediyordu kendisinden?

"Neselen," dedi Ron. "Snape, Fred'le George'un de notlarını kiriyor boyuna. Ben de seninle gelip Hagrid'le tanışabilir miyim?"

Üç beskalas atodan çıkıp bahçeyi geçtiler. Hagrid Yasak Orman'ın hemen kenarındaki küçük bir ahsap evde oturuyordu. Kapının önüne bir arbaletle (Bir sap üstüne oturtulmuş ahsap ya da metal yaydan, zemberek yardımıyla ok fırlatan silah. (Ed. n.) bir çift lastik çizme konulmuştu.

Harry kapıyı çalınca, içeriden çilgincasına bir tirmalama sesi, birkaç da havlama geldi. Hagrid'in sesi gürlüdü sonra: "Geri, Fang, geri çekil."

Kapı aralığında Hagrid'in kocaman killi yüzü belirdi.

"Bir dakika," dedi Hagrid. "Çekil, Fang."

Simsiyah dev bir zagari tasmaından tutmaya çabalayarak çocukları içeri aldı.

Sadece bir tek oda vardı evde. Tavandan jambonlar, sülünler sarkıyordu, ocakta bakır bir ibrik kaynıyordu, kösedeki kocaman yatak yamalardan oluşturulmuş bir yorganla örtülüydü.

"Öyle yabancı gibi durmayın," dedi Hagrid, köpeği biraktı; Fang hemen gidip Ron'un kulaklarını yalamaya başladı. O da, tıpkı Hagrid gibi, görüldüğü kadar korkunç değildi anlaşılan.

Hagrid, koca bir çaydanlığa kaynar su bosaltıp bir tabağı kurabiye koyarken, "Bu, Ron," dedi Harry.

Hagrid, Ron'un çillerine bir göz atarak, "Bir Weasley daha," dedi. "Ömrümün yansını senin ikizleri Orman'dan kovalamakla geçirdim."

Tasgibi kurabiyeler dışlarını kiracaktı az kalsın, ama Harry de Ron da onları pek sevmiş gibi yaptılar, bu arada ilk derslerinden söz ettiler. Fang kafasını Harry'nin dizine dayadı, bütün çüppesini salyasıyla sirilsiklam etti.

Hagrid'in Filch'ten "bunak herif" diye söz etmesi Harry'nin de, Ron'un da pek hoşuna gitti.

"Mrs Norris denen o kediye gelince, bir gün Fang'ın karsısına çıkaracağım onu. Biliyor musunuz, ne zaman okula gitsem hep pesime takılır. Bir türlü kurtulamıyorum - Filch alıstimis bir kere."

Harry, Snape'in dersini anlattı Hagrid'e. Hagrid de, Ron gibi, hiç kafasını takmamasını, Snape'in zaten öğrencilerini hiç sevmediğini söyledi.

"Ama benden nefret ediyor sanki."

"Saçma!" dedi Hagrid. "Niye etsin?"

Ama bunu söylerken gözlerini kaçirdigindan kuskulandı Harry.

Hagrid, "Kardesin Charlie nasıl?" diye sordu Ron'a. "Onu pek severdim hayvanlarla arası bayagi iyiydi."

Harry, Hagrid'in bilerek mi konuyu degistirdigini düşündü. Ron, Charlie'nin ejderhalarla sertüvenlerini anlatırken, Harry masada çaydanlık tutacağınin altında gördüğü bir kâgidi çekip aldı. Gelecek Postası'ndan kesilmişbir gazete parçasıydı bu:

GRINGOTTS SOYGUNUNDAN SON HABER

Arastirmalar, 31 Temmuz'da gerçekleştirilen Gringotts soygununun, kimlikleri belirlenemeyen karanlık büyücüler ya da cadılar tarafından yapıldığını göstermektedir.

Gringotts cincüceleri, bugün yaptıkları açıklamada hiçbir şey çalınmadığını ileri sürmüşlerdir. Söz konusu kasanın aynı gün daha erken saatlerde zaten boşaltıldığı belirtilmiştir.

Bugün öğleden sonra, Gringotts cincüceleri sözcüsü, "Kasanın içinde ne olduğunu söylemek niyetinde değiliz. Bu yüzden, burnunuzu bu işe sokmamanız kendi çıkarınız açısından iyi olur," demisti.

Harry, Ron'un trende kendisine Gringotts soygunundan söz ettiğini hatırladı, ama tarihi söylememisti.

"Hagrid!" dedi. "Gringotts soygunu benim doğum günümde yapılmış! Belki de biz tam iradayken soymuşlardır!"

Kuskuya yer yoktu artık, Hagrid gözlerini Harrynin gözlerinden kesinlikle kaçınıyordu şimdi. Homurdanarak bir kurabiye daha uzattı Hagrid. Harry haberi bir daha okudu. Söz konusu kasanın aynı gün daha erken saatlerde zaten boşaltıldığı belirtilmiştir. Hagrid yedi yüz on üç numaralı kasayı boşaltmıştı, eğer boşaltma denirse buna - küçükçük bir paket almıştı, o kadar. Acaba hirsizler o paketi mi arıyorlardı?

Harry'yle Ron akşam yemeği için atoya dönerlerken cepleri tasgibi kurabiyelerle doluydu, onları almamak gibi bir kabalık etmemişlerdi. Harry, o zamana kadar hiçbir dersin kafasını Hagrid'e çay ziyareti kadar oyalamadığını düşündü. Hagrid o paketi tam zamanında mı almıştı acaba? Paket neredeydi şimdi? Hagrid, Snape hakkında bir şeyler biliyor da, Harry'ye söylemekten mi kaçınıyordu?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gece Yansı Düellosu

Harry, Dudley'den daha çok nefret edeceği biriyle karşılaşacağını hiç sanmazdı, ama bu, Draco Malfoy'u tanımadan önceydi. Birinci sınıf Gryffindor'lar sadece I ksr dersine giriyorlardı Slytherin'lerle, bu yüzden Malfoy'a pek aldirdıkları yoktu. Daha doğrusu, Gryffindor salonuna bir yazı asılmadan önce. Yazıyı okuyunca homurdanmaya başladılar. Persembe günü uçuşa dersleri başlıyordu - Gryffindor'larla Slytherin'ler birlikte çalışacaklardı.

Harry, "Tamam," dedi sikintiyla. "Bir bu eksikti.S imdi Malfoy'un önünde süpürgeye binip kendimi rezil edeceğim."

Uçmayı hers eyden çok istiyor, dört gözle derslerin başlamasını bekliyordu.

Ron, mantığını konuşturdu: "Rezil olup olmayacağını bilemezsin ki. Malfoy'un böbürlendiğini ben de duydum, Quidditch'te onun üstüne yokmuş. Bana sorarsan, düpedüz palavra."

Malfoy uçuş konusunda gerçekten de susmak bilmiyordu. Yüksek sesle, birinci sınıf öğrencilerinin Quidditch takımlarına alınmadıklarından yakınıyor, heli-kopterli Muggle'lardan son anda nasıl kurtulduğunu dair uyduruk masallar anlatarak böbürleniyordu. Tek basına değildi bu konuda. Seamus Finnigan, anlattığına bakılırsa, çocukluğunu kirlarda, bir süpürge üstünde uçarak geçirmişti. Ron bile, kendim dinleyen çıkarsa, Charlie'nin eski süpürgesiyle bir planöre çarpmaktan son anda nasıl siyirdiğini anlatıyordu. Büyücü ailelerden gelenlerin hepsi Quidditch'ten söz ediyordu boyuna. Ron, kendileriyle aynı yatakhane kalan Dean Thomas'la futbol konusunda tartışmişti bir ara. Ron, tek topla oynanan, üstelik kimsenin uçuşmasına izin verilmeyen bir oyunun nasıl heyecanlı olabileceğine akıl erdiremiyordu. Harry bir keresinde Ron'u, Dean'in West Ham futbol takımı posterini dürtükleyerek oyuncularını hareket ettirmeye çalışırken yakalamıştı.

Neville hiç süpürgeye binmemişti ömründe, büyükannesi onu süpürgecinin yanına bile yaklaştırmamıştı. Harry'ye bakılırsa, akıllılık etmişti kadın, Neville yerde iki ayarının üstünde dururken bile inanılmaz derecede sakardı.

Hermione Granger da uçmaktan Neville kadar korkuyordu. Kitaplardan ezberlenecek bir şey değildi bu -gerçi bunu denememiş değildi. Perşembe sabahı kahvaltıda, kitaplıktan aldığı Çağlar Boyunca Quidditch ta. uçmakla ilgili püf noktalarını tek tek sayarak herkesin canına okumuştu. Sadece Neville, ilerde süpürgeci düsmemek için kulaklarını dört açmıştı, ama ötekiler Hermione'nin söylevini postanın geliş ile kesilmesine baygı sevinmişlerdi.

Hagrid'in notundan beri hiç mektup almamıştı Harry, bu da Malfoy'un gözünden kaçmamıştı. Malfoy'un puhukusu hepsini eker kutuları getiriyordu evinden, o da kutuları Slytherin masasında kurum kurum kurularak açıyordu.

Neville'in peçelibaykusu ona küçük bir paket getirdi büyükannesinden. Neville heyecanla açtı paketi, içinden çıkan büyük bir misket iriliğindeki cam küreyi gösterdi arkadaşlarına, küre beyaz dumanla doluydu sanki.

"Buna Hatırlatmaca denir," diye açıkladı. "Büyükannem hers eyi unuttuğunu bilir bu küre, yapmayı unuttuğunuz bir şey varsa sana hemen hatırlatır. Bakın, şöyle sımşiki tutacaksınız, eğer kızarsa - ah.." Süklüm püklüm oluverdi birdenbire, çünkü Hatırlatmaca kıpkızıl kesilmişti. "... unuttuğunuz bir şey var demektir..."

Neville ne unuttuğunu hatırlamaya çalışırken, Gryffindor masasının yanından geçen Draco Malfoy, elinden Hatırlatmaca'yı kapıverdi.

Harry'yle Ron ayağa fırladılar. Malfoy'la kavga etmek için bahane anyorlardı zaten, ama sorunları fark etmekte öteki öğretmenlerden çok daha usta olan Profesör McGonagall yanlarında bitiverdi.

"Ne oluyor?"

"Malfoy Hatırlatmaca'mi aldı, Profesör."

Malfoy, kaslarini çatarak Hatırlatmaca'yi masaya birakti hemen.

"Sadece bakıyordum," dedi; arkasında Crabbe ile Goyle, oradan uzaklasti.

O gün öğleden sonra üç buçukta Harry, Ron ve öteki Gryffindor'lar ilk uçma dersi için merdivenlerden kosarak inip bahçeye çıktılar. Açık, esintili bir gündü, yemyesil yamaçtan düz alana inerken ayaklarının altındaki çimenler hisirdiyordu, karsi yandaki Yasak Orman'in ağaçları uzakta kara gölgeler içinde ağır ağır sallanıyordu.

Slytherin'ler gelmişlerdi bile, yirmi tane saplı süpürge düzenli bir biçimde yere sıralanmıştı. Harry daha önce Fred'le George VVeasley'nin okul süpürgelerinden yakındıklarını duymuştu, söylediklerine bakılırsa, çok havalanırsan bazıları titremeye başlıyor, bazıları da hafifçe sola çekiyormuş.

Öğretmenleri Madam Hooch da geldi. Kisacık kir saçları, atmaca gibi sarı gözleri vardı.

"Ne bekliyorsunuz öyle?" diye haykirdi. "Herkes bir süpürgecinin yanına geçsin. Hadi, çabuk olsanız!"

Harry süpürgesine bir göz attı. Pek eskiydi doğrusu, ucundaki süpürge çalıkları aynı yöne uzanmıyor da değişik yönlere fıskınıyordu sanki.

Madam Hooch önlerine geçip, "Sagellerinizi süpürgelerinizin üstüne uzatın, 'Yukarı!' diye bağırın," dedi.

"YUKARI!" diye bağirdi herkes.

Harry'nin süpürgesi hemen fırlayıp eline yapıştı onun, ama bütün süpürgeler beceremedi bunu. Hermione Granger'in süpürgesi yerlerde yuvarlanıyordu, Ne-ville'ininki ise kilini bile kipirdatmamıştı. Harry, belki süpürgeler de, atlar gibi, insanın korkup korkmadığını anlıyor diye düşündü; Neville'in sesi titremiştir bağırırken, yerde, ayaklarının üstünde durmak istediği apaçık ortadaydı.

Madam Hooch, ucundan kayıp düşmeden süpürgelere nasıl oturulacağını gösterdi, bir yukarı bir aşağı dolayarak saplara nasıl tutunduklarını inceledi, yanlışlarını düzeltti. Malfoy'a bu işi tepeden tırnağa yanlış yaptığını söyleyince, Harry'yle Ron pek keyiflendiler.

Madam Hooch, "Şimdi, düdüğ çaldığımda, ayaklarınızı yere vurup havalanacaksınız," dedi. "Süpürgelerinizi düz tutun, bir metre kadar yükselin, sonra uçlarınızı hafifçe öne eğerek aşağı inin. Düdüğ çalınca - bir - 'ki' -"

Ama heyecandan zangir zangir titreyen Neville, yerde kalmanın da korkusuyla, Madam Hooch daha düdüğünü dudaklarına götürmeden, ayaklarını yere pat diye vurup havalanıverdi.

"Gel buraya, çocuk!" diye bağirdi Madam Hooch, ama Neville patlayans işe mantarı gibi yükseliyordu -dört metre - yedi metre. Harry onun korkudan bembeyaz kesilmiş yüzünü, kendisinden gittikçe uzaklaşan yere bakışını görebiliyordu; Neville birkaç kere yutkundu, süpürgecinin kenarından kaydı, sonra da -

KÜÜT - çimenlere yüzükoyun çuval gibi yığılıverdi Neville. Süpürgesi yükseldikçe yükseliyordu, birdenbire Yasak Orman'a yöneldi, oraya doğru sürüklenerek gözden yok oldu.

Madam Hooch, Neville'in üstüne eğildi, onun da beti benzi atmıştı.

Harry, onun, "Bileği kırılmış," diye mirıldandığını duydu. "Hadi, çocuk - bir şey yok, kalk ayağa."

Öteki öğrencilere döndü.

"Ben bu çocuğu hastane kanadına götürüyorum, kimse yerinden kimildamasın! Süpürgelere dokunmayın, yoksa Hogwarts'tan sepetlenir, Quidditch'i de düşününüzde görürsünüz. Gel, yavrum."

Kolunu Neville'in omzuna doladı. Neville, yanaklarından yaşlar süzülerek, eli bileğinde, Madam Hooch'la uzaklastı. Onlar uzaklasır uzaklaşmaz da Malfoy kahkahayı bastı.

"Salaks iskonun suratını gördünüz mü?"

Öteki Slytherin'ler de gülmeye başladılar.

"Kapa çeneni, Malfoy!" dedi Parvati Patil.

Slytherinli bir kız, karakuru suratlı Pansy Parkin-son, "Longbottom'dan yanasın, ha?" dedi. "Sisko ödeleklerden hoslanacağın da hiç aklıma gelmezdi, Parvati."

Malfoy, ileri atılıp yerden birsey alarak, "Bakin!" dedi. "Longbottom'ın büyükannesinin yolladığı o saç-masapans ey!"

Güneste parıldayan Hatırlatmaca'yı havaya kaldırdı.

Harry, "Ver onu, Malfoy," dedi usulca. Herkes ne olacağını görmek için konuşmayı kesti.

Malfoy pis pis gülümsedi.

"Bir yere bırakayım da, Longbottom sonra gelip alsın - nereye biraksam - bir ağacın tepesine mi biraksam?"

"Vers unu!" diye bağırды Harry, ama Malfoy süpürgesine atlayıp havalanmıştı bile. Yalan söylememi demek, bayagi uçabiliyordu - bir mesenin en üst dallarına kadar yükseldi, "Gel de al bakalım, Potter!" diye seslendi.

Harry süpürgesine yapıştı.

"Hayır!" diye haykırdı Hermione Granger. "Madam Hooch kimildamayın dedi - hepimizin basını derde sokacaksınız."

Harry aldirmadı ona. Kani beynine çıkmıştı. Süpürgeye binip ayaklarını hızla yere vurdu, vurur vurmaz da havalandı; saçları, cüppesi dalgalanırken, hiç kimse öğretmeden de uçabildiğini anladı, inanılmaz bir sevinç duydu - kolay birseydi bu, harikaydı. Süpürgesinin basını birazcık yukarı kaldırınca daha yükseklere çıktı; aşağıda kızların korkuyla bağırıklarını duydu, Ron da hayranlıkla çığlıklar atıyordu.

Harry, havada Malfoyla yüz yüze gelebilmek için süpürgesini yana çevirdi hızla. Malfoys askinlikten do-nakalmış sanki.

"Vers unu," diye seslendi Harry, "yoksa o süpürgeден atarım seni!"

"Yok canım?" dedi Malfoy, siritmeye çalışıyordu, ama pek de tedirgin görünüyordu.

Artık nereden içine doğduysa, Harry ne yapması gerektiğini hemen kavradı, iki eliyle süpürgeденin sopasına

yapışıp cirit gibi fırladı Malfoy'un üstüne. Malfoy tam zamanında yana çekilerek kurtuldu; Harry hızla dönüp süpürgeyi dizginledi. Asagidan birkaç kişinin alkışları geliyordu.

Harry, "Burada ne Crabbe kurtarabilir seni, ne de Goyle," diye bağırды.

Galiba Malfoy da aynı şeyi düşünüyordu.

"Tut tutabilirsen!" diye bağırды, cam küreyi havaya fırlatıp yere süzüldü.

Harry, filmlerdeki ağır çekimlerde olduğu gibi, kürenin havalandığını, sonra düşmeye başladığını gördü. Öne eğilip süpürgesinin basını indirdi - pike yaparak alçalıyordu şimdi, sanki küreyle yansıyordu - kulaklarında rüzgârın sesiyle aşağıda kendisini seyredenlerin çığlıkları çinliyordu - elini uzattı - yere bir adım kala yakaladı küreyi, süpürgesini tam zamanında düzeltti, avucunda Hatırlatmaca'yla çimenlere yumu sacık bir iniş yaptı.

"HARRY POTTER!"

Yere inerken duyduğu korku, bunun yanında hiç kalırdı şimdi. Profesör McGonagall kosarak geliyordu. Harry titreyerek ayağa kalktı.

"Daha önce - Hogwarts'ta hiç böyle bir şey -"

Saskinlikten sanki dili tutulmuştu Profesör McGonagall'in, gözlüğü öfkeyle parlıyordu "- nasıl yaparsın bunu - boyunun kırılabilirdi -"

"Suç onda değil, Profesör -"

"Siz susun, Miss Patil -"

"Ama Malfoy -"

"Yeter, Mr Weasley. Potter, gel benimle."

Harry oradan ayrılırken Malfoy'un, Crabbe'nin, Goyle'un zaferle işiyan yüzlerini gördü; Profesör McGonagall'in pesine takılıps atoya yürüdü. Okuldan kovulacağından adı gibi emindi. Kendini savunmak için bir şey söylemek istiyordu, ama sesi yok olmuştu sanki. Profesör McGonagall Harry'ye bakmadan hızlı hızlı yürüyordu, Harry ona yetişebilmek için kosar adım gidiyordu. Olanlar olmuştu. İki hafta bile dayanamamıştı. On dakika sonra eşyalarını topluyor olacaktı. Kapıda belirmediği zaman Dursley'ler ne diyeceklerdi acaba?

Satonun önündeki merdiveni, sonra da içerideki mermer basamakları çıktılar; Profesör McGonagall hâlâ ağzını bile açmamıştı. Harry arkasından süklüm püklüm kosarken kapıları açtı, koridorları arşınladı. Belki de Dumbledore'a götürüyordu onu. Hagrid'i düşündü Harry; o da okuldan kovulmuş, ama bekçi olarak kalmasına izin verilmişti. Belki de yardımcısı olurdu Hagrid'in. Bunu düşününce yüreği burkuldu, Ron'la ötekiler büyücü olarak yetişirken, o bahçede Hagrid'in çantasını taşıyacaktı.

Profesör McGonagall bir sınıfın önünde durdu. Kapiyi açıp basını uzattı.

"Özür dilerim, Profesör Flitwick, bir saniye Wood'u alabilir miyim?"

Wood da neyin nesiydi acaba?

Besinci sınıftan iri yapılı bir çocuğu VVood, Flitwick'in sınıfından çıktı gında kafası karmakarışık görünüyordu.

"İkiniz de gelin benimle," dedi Profesör McGonagall, koridorda yürümeye başladılar; Wood merakla Harry'ye bakıyordu.

"Girin."

Peeves'den başka kimsenin olmadığı boş bir sınıfa girdiler; o da karatahtaya hiç de hoşlanmayan gözler yazmaktaydı.

"Disari, Peeves!" diye bağırarak Profesör McGonagall. Peeves elindeki tebesiri çat diye çöp tenekesine attı, sonra da söylene söylene çıktı. Profesör McGonagall onun arkasından kapıyı çarparak kapattı, iki çocuğun karşısına geçti.

"Potter, bu Oliver Wood. Wood - sana bir Arayıcı buldum."

Wood'un yüzündeki askınlığın yerini sevinç aldı.

"Ciddi misiniz, Profesör?"

"Kesinlikle," dedi Profesör McGonagall. "Doğustan yetenekli bu çocuk. Ben böyle bir göz görmedim. Bu senin süpürgeye ilk binisin miydi, Potter?"

Harry sessizce baş salladı. Ne olup bittiğine dair hiç fikri yoktu, ama anladığı kadarıyla, okuldan kovulmayacaktı, bacaklarının gücü yavaş yavaş yerine geliyordu.

Profesör McGonagall, "Sunu on beş metre pike yaparak yakaladı," dedi Wood'a. "Burnu bile kanamadı. Charlie Weasley bile yapamazdı bunu."

Wood, bütün düşleri bir anda gerçekleşmiş gibi bakıyordu şimdi.

Heyecanla, "Hiç Quidditch maçı gördün mü, Potter?" diye sordu.

Profesör McGonagall, açıklama yapmak gereğini duydu: "Wood, Gryffindor takımının kaptanıdır."

Wood, Harry'nin çevresinde dönüp onu inceleyerek, "Yapısı da Arayıcı olmaya uygun," dedi. "Zayıf - hızlı - ona doğru dürüst bir süpürge bulalım, Profesör - ya Nimbus I ki Bin ya da Tertemiz Yedi."

"Profesör Dumbledore'la bir konuşayım, bakalım birinci sınıf kuralını yeni bastan yorumlayabilir miyiz. Takımın geçen yıldan daha iyi olması gerek. Son maçta Slytherin perisan ermişti bizi, Severus Snape'in yüzüne haftalarca bakmamıştım..."

Profesör McGonagall, göz lüğünün üstünden sert sert baktı Harry'ye.

"Siki çalışman gerekiyor, Potter, yoksa seni cezalandırma konusunda düşüncemi değiştirebilirim."

Sonra birdenbire gülümsedi.

"Baban bunu görse gurur duyardı," dedi. "Essiz bir Quidditch oyuncusuydu o."

"Dalga geçiyorsun."

Aksam yemegindeydiler. Harry, Profesör McGona-gall'la bahçeden ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlatmayı yeni bitirmisti. Ron agzina bir dilim biftekli-böbrekli börek götürüyordu ki, yemeği filan unutuverdi.

"Arayıcı ha?" dedi. "Ama birinci sınıftakiler hiç takımında senin kadar küçük biri oynamayalı kim bilir kaç yıl olmuştur -?"

Agzina bir parça börek atarak, "Yüz yıl olmuştur," dedi Harry. O günün heyecanından sonra bayagi acıkmışti. "Wood söyledi."

Ron öyles asimmiş, öyle etkilenmişti ki, oturduğu yerde Harry'ye bakmaktan-baska birşey yapamıyordu.

"Haftaya antrenmanlara baslıyorum," dedi Harry. "Ama kimseye söyleme. Wood sır olarak saklamak istiyor bunu."

Fred ile George Weasley salona girdiler o anda, Harry'yi görünce yanına seğırttiler.

Alçak sesle, "Tebrikler," dedi George. "Wood söyledi. Biz de takımdayız - Vurucu oynuyoruz."

"Söylemedi demeyin, Quiddilch Kupası'ni bu yıl biz alacağız," diye fisildadi Fred. "Charlie ayrıldı ayrılalı alamıyoruz, ama bu yıl takım harika. İyiy oynuyor olmalısın, Harry. Anlatırken, Wood'un içi içine sig miyordu."

"Neyse, gitmemiz gerek. Lee Jordan okul dışına açılan gizli bir geçit daha bulmuş, öyle diyor."

"İlk hafta bulduğumuz geçittir, Yaltak Gregory heykelinin arkasındaki. Görüşürüz."

Fred'le George ayrılır ayrılmaz hiç hoslanmadıkları biri bitiverdi tepelerinde: Malfoy. Arkasında Crabbe'yle Goyle vardı yine.

"Son yemegini mi yiyorsun, Potter? Seni Muggle'lar arasına döndürecek trene ne zaman biniyorsun?"

Harry, soğukkanlılıkla, "Bakıyorum ayakların yerdeyken, yanında da minik arkadaşların varken daha cesur oluyorsun," dedi. Crabbe'yle Göyle pek de minik sayılmazlardı doğrusu, ama Yüce Masa öğretilerle dolu olduğu için, dışlarını gıcirdatıp yumruklarını siktikten başka birşey gelmezdi ellerinden.

"İstedığın zaman teke tek karşılaşabilirim seninle," dedi Malfoy. "İstersen bu gece. Büyücü düellosu. Sadece asalarla dokunma yok. Ne oldu? Daha önce büyüdüellosu diye birşey duymadın mı yoksa?"

Yerinde dönerek, "Duymaz olur mu," dedi Ron. "Ben onun yedeğiyim; senin yedegin kim?"

Malfoy, Crabbe'yle Goyle'a bakarak onların öyle bir tartıştı.

"Crabbe," dedi. "Gece yarısı olur mu? Kupa salonunda buluşuruz, orası hiç kilitlenmiyor."

Malfoy gidince, Ron'la Harry birbirlerine baktılar.

"Büyücü düellosu da nedir?" dedi Harry. "Yedeğim olacağını söyledin, yedek ne işe yarar?"

Sogumusboregi agzina atarak, pek siradan birs ey soyluyormusgibi, "Olecek olursan yerini alir," dedi Ron. Harry'nin bakisini fark etti sonra, hemen ekledi: "Ama insanlar gercek buyuculerin duellolarinda olür. Sen de, Malfoy da, olsa olsa birkaç kivilcim gönderirsiniz birbirinize, o kadar. Önemli bir zarar verecek kadar büyü bilmiyorsunuz. Zaten senin duellodan kaçacağını sanıyordu."

"Ya ben asami sallayınca birs ey olmazsa?"

Ron akıl verdi: "O zaman asani fırlatır atar, burnuna bir tane patlatırsın."

"Özür dilerim."

Baslarını kaldırdılar. Hermione Granger'di.

"İnsan burada ağız tadıyla birs ey yiyemez mi?" dedi Ron.

Hermione aldirmadi ona, Harry'ye döndü.

"Malfoy'la konuşmanıza kulak misafiri oldum."

"Sende bu kulak varken," diye mirildandi Ron.

"- geceleri okulda dolasmaman gerek, yakalanırsan Gryffindor'un puanları silinir. Zaten yakalanırsın. Çok bencillik ediyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Harry.

"Güle güle," dedi Ron.

Gün pek de güzel bitmissayılmazdı doğrusu, Harry yatağına uzanmış, Dean'le Seamus'ın uykuya dalışlarını kollarken öyle düşünüyordu (Neville hastane kanadından dönmemiştir daha). Ron akşam boyunca, "Eğer sana lanet yağdırırsa eğilirsin, çünkü nasıl karşılanacağını bilmiyorum," gibisinden öğütler vermişti. Filch ya da Mrs Norris tarafından yakalanmaları olasılığı da büyüktü, Harry aynı gün içinde bir kere daha okul kuralları dışına çıkmakla ansını zorladığı duygusuna kapıldı. Öte yandan, boyuna Malfoyun sirtan yüzü beliriyordu karanlıkta Malfoyu yere sermek için karşısına essiz bir olanak çıkmıştı. Bu olanagi kaçıramazdı.

Sonunda, "On bir buçuk," diye mirildandi Ron. "Gitme vakti."

Sirtlarına sabahliklerini geçirip asalarını aldılar, kuledeki odalarından ayrılıp kıvrımlı merdivenden indiler, Gryffindor salonuna girdiler. Söminede birkaç kor parıldıyordu hâlâ, bütün koltuklar kambur siyah gölgelere dönüşmüştü. Tam resimdeki delige varmışlardı ki, yanlarındaki koltuktan bir ses geldi: "Bunu yapacağına inanamıyorum, Harry."

Bir lambanın titrek ışığı belirdi. Hermione Granger'di bu, pembe bir sabahlik geçirmişti sirtına, kaslarını çatmıştı.

Öfkeyle, "Sen!" dedi Ron. "Gidip yatsana sen!"

"Az kalsın kardeşine söyleyecektim," diye atıldı Hermione. "Percy'ye - Sınıf Başkanı o. Bunu durdururdu."

Harry bir baskasinin kendi islerine bu kadar burnunu sokmasina inanamiyordu.

"Hadi," dedi Ron'a.S isman Kadin resmini iterek açti, delikten geçti.

Hermione kolay kolay pes etmeyecekti anlasilan. Ron'dan sonra o da geçti resimdeki delikten, bir yandan da öfkeli kazlar gibi tisiyordu onlara.

"Siz hiç Gryffindor'u düşünmez misiniz, hep kendinizi mi düşünürsünüz? Kupayı Slytherin alacak, Büyü Degistirme'yi bildigim için Profesör McGonagall'dan topladigim bütün puanlar sizin yüzünüzden silinecek."

"Gitsene sen."

"Peki, ama uyardim sizi, yarin eve dönerken trende hatirlarsiniz, siz nasil insanlarsiniz, biliyor musunuz? Siz -"

Nasil insanlar olduklarini öğrenemediler. Hermione içeri dönmek içinS isman Kadin'in resmini çevirince bombosbir tabloyla karsilasmisti. Bir gece ziyaretine gitmistiS isman Kadin, Hermione de Gryffindor Kulesi'ne giremiyordu.

Cirtlak bir sesle, "Bens imdi ne yapacagim?" diye sordu.

"Senin sorunun o," dedi Ron. "Bizim gitmemiz gerek, geç kaliyoruz."

Koridorun sonuna varmamislardi ki, arkalarindan Hermione yetisti.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi.

"Gelmiyorsun."

Ne yani, burada böyle dikilip Filch'in beni yakalamasini mi bekleyecegim? Bizi bulursa dogrusunu söylerim, sizi durdurmaya çalıştigimi anlatirim, siz de beni desteklersiniz."

Ron, "Sen de amma yüzüzsün -" dedi yüksek sesle.

Birdenbire, "Susun, ikiniz de!" dedi Harry. "Bir ses duydum."

Ron, karanlikta görmeye çalışarak, "Mrs Norris mi?" diye fisildadi.

Mrs Norris degildi. Neville'di. Yere kivrilmis, misil misil uyumaktayken onların yaklastigini sezip siçramis ti.

"Neyse ki buldunuz beni! Saatlerdir buradayim, yatakhaneye gitmek için yeni parolayi unutmusum."

"Alçak sesle konus, Neville. Parola 'Domuz burnu', ama isine yaramaz, çünküS isman Kadin yerinde deg il."

"Kolun nasil?" diye sordu Harry.

Bilegini göstererek, "Yi," dedi Neville. "Madam Pomfrey bir dakikada iyilestirdi."

"Güzel - bak, Neville, bizim bir yere yetismemiz gerek, sonra görürüz -"

Neville, ayağa kalkarak, "Beni bırakmayın!" dedi. "Yalnız kalmak istemiyorum burada, Kanlı Baron zaten iki kere geçti."

Ron saatine bir göz attı, sonra da Hermione'yle Neville'e baktı öfkeyle.

"Sizin yüzünüzden yakalanacak olursak, ne yapar eder, Quirrell'in anlattığı Hortlak Laneti'ni öğrenir, ikinizi de lanetlerim."

Hermione ağzını açtı, belki de Hortlak Laneti'nin nasıl kullanılacağını öğretecekti ona, ama Harry susmalarını isaret etti, birlikte yürümeye koyuldular.

Yüksek pencerelerin demir çubukları arasından süzülen ay ışığının aydınlattığı koridorlarda ilerlediler. Her dönemde, Filch ya da Mrs Norris'le karşılaşırız diye, Harry'nin yüreği ağzına geliyordu. Amas anlıydılar. Merdivenlerden üçüncü kata çıkıp parmaklarının ucuna basa basa kupa salonuna yöneldiler,

Malfoy'la Crabbe gelmemişlerde daha. Ay ışığının düştüğü yerlerde kristal kupa kutuları parlıyordu. Altın ve gümüşkupa, kalkanlar, siltler, heykeller karanlıkta ışılıyordu. Gözlerini salonun iki yanındaki kapılardan ayırmadan, duvar boyunca ilerlediler. Malfoy belki ansizin belirip de saldırır diye, Harry esasını çıkardı. Dakikalar ağır ağır geçti.

Ron, "Gecikti," diye fısıldadı, "belki de korkudan ödü patlamıştır."

O sırada yan odadan gelen bir sesle şıradılar. Harry tam esasını kaldırmıştı ki, birinin konuştuğunu duydular - Malfoy değildi bu.

"Kokla etrafı, tatlım, bir köseye sınımsolmalılar."

Konusan Filch'ti, Mrs Norris'e bir şeyler söylüyordu. Harry, dehşet içinde arkadaşlarına döndü, kendisini hemen izlemeleri için çingincasına el salladı; Filch'in sesinin geldiği yerin karşısındaki kapıya yöneldiler usulca. Neville çüppesinin eteğini çeker çekmez, Filch'in kupa salonuna girdiğini duydular.

"Burada bir yerdeler," diye homurdanıyordu Filch, "herhalde saklanıyorlar."

Harry, arkadaşlarına, "Buradan!" diye isaret etti; hepsi korkudan taşkesilmisti sanki, iki yanına zirhlar sıralanmış bir koridorda usul usul ilerlediler. Filch'in yaklaştığını duyuyorlardı. Ansizin korkuyla inledi Neville, kosmaya başladı - derken sendeledi, Ron'un beline yapıştı, ikisi birden bir zirha tosladılar.

Öyle bir angirti koştular ki, bütünsü ayağa kalkabilirdi.

"KOSUN!" diye bağırdı Harry, dördü birden koridorda tabanları yağladılar, Filch geliyor mu diye arkalarına bile bakmıyorlardı - bir koridordan bir baskasına geçtiler, Harry öndeydi, nereye gittiklerini bile bilmeden koşuyordu. Kendilerini bir duvar halisinin arkasına atınca, gizli bir geçitte olduklarını fark ettiler, kosmayı sürdürünce Tilsim sınıfının yanına çıktılar, kupa salonunun çok uzaklarındaydılar şimdi.

Harry, sığınağa yaslanıp alnını silerek, "Galiba siyirdik," dedi soluk soluk. Neville iki büklüm olmuş, aksirip tıksırıyordu.

Hermione de soluk soluğaydı; ellerini göğsüne bastırarak, "Söylemistim - söylemistim - size," dedi. "Söylemistim - size."

Ron, "Gryffindor Kulesi'ne dönmeliyiz," dedi. "Hemen. Hiç vakit geçirmeden."

Hermione, "Malfoy seni kandirdi," dedi Harry'ye. "Farkındasın, değil mi? Karsına çıkmayı düşünmedi bile - Filch kupa salonuna birinin geleceğini biliyordu. Malfoy kulağına fisildamıştır mutlaka."

Harry, Hermione'nin haklı olabileceğini düşündü, ama bu düşüncesini ona söylememeyi uygun buldu.

"Gidelim."

Okadar kolay olmayacaktı bu. Daha on-on iki adım ancak atmışlardı ki, bir kapı tokmanın takirtisini duydular, önlerindeki sınıftan yıldıırım hiziyla biri fırladı.

Peeves'di bu. Onları görünce keyiften kikirdamaya başladı.

"Sus, Peeves - lütfen - kovulmamıza neden olacaksın."

Peeves gidaklar gibi güldü.

"Gece yarısı dolasmaya çıktınız ha? Sizi bastıracaklar! Çık, ak, çık. Yaramazlar böyle enselenir iste."

"Bizi ele vermezsen enselenmeyiz, Peeves, lütfen."

Peeves, yumusacık bir sesle, "Filch'e söylemem gerek bunu. Evet, ona söylemeliyim," dedi; ama gözleri hain hain parlıyordu. "Sizin kendi iyiliğiniz için."

"Çekil yolumuzdan," diye diklendi Ron, Peeves'i hızla itti - büyük bir hataydı bu.

"ÖGRENCİLER YATAKLARINDAN KAÇMIS!" diye haykırdı Peeves. "ÖGRENCİLER KAÇMIS ! TILSIM KORIDORUNDALAR!"

Peeves'den sıyrılarak can havliyle kaçtılar, koridorun sonuna kadar kostular, bir kapı çıktı karsılarına -kilitliydi.

Çaresizlik içinde kapıyı iterlerken, "Tamam!" diye inledi Ron. "İsimiz bitti! Sonumuz geldi!"

Ayak sesleri geldi kulaklarına; Filch, Peeves'in çığlıklarını duymuş, kosarak yaklaşıyordu.

"Çekilins öyle," diye homurdandı Hermione. Harry'nin asasını kaptı, onu kilide vurarak fisildadı: "Alohomora!"

Bir tikirti oldu kilite, kapı ardına kadar açıldı - itise kakısa geçip kapıyı kapattılar, öteki yanda konuşulanlara kulak kabarttılar.

"Nereye gittiler, Peeves?" diyordu Filch. "Çabuk, söyle bana."

"Lütfen' diyeceksin."

"Benimle dalga geçme, Peeves, söylesene, nereye gittiler?"

Peeves'in o sinir bozucu sesi, s arki söyler gibi, çinladi: "Lütfen diyeceksin. Hiçbirs ey öğrenemezsin."

"Peki-lütfen."

"HIÇBIRS EY! Ha haaa! Söyledim ya, lütfen diyeceksin, hiçbirs ey öğrenemezsin diye. Lütfen dedin, hiçbirs ey öğrenemeyeceksin! Ha ha! Haaaaaa!" Peeves'in bir hisirtila uzaklastigini, Filch'in de öfkeyle küfrettiğini duydular.

"Kapi kilitli sanıyor," diye fisildadi Harry. "Siyiracagiz - çek elini, Neville!" Neville bir dakikadir Harry'nin sabahlığının kolunu çekistirip duruyordu. "Ne var?"

Harry arkasına döndü - döner dönmez de görüverdi. Neyi mi? Bir karabasanın içinde sandi kendini - bu kadari da olmazdi artık, baslarına gelen bütün o belalardan sonra.

Sandigi gibi, bir odada degillerdi. Bir koridordaydilar. Üçüncü kattaki yasak koridorda. Neden yasak olduğunu da hemen anlamislardi.

Yerden tavana kadar yükselen boyuyla dev bir köpeğin gözlerinin içine bakıyorlardis imdi. Üç basli bir köpekti bu. Üç çift fildir fildir, çilginca bakan göz; kendilerine doğru uzanmış, titieyip duran üç burun; sarimsi dislerinden kaygan sicimler gibi sarkan salyalariyla üç de korkunç agiz.

Hareket etmeden duruyordu; alti gözünü de onlara dikmisti; Harry, "Eger ansizin çıkagelmemiz onu bu kaders asirtmasaydi, s imdiye kadar çoktan ölmüştük," diye düşündü; amas askinligi geçiyordu köpeğin, gökgürülüsünü andiran o hirlamaların baska ne anlami olabilirdi?

Kapinin tokmagina yapisti Harry - Filch'le ölüm arasında bir seçim yapmasi gerekiyorsa, Filch'i seçerdi elbet.

Disari firladilar - Harry çarparak kapadi kapiyi, koridor boyunca kostular, daha dogrusu uçtular. Filch herhalde baska bir yerlerde aramaktaydi kendilerim, çünkü onunla karsilasmadilar; karsilasip karsilas mamalari da pek önemli degildi zaten o anda tek düşündükleri, canavardan olabildi gince uzaklasmakti. Yedinci katta S isman Kadın'in portresine varincaya kadar kostular.

Sisman Kadın, omuzlarından siyirilmiş sabahlıklarına, kan ter içindeki kirkirmizi yüzlerine bakarak, "Nereledeydiniz?" diye sordu.

"Bosvers imdi - domuz burnu, domuz burnu," diye soludu Harry, tablo öne doğru açildi. Salona girip koltuklara yigildilar; zangir zangir titiyorlardi.

Bir süre hiçbiri agzini açmadi. Neville sanki ömrü boyunca bir daha konuşmayacakmiş gibi duruyordu.

Sonunda, "Bunlar ne yaptıklarını sanıyorlar?" dedi Ron. "Böyle birsey okulda kapali tutulur mu? Köpek dedigin azicik gezdirilmek, dolastirilmek ister. Hele bu..."

Hermione hem solu guna hem de o kötü huyuna yemden kavusmustu.

"Siz hiçbiriniz bakmayı bilmiyorsunuz," diye atildi. "Köpek neyin üstünde duruyordu, dikkat ettiniz mi?"

"Yerde mi?" dedi Harry. "Ayaklarına bakmıyordum ki, kafalarına bakıyordum."

"Yerde de g l. Bir kapagin üstünde duruyordu. Birs eyi korudugu apaçık ortada."

Ayaga kalkarak patladı.

"Yaptı giniz isten memnunsunuz herhalde. Hepimiz  lebiliriz - daha kötüsü, kovulabiliriz. S imdi, izin verirseniz, ben yatmaya gidiyorum."

Ron, a gzi bir karisaık, Hermione'nin arkasından bakakaldı.

"İzin senin," dedi. "Sanki zorla s r klediydik onu."

Harry yata gına uzanırken Hermione'nin söylediklerini d s n yordu. Birs eyi koruyordu köpek... Ne demi sti Hagrid? Dünyada birs ey saklamak istersen, en güvenli yer Gringotts'tur - Hogwarts dısında.

Harry, yedi yüz on   numaralı kasadaki küçük paketin nerede oldu gunu anlamı sti galiba.

ONUNCU BOL M

Cadılar Bayramı

Malfoy, ertesı gün Harry'yle Ron'un hâlâ Hogwarts'ta oldukları görünce gözlerine inanamadı, ikisi de yorgun görünüyordu, ama keyifleri yerindeydi. Harry de, Ron da,   baslı köpek serüveninin harika oldu gunu d s nmislerdi o sabah, s imdi bir baska serüvene daha atılmak için ileri gidiyordu. Bu arada Harry, Gringotts'tan Hogwarts'a getirilen paketi anlatmı sti Ron'a, böylesine siki koruma gerektirens eyin ne olabilecegi üstüne epey kafa yormuslardı.

"Ya gerçekten de geril ya da gerçekten tehlikeli birs eydir," demı sti Ron.

Harry, "Belki ikisi birden," demı sti.

Esrarengiz nesne yaklasık be santim uzunlukta ydi, bunu biliyorlardı sadece, ellerinde baska ipucu yoktu. Bu yüzden de onun ne oldu gunu kestiremiyorlardı.

Neville de, Hermione de, küpe gın altındaki kapagin neyi gizledi gi konusuyla hiç ilgilenmemislerdi. Neville'in bütün derdi, bir daha küpe gın yanına yaklasmamaktı.

Hermione, Harry'yle de, Ron'la da konu smuyordus imdi; öylesine bilgi bir gevezeydi ki, ikisi de derin bir oh ekmislerdi. Bütün istedikleri, bir yolunu bulup Malfoy'a dünyanın kaç bucak oldu gunu göstermekti, bu olanak da bir hafta kadar sonra postanin geli siyle do gdu, onları keyiflendirdi.

Baykuslar her zamanki gibi Büyük Salon'u doldurunca, altı cüce baykusun tası dı gi ince uzun bir paket bütün  grencilerin dikkatini çekti. Harry de, herkes gibi, onun içinde ne oldu gunu merak ediyordu, kuslar kendi masasına süzülüp de salamları yere d s rerek paketi tam önüne birakıncas askinlikten kalakaldı? Cüce baykuslar kanat çırparak uzaklasırken bir baska baykus geldi, paketin üstüne bir mektup attı.

Harry mektubu açtı önce, öyle yapmakla iyi etmı sti do grusu; k  gıtlas unlar yazılı ydi:

PAKETIMASADA AÇMA. içinde yeni NimbusI ki Bin'in var, ama bir süpürge olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum, yoksa hepsi ister. Oliver Wood, ilk antrenmanın için bu aksam saat yedide Quidditch alanında seni bekleyecek.

Profesör M. McGonagall

Harry, okuması için mektubu Ron'a uzatırken sevincini gizlemekte zorlanıyordu.

Ron, imrenerek, "NimbusI ki Bin, ha!" diye inledi. "Ben daha bu modele elimi bile sürmedim."

İlk dersten önce süpürge paketini gizlice açmak için Salon'dan çabucak ayrıldılar, ama merdiven basının Crabbe ile Goyle tarafından kesildiğini gördüler. Malfoy paketi Harry'nin elinden kaptı, öyle bir yokladı.

Paketi yine Harry'ye atarak, "Bir süpürge bu!" dedi, gözlerinde kıskançlık ve nefret okunuyordu. "Şimdi yandın iste, Potter, birinci sınıf öğrencilerine süpürge yasaktır."

Ron dayanamadı.

"Palavra bir süpürge değil bu," dedi, "bir NimbusI ki Bin. Senin evde neyin vardı demistin, Malfoy, CometI ki Altmismi?" Ron, Harry'ye siritti. "Cometler göz alıcıdır, ama Nimbuslarla karşılaştırılmazlar bile." Malfoy, "Sen nereden bileceksin, Weasley," diye atıldı, "sapını bile almaya gücün yetmez. Sen de, kardeşlerin de elden düsmelerle idare edersiniz."

Ron yanıt vermeden, Malfoy'un dirseğinin dibinde Profesör Flitwick belirdi.

"Kavga etmiyorsunuz ya, çocuklar?" diye ciyakladı. Malfoy, "Potter'a bir süpürge göndermişler, Profesör," dedi hemen.

Profesör Flitwick, Harry'ye isil isil gülümseyerek, "Evet, evet, biliyorum," dedi. "Profesör McGonagall bana özel durumlardan söz etti, Potter. Hangi model?"

Malfoy'un yüzündeki dehşeti görüp de gülmemek için kendini zor tutan Harry, "NimbusI ki Bin, efendim," dedi. "Malfoy olmasaydı bunu alamazdım," diye ekledi.

Harry'yle Ron üst kata yöneldiler, Malfoy öfkeden kuduruyordu, kafası karmakarı sık olmuştü.

Mermer merdivenin en üst basamağına gelince, "Öyle," diye kikirdadı Harry. "Neville'in Hatırlatmaca'sını almasaydı, ben de takıma giremeyecektim..."

Tam arkalarından öfkeli bir ses geldi. "Demek kuralları çiğnediğin için ödüllendirildiğini sanıyorsun?" Hermione, Harry'nin elindeki pakete, durumu hiç de onaylamadan bakarak, merdivenleri çikiyordu.

"Hani benimle konuşmuyordun?" dedi Harry.

"Evet," dedi Ron. "Sakin cayma; kafamızı dinliyoruz."

Hermione, burnu havada, uzaklaşıp gitti. Harry o gün kafasını derslerine veremedi. Ya yatakhane yatağının altında duran yeni süpürgesini ya da o geceki Quidditch antrenmanını düşünüyordu. O aksam ne yediğinin bile farkına varmadan bir süre oturdu, sonra Ron'la birlikte yukarıya, NimbusI ki Bin paketini açmaya fırladı.

Süpürgeyi Harry'nin yatak örtüsüne koydular, "Vay canına!" diye iç çekti Ron.

Değişik süpürge modelleri konusunda hiçbiri bilmeyen Harry bile, bunun harika bir süpürge olduğunu düşündü. İncecikti, pınlı pirildi, sapı maundan yapılmıştı, arka ucundaki süpürge otları özenle seçilmişti, basına yakın bir yere de yaldızlı harflerle Nimbus İki Bin yazılmıştı.

Saat yediye yaklaşırsa atodan ayrıldı Harry, alacakaranlıkta Quidditch alanına yollandı. Daha önce stadyumun içine hiç girmemişti. Oyun alanını çevreleyen koltuklar, seyircilerin oyunu daha rahat seyredebilmeleri için, epeyce yüksekti. Alanın iki başında üçer tane altın direk vardı, her direğe bir çember takılmıştı. Direkler, Muggle çocukların sabun köpüğü üfleyerek baloncuklar oluşturduğu o küçük plastik çubukları hatırlattı Harryye, ama bunların yüksekliği on beser metreydi.

Wood'u beklerken içinde uyanan uçuş istegine karşı koyamadı Harry, süpürgesine binip ayaklarıyla yere vurup havalandı. Ne güzel bir duyguydu bu - direklerin arasından geçti, oyun alanında alçalıp yükseldi. Söyle hafifçe dokunmaya görsün, Nimbus İki Bin hemen yön değiştiriyordu.

"Hey, Potter, in aşağı!"

Oliver Wood gelmişti. Kolunun altında kocaman bir tahta kutu vardı. Harry yanına indi onun.

Wood, gözleri ıslı ıslı, "Çok güzel," dedi. "McGonagall haklıymış... doğustan yeteneklisin. Bu akşam kuralları öğretirim sana, sonra da haftada üç gün takım antrenmalarına katılırsın."

Kutuyu açtı. Değişik boylarda dört top vardı içinde.

"Tamam," dedi Wood. "Şimdi... Quidditch oynamak pek kolay değildir, ama kurallarını öğrenmek kolaydır. Her takımda yedi kişi bulunur. Üçüne Kovalayıcı denir."

"Üç Kovalayıcı," diye tekrarladı Harry; bu arada Wood futbol topu büyüklüğünde kıpkırmızı bir top çıkardı kutudan.

"Bu topa Quaffle denir. Kovalayıcılar Quaffle'i birbirlerine atarak onu çemberlerin birinden geçirmeye çalışırlar. O zaman gol olur. Bir Quaffle'i çemberlerin birinden geçirirsen on sayı kazanırsın. Anlıyor musun?"

Harry, "Kovalayıcılar Quaffle'i birbirlerine atarak çemberlerin birinden geçirmeye çalışırlar," diye tekrarladı. "Uçuş süpürgeler üstünde oynanan bir çeşit basketbol - ama bunda altı basket var."

Wood, merakla, "Basketbol nedir?" diye sordu. Hemen, "Bosver," dedi Harry. "Her takımda bir oyuncu daha var, ona da Tutucu denir - ben Gryffindor'un Tutucusuyum. Boyuna bizim çemberlerin çevresinde uçar, karşı takımın sayı yapmasını engellemeye çalışırım."

Bütün bunların hepsini hatırlamaya kararlıydı Harry; "Üç Kovalayıcı, bir Tutucu," dedi. "Quaffle'la oynarlar. Tamam, anlaşıldı. Peki, bunlar ne işe yapıyor?" Kurudaki üç topu işaret etti.

"Şimdi göstereceğim," dedi Wood. "Alsunu." Beyzbol sopasını andıran küçük bir sopa uzattı Harry'ye.

"Bludger'ların ne işe yaradığını göstereceğim," dedi. "Bu ikisi Bludger'dir."

Kırmızı Quaffle'dan biraz daha küçük boyda, birbirinin aynı siyah iki top gösterdi. Harry, iki topun da, kutunun içinde kendilerini tutan kayışlardan kurtulmak için hafifçe çirpindiklerini fark etti.

Wood, "Geri dur," diye uyardı Harry'yi. Egilip Bhidgerlar'dan birinin kayısını çözdü.

Siyah top bir anda kutudan fırladı, yükseldi, sonra Rirry'nin yüzüne yöneldi hızla. Harry, burnunun kırılmasını önlemek için sopayla vurdu topa. Ciudger zikzaklar çizerek havada uzaklaştı - dönüp baslarının çevresinde dolandı, tam Wood'a çarpacağı sırada takım kaptanı onu yakalayıp yere çiviledi.

Wood, çirpinan Bludger'i kutuya koyup kayıyla bağlarken, "Gördün mü?" dedi soluk soluga. "Bludgerlar oradan oraya seğırtip oyuncularını süpürgelerinden düşürmek isterler. Bu yüzden de takımlarda ikiser Vurucu bulunur. Bizim Vurucular, Weasley ikizleri - görevleri takım arkadaşlarını Bludgerlar'dan korumak, onları karşı takım oyuncularına fırlatmak. Eee - buraya kadarını anladın mı?"

Harry, soluk bile almadan, "Üç Kovalayıcı Quaffle'la sayı yapmaya çalışır, Tutucu çemberleri korur, Vurucular da Bludgerlar'ı kendi takımlarından uzak tutmaya çabalar," dedi.

"Çok iyi," dedi Wood.

Öyle laf arasında soruyormuş gibi, "Sey -" dedi Harry, "Bludgerlar kimseyi öldürdü mü?"

"Hogwarts'ta öldürmedi. Bir iki çene kırıldı, o kadar. S imdi... takımın son oyuncusu Arayıcı'dır. Yani sen. Ne Quaffle'a alıracaksın, ne de Bludgerlar'a "

"- kafamı kırmazlarsa tabii."

"Merak etme, Weasley'ler Bludgerlar'la rahatça basa çıkabilirler - zaten kendileri de birer insan Bludger."

Wood kutuya uzanıp dördüncü topu aldı. Sonuncu topu. Quaffle'in ya da Bludgerlar'ın yanında ufaklık kalan, ceviz büyüklüğünde bir toptu bu. Piril pilir altından yapılmıştı, çirpinan minicik gümüşkanatları vardı.

"Bu," dedi, "Altın Snitch. Bütün toplardan Önemlidir. Yakalaması çok güçtür, çünkü çok hızlıdır, onu görebilmek çok güçtür. Arayıcı'nın görevi onu yakalamaktır. Aradan süzülüp, Kovalayıcılardan, Vuruculardan, Quaffle'dan, Bludgerlar'dan sıyrılıp, öteki takımın Arayıcı'sından önce yakalayacaksın onu. Kim Snitch'i daha önce yakalarsa, takımına yüz elli sayı kazandırır, bu da bir bakıma maçı kazanmak demektir. İşte bu yüzden Arayıcılara çok faul yapılır. Bir Quidditch maçı ancak Snitch yakalanınca sona erer, yani sürüp gidebilir - rekor üç ay galiba, oyuncular arada uyusun diye boyuna yedekleri de oynatmışlar.

"Hepsi bu kadar - soracağın bir şey var mı?"

Harry basını iki yana salladı. Ne yapması gerektiğini anlamıştı, ama sorun bunu yapabilmeydi.

Wood, Snitch'i dikkatle kutuya koyarken, "Şimdilik bununla çalışmayacağız," dedi. "Hava çok karanlık, yitirebiliriz. S onlarla çalıştıralım seni."

Bir kese siradan golf topu çıkardı cebinden; birkaç dakika sonra ikisi de havadaydı, Wood toplan olanca hızıyla dört yöne fırlatıyor, Harry de onları yakalamaya çalışıyordu.

Bir tekini bile kaçırmıyordu Harry; Wood'un keyfine diyecek yoktu. Yarım saat kadar çalıştılar, artık hava iyice kararınca çalışmayı bıraktılar.

Satoya dönerlerken, neşeye, "Bu yıl Quidditch Kupası bizim olacak," dedi Wood. "Charlie Weasleyi

bile sollarsans asmam. Ne kadar iyi bir oyuncuydu, ulusal takima bile seçilebilirdi - ejderha pesine d s meseydi."

Harry, o kadar dersin üstüne haftada  c aksam Quidditch antrenmani da binince, Hogwarts'ta iki ayın nasıl geçip gittiğini fark etmedi bile. S ato, kendisine Privet Drive'dan çok daha sıcak bir yuva olmuştü. Temel bilgileri öğrendikleri için, dersleri de gittikçe daha ilginç oluyordu.

Cadılar Bayramı sabahı, koridorları saran nefis bir kabak tatlısı kokusuyla uyandılar. Daha da güzel birsey oldu sonra: Profesör Flitvick, Tilsim de "sinde artık nesnelere uurabilecek duruma geldiklerim söyledi; Neville'in kurbağasını odada dört döndürerek uçurdu gundan beri herkes bu ani heyecanla bekliyordu Profesör Flitwick, ilk alıstırmalar için çocukları ifter ifter ayırdı. Neyse ki, Harry'nin yanına Seamus Finnigan d st , çünkü Neville de onunla ikili olusturmak için bayagi heveslenmişti. Ama Ron, Hermione Granger la çalışacaktı. Buna Ron'un mu, Hermione'nin mi daha çok ierlediğim anlamak çok g t  doğrusu. Hermione, Harry'nin süpürgesi geldiğinden beri ikisiyle de konuşmamıstı.

Profesör Flitvick, her zamanki gibi kitaplarının üstüne t neyerek, "alıstığımız o bilek hareketlerini sakın unutmayın!" diye ciyaktı. "Hızlı ve kesin, unutmayın, hızlı ve kesin. Büyülü sözcükleri doğru söylemek de son derece önemlidir - Büyücü Baruffio'yu hatırlayın hep, "f" yerine "s" deyin, kendini sirtüstü yerde buluvermişt , g gs n n üstüne de bir yaban mandası  km st ."

Çok g t  bu. Harry'yle Seamus'in bilek hareketleri hızlı ve kesindi, ama uçurmak istedikleri k st y  siranın üstünde duruyor, bir türlü havalanmıyordu. Seamus'in sabri tasti sonunda, asasıyla uçurmaya kalkışırken k st y n  atese verdi - Harry onus apkasıyla söndürmek zorunda kaldı.

Yan sıradaki Ron'un das ansı pek yaver gitmiyordu.

Uzun kollarını yeldeğirmeni gibi sallayarak, "Win-gardium Leviosa!" diye bağıriyordu.

Harry, Hermione'nin atıldığını duydu: "Wing-gflr-dium Levi-o-sa diyeceksin, 'gar'i uzatacaksın."

"O kadar iyi biliyorsan, sen söyle," diye homurdandı Ron.

Hermione cüppesinin kollarını siyirdi, esasını sallayarak, "Wingardium Leviosa!" dedi.

Tüyleri siradan havalandı, başlarının bir metre kadar üstünde uustu.

Profesör Flitvick, el çırparak, "Harika!" diye bağırdı. "Herkes baksın, Miss Granger basardı!"

Ders sonunda Ron dokunsan patlayacaktı.

Kalabalık koridorda kendilerine yol açarak yürürlerken, "Tevekkeli kimse katlanamıyor bu kıza," dedi. "İnsan değil, karabasan."

Yanından geçerlerken biri çarptı Harry'ye. Hermione'ydi. Harry ona bir göz atınca irkildi - kız g zyasları içindeydi.

"Galiba söylediklerini duydu."

"Ne olmuşt duysa?" dedi Ron, ama o da biraz tedirgin olmuşa benziyordu. "Hiç arkadaşı olmadığını farkına vardı herhalde."

Hermione bir sonraki derse gelmedi, bütün Öğleden sonra da ortalarda görünmedi. Cadılar Bayramı's öleni için Büyük Salon'a giderlerken, Parvati Patil'in, arkadaşı Lavendelle'ye konuşmasına kulak misafiri oldular; Parvati Patil, Hermione'nin kızlar tuvaletinde ağladığını, yalnız kalmak istediğini söylüyordu. Ron'un tedirginliği daha da arttı bunları duyunca, ama biraz sonra Büyük Salon'a girip de Cadılar Bayramı süslemelerini görünce, Hermione'yi unuttular.

Duvarlardan ve tavandan havalanan bin yarasa uçuşuyordu tepelerinde, bin yarasa da kara bulutlar gibi masaların üstünde kanat çırpıyor, içleri oyulmuş balkabaklarında yanan mumların ışıklarını titretiyordu. İlk geceki ölen olduğu gibi, altın tabaklarda yemekler belirdi ansızın.

Harry tam bir közlenmiş patates mideye indiriyordu ki, hoplaya zıplaya Profesör Quirrell girdi salona; sarığı çözülmüştü, yüzünde dehşet okunuyordu. Herkes onun Profesör Dumbledore'un koltuğuna doğru ilerlediğini, masaya yaslandığını gördü. "İfrit -" diye inledi Profesör Quirrell, "- zindanda ifrit var - haberiniz olsun."

Sonra yere yığılıp bayıldı.

Tam bir kargasa çıktı. Profesör Dumbledore, yeniden sessizliği sağlamak için asasının ucundan birkaç maytap patlatmak zorunda kaldı.

"Sınıf Başkanları," diye gürledi, "sınıflarınızı hemen yatakhanelere götürün!"

Percy hemen havasını attı.

"Beni izleyin! Birinci sınıflar, birbirinizden ayrılmayın! Söylediklerimi yaparsanız ifritten korkmanıza gerek kalmaz! Tam arkamdan gelin. Yol açın, birinci sınıflar geliyor! Açılın, ben Sınıf Başkanıyım!"

Merdivenleri çıkarken, "İfrit nasıl girebilir buraya?" diye sordu Harry.

Ron, "Bana sorma," dedi, "ifritler gerçekten salaktır. Belki de Peeves almıştır içeri, Cadılar Bayramı's akası diye."

Değişik yönlere kosturan değişik öğrenci kümelerinin yanından geçtiler. Telasızca seğiren Hufflepuff'ların aralarından geçerken, Harry Ron'un koluna yapıştı birdenbire.

"Şimdi aklıma geldi - Hermione."

"Ne olmuş Hermione'ye?"

"İfritten haberi yok."

Ron dudaklarını ısırdı.

"Peki, tamam," diye kestirip attı. "Ama Percy görmesin bizi."

Eğilerek, öteki yana giden Hufflepuff'lara karıştılar, ıssız bir koridordan geçip kızlar tuvaletine doğru koştu. Tam köseyi dönmüşlerdi ki, hızlı hızlı ayak sesleri duydular arkalarında.

Harry'yi kocaman bir aslan heykelinin arkasına çekerek, "Percy!" diye fısıldadı Ron.

Heykelin arkasından kafalarını uzatınca, gelenin Percy değil, Snape olduğunu gördüler. Snape koridoru

geçip gözden yok oldu.

Harry, "Ne yapıyor?" diye fisildadi. "Neden öteki öğretmenlerle birlikte zindanda değil?"

"Sordugun adama bak."

Olabildikleri kadar sessizce, Snape'in uzaklasan adımlarını izlediler yan koridorda.

"Üçüncü kata çıkıyor," dedi Harry, ama Ron elini kaldırdı.

"Burnuna bir koku geliyor mu?"

Harry havayı kokladı, kirli çorapla kimsenin nedense hiç temizlemediği genel tuvalet karışımı pis bir koku geldi burnuna.

Sonra isittiler onu - derinlerden gelen bir homurtu, dev ayakların sürünmesi. Ron eliyle gösterdi: Soldaki geçidin sonunda kocaman bir ey onlara doğru ilerliyordu. Karanlığa sığındılar hemen, yarattığı ay ışığında belirdiğini gördüler.

Korkunç bir görüntüydü bu. Dört metre boyundaydı, derisi gri kaya rengindeydi, koskoca bedeninin üstüne hindistan cevizi büyüklüğünde ufak bir kafa yerleştirilmişti. Kısa bacakları ağaç gövdeleri kadar kalındı, ayakları nasır içindeydi. İnanılmaz bir koku yayıyordu çevresine. Elinde tuttuğu kocaman tahta sopa, kollarının uzunluğu yüzünden yere değiyordu.

Ifrit bir kapının önünde durup içeri baktı. Sivri kulaklarını oynattı, minicik beynini çalıştırdı, sonra usulca odaya daldı.

"Anahtar kilidin üstünde," diye mirıldandı Harry. "Onu içeriye kilitleyebiliriz."

Ron, tedirginlik içinde, "İyi fikir," dedi.

Açık kapıya doğru ilerlediler, ağızları kupkuruydu, ifritin ansizin çıkivermemesi için dua ediyorlardı.

Harry bir sıçrayışta kapıya ulaştı, anahtarı yakaladı, kapıyı çarparak kapattı, kilitledi.

"Evet!"

Zafer sarhoşluğu içinde geçitte kosmaya başladılar, ama tam köseye vardıklarında öyle bir şey duydular ki, az kalsin korkudan öleceklerdi - korkunç bir çığlıktı bu - kilitledikleri odadan geliyordu.

Ron, Kanlı Baron gibi bembeyaz kesilmisti. "Olamaz" dedi.

Harry yutkundu. "Kızlar tuvaletiydi orası!"

"Hermione!" dediler birlikte.

Yapmak isteyecekleri sonsuydu bu, ama başka çareleri yoktu. Dönüp kapıya kostular, korkuyla titreyerek anahtarı çevirdiler - Harry çekip açtı kapıyı - içeri daldılar.

Hermione Granger karsı duvarın dibine büzülmüştü, bayılacaktı neredeyse. İfrit, duvarlardaki lavaboları söküp atarak ona doğru ilerliyordu.

Harry, çaresizlik içinde, "Sasirtmaca ver!" dedi, eline geçen bir musluğu bütün gücüyle duvara fırlattı.

Ifrit Hermione'nin birkaç adım ötesindeydi. Sesin nereden geldiğini anlamak için aptal aptal gözlerini kirpi stırarak çevresine bakındı. Minicik hain gözleri Harry'ye ilisti. Bir an durakladı, sonra sopasını kaldırıp onun üstüne saldırdı.

Ron, odanın öteki yanından, "Hey, kusbeyinli!" diye bağırarak madeni bir boru parçası fırlattı ifrite. Ifrit, borunun omzuna çarptığını bile fark etmemisti, ama sesini duymustu Ron'un, bu kere Harry'yi bırakıp ona yöneldi; bu da Harry'ye ifritin yanından geçmek için vakit kazandırdı.

Harry, "Hadi, kos, kos!" diye bağirdi Hermione'ye, onu kapiya doğru çekmek istedi. Ama Hermione kimil-dayamıyordu bile, ağzi korkudan bir karışık, duvar dibine çökmüş, öylece duruyordu.

Çiğliklerle, yankılarla çilgina dönen ifrit bir daha kükredi, en yakındaki, kaçacak yeri olmayan Ron'a saldırdı.

O anda hem korkusuzca hem de aptalca bir şey yaptı Harry: Atlayıp ifritin boynuna sarıldı arkadan. Ifrit, Harry'nin sırtında olduğunun farkında bile değildi - ama burnuna uzun bir değneğin sokulduğunu bir ifrit bile anlar - onun sırtına atladığında asası elindeydi Harry'nin -ucu da ifritin burun deliklerinden birine girmişti.

Ifrit acıyla uluyarak iki büklüm oldu, sopasını salladı; Harry can havliyle tutunuyordu ona; ya yerlere savrulacak ya da sopayı kafasına yiyecekti.

Hermione yere büzülmüştü korkuyla; Ron kendi asasını çıkardı - ne yaptığının farkında bile olmadan, aklına ilk gelen büyü sözleri haykirdi: "Wingardium Leviosa!"

Sopa ansizin fırladı ifritin elinden, havaya yükseldi, yükseldi, sonra ağır ağır döndü - korkunç bir çatırtıyla sahibinin kafasına indi. Ifrit oracığa yüzükoyun yığıldı, yığılirken de bütün odayı zangir zangir sarstı.

Harry ayaga kalktı; titriyordu, soluğu kesilmisti. Ron, asası hâlâ havada, ne yapacağını askinlikle bakıyordu.

İlk konuşan Hermione oldu.

"Acaba - öldü mü?"

"Sanmıyorum," dedi Harry. "Olsa olsa bayılmıştır."

Egilib asasını ifritin burnundan çıkardı. Yapışkan gri bir siviyle kaplanmıştı asası.

"Öff-ifrit sümüğü."

Asasını ifritin pantolonuna sildi.

Bir kapının çarpıldığını duydular ansizin, kulaklarına patırtılı ayak sesleri geldi; üçü de kafasını kaldırdı. Ne büyü amata kopardıklarını fark etmemişlerdi o arada; ama gürültü de, ifritin korkunç çığlıkları da asadan mutlaka işitilmişti. Bir an sonra Profesör McGonagall daldı odaya, hemen arkasında Snape vardı, onu da Quirrell izliyordu. Quirrell ifrites öyle bir baktı, sonra belli belirsiz bir iniltiyle elini kalbine götürerek bir tuvaletin üstüne çöktü.

Snape ifritin üstüne egildi. Profesör McGonagall, Ron'la Harry'ye bakıyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemisti Harry. Dudakları bembeyaz kesilmisti. Gryffindor'a elli puan kazandırma umudu Harry'nin içinden siliniverdi.

Sesinde soguk bir öfkeyle, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi Profesör McGonagall. Harry, Ron'a bakti. Ron'un asası hâlâ havadaydı. "Ölebilirdiniz. Neden yatakhane de gılsiniz?"

Snape sert sert bakti Harry'ye. Harry gözlerini yere dikti. Ron artık asasını indirseydi keske.

Derken incecik bir ses geldi gölgeler arasından.

"Lütfen, Profesör McGonagall - onlar beni arıyorlardı."

"Miss Granger!"

Hermione sonunda ayaga kalkabilmeyi basarmisti.

"Ifriti aramaya çıkmistim - çünkü tek basıma onunla basedebilirim sanıyordum - çünkü çoksey okumustum onlar hakkında."

Ron asasını indirdi. Hermione Granger bir öğretmene düpedüz yalan mi söylüyordu?

"Beni bulmasalardı ölmüstüm. Harry asasını ifritin burnuna soktu, Ron da kafasına vurdu. Birini çağıracak vakitleri yoktu. Onlar geldiğinde ifrit benim isimi bitirmek üzereydi."

Harry'yle Ron bu hikâyeyi ilk kez duymuyormuşgibi görünmeye çalıştılar.

Profesör McGonagall, üçüne bakarak, "Sey - öyleyse..." dedi. "Miss Granger, düpedüz budalalıktır bu, bir dağifritini tek basınıza haklayabileceğinizi nasıl düşünürsünüz?"

Hermione basını önüne egdi. Harry'nin dili tutulmustu. Kuralları çıneyecek son kişiydi Hermione, s imdi onları kurtarmak için ne palavralar atıyordu. Snape'in gülcükler dağıtması bile kendisini bu kadarsas irtmazdı.

Profesör McGonagall, "Miss Granger, bunun için Gryffindor'dan bespuan silinecek," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Yaranız bereniz yok, doğru Gryffindor Kulesi'ne gidin. Öğrenciler yemeklerini kulelerinde yiyor." Hermione çıktı. Profesör McGonagall, Harry'yle Ron'a doğru.

"Ucuz kurtuldunuz, ama birinci sınıf öğrencileri de koca bir ifriti kolay kolay yere seremezdi doğrusu. İkiniz de Gryffindor'a beser puan kazandırdınız. Bu, Profesör Dumbledore'a da bildirilecektir. Gidebilirsiniz."

Kosarak odadan ayrıldılar, iki kat çıkıncaya kadar da birbirleriyle konuşmadılar. Hers ey bir yana, ifritin kokusundan kurtulmak bile güzeldi.

Ron, "On puandan fazla almalydık," diye homurdandı.

"Besdemek istiyorsun. Hermione yüzünden silinen bespuanı unutma."

"Bizi kurtarmakla iyilik etti," dedi Ron, "aslina bakarsan, biz onu kurtardık."

Harry hatırlatmadan edemedi: "Onu içeride os eyle kilitlemeseydik, kurtarmaya filan gerek kalmayacaktı."

Sisman Kadın tablosunun önüne gelmişlerdi.

"Domuz burnu," deyip girdiler.

Ortak salon kalabalıktı, gürültülüydü. Herkes yukarıya gönderilmis yemekleri yiyordu. Ama Hermione, kapının yanında tek basına durmuş, onları bekliyordu. Utangaçlıkla yüklü bir sessizlik oldu. Sonra, birbirlerine hiç bakmadan, "Tesekkürler," deyip yemek almaya kostular.

Ama o andan sonra, Hermione Granger arkadaşları oldu. Bazı olaylar vardır, dostluklara yol açar, dört metre boyunda bir ifritin canına okumak da öyle bir olaydı iste.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Quidditch

Kasım ayına girdiklerinde hava çok soğudu birdenbire. Okulun çevresindeki dağlar buz grisi bir renge büründü, göl donup çeliğe döndü. Her sabah çiy kaplanıyordu yer. Üst katların pencerelerinden Hagrid'in, sırtında upuzun bir köstebek derisi palto, ellerinde tavşan kürkünden eldivenler, ayaklarında da kunduz derisinden kocaman çizmelerle, Quidditch alanındaki süpürgelerin buzlarını çözdüğü görülebiliyordu.

Quidditch mevsimi başlamıştı. Harry, haftalarca çalışmadan sonra, cumartesi günü ilk maçına çıkacaktı. Gryffindor'la Slytherin arasında idi maç. Gryffindor kazanırsa, şampiyonluk yarışında ikinci sıraya yükselecekti.

Kimse oynadığını görmemişti Harry'nin, Wood onu gizli bir silah olarak saklamayı düşünmüştü. Ama onun Arayıcı olarak oynayacağı haberi bütün okula yayılmıyordu; Harry, harika bir maç çıkaracağını söyleyenlere mi inansın, yoksa ellerinde ilteyle onun tam altında kosup duracaklarını söyleyenlere mi kulak versin, bilemiyordu.

Harry'nin artık Hermione'yle arkadaşlık etmesi büyük anı doğrusu. Bos vakitlerini Wood'un Quidditch çalıştırmasıyla geçiriyordu; Hermione olmasaydı, bütün o ödevlerin altından nasıl kalkardı? Hermione, okuması için çok ilginç bir kitap vermişti ona - Çağlar Boyunca Quidditch kitabını.

Harry, Quidditch'te yedi yüz faul türü olduğunu, bunların hepsinin de 1473'teki bir Dünya Kupası maçında yapıldığını, Arayıcıların genellikle en küçük, en hızlı oyuncular arasından seçildiğini, en ciddi kazaların onların basına geldiğini, Quidditch takımlarında yer alanların oyun sırasında pek ölmediklerini, ama bazı hakemlerin kayıplara karıştıklarını, aylar sonra da Büyük Sahra'da ortaya çıktıklarını öğrendi.

Hermione, Harry'yle Ron kendisini o dağ ifritinin elinden kurtardıkları günden sonra, kuralları bozmak konusunda biraz yumuşamıştı, şimdi çok daha irin bir kızdı. Harry'nin ilk Quidditch maçından bir gün önce, ders arasında, Ron'u da yanlarına alıp buz gibi bahçeye çıktılar; Hermione, bir reçel kavanozuna koyup yanlarında taşıyabilecekleri masmavi bir ates yaratmıştı. Sırtlarını kavanoza vermiş isinirlarken Snape

çıkageldi. Harry, Snape'in topalladığını gördü. Üç arkadaş, atesi gizlemek için birbirlerine sokuldular; böyle bir şey için izin verilmiyordu herhalde. Ama Snape onların suçlu bakışlarını fark etti. Topallayarak yaklaştı. Atesini görmemişti, ama bir bahane uydurup oradan çekip gitmelerini söyleyecekti besbelli.

"O elindeki nedir, Potter?"

Çağlar Boyunca Quidditch'ü. Harry gösterdi.

"Kitaptan aldıklarınızı okul dışına çıkaramazsınız," dedi Snape. "Vers unu bana. Gryffindor'dan bes puan sildim."

Snape topallaya topallaya uzaklaşırken, "Bu kuralı şimdi uydurdu," dedi Harry öfkeyle. "Bacagina ne oldu acaba?"

Ron, acı acı, "Bilmem," diye homurdandı. "Umarım, canını adamakilli yakıyordu."

O akşam Gryffindor'ların ortak salonu çok kalabalıktı. Harry, Ron, Hermione, bir pencerenin önünde birlikte oturuyorlardı. Hermione, Harry'yle Ron'un Tilsim ödevlerini gözden geçiriyordu. Kopya çekmelerine hiç mi hiç izin vermezdi ("Kopya çekerseniz nasıl öğrenirsiniz?"), ama bir kere bastan sona okuyup onlara yanlışlarını gösterirdi.

Harry tedirgindi. Aklını ertesi günkü maçtan başka bir şey verebilmek için Çağlar Boyunca Quidditch'i geri almak istiyordu. Snape'ten niye korkacaktı ki? Ayaga kalktı, Snape'e gidip kitabı isteyeceğini söyledi Ron'la Hermione'ye.

"Kafayı mı yedin sen?" dedi ikisi birden, ama Harry'nin bir fikri vardı, başka öğretmenlerin yanında Snape'in buna karşı çıkmayacağını sanıyordu.

Öğretmenler odasına gidip kapıya vurdu. Yanıt gelmedi. Bir daha vurdu. Bosuna.

Belki de Snape orada bırakmıştı kitabı. Denemeye değermişti. Kapıyı araladı, içeriye bir göz attı - göz atamaz da korkunç bir manzara ile karşılaştı.

Snape'le Filch içerdediler, başka kimse yoktu. Snape çüppesini dizlerinin üstüne çekmişti. Bacaklarından biri kan içindeydi, paramparça olmuştu neredeyse. Filch, Snape'e sargı uzatıyordu.

"Lanet olasıca!" diyordu Snape. "Üçünü birden aynı anda göz altında nasıl tutabilirsin ki!"

Harry sessizce kapıyı kapatmaya çalıştı, ama -

"POTTER!"

Snape, bacaklarını örtmek için çüppesini indirdi hemen, yüzü öfkeden kiriskiris olmuştu. Harry yutkundu.

"Acaba kitabımı geri alabilir miyim diyordum."

"ÇIK DISARI! DISARI!"

Harry, Snape'in Gryffindor'dan puan silmesine fırsat vermeden çıktı. Yukarı kostu.

Yanlarına varınca, Ron, "Aldın mı?" diye sordu. "Ne oldu?"

Harry gördüklerini anlatti fisiltiyla.

Solugu tikanarak, "Bu ne demek, biliyor musunuz?" diye bagladi sözlerini. "Cadilar Bayrami'nda üç basli köpegin yanma gitmis! Onu gördüğümüzde oraya gidiyordu demek - köpegin koruduğu her neyse, onu ele geçirmeye çalışıyor! Süpürgeye bahse girerim ki, kargasa yaratmak için ifriti de o aldı içeri!"

Hermione'nin gözleri faltasi gibi açildi.

"Hayir - yapamaz bunu," dedi. "Biliyorum, pek iyi biri degil, ama Dumbledore'un sakladigi birs eyi de çalmaya kalkisamaz."

Ron, "Hermione," diye atildi, "Sen de bütün öğretmenleri melek sanyorsun. Harry dogru söylüyor. Snape'e hiç mi hiç güven olmaz. Ama neyin pesinde acaba? Köpek neyin bekçiliğini yapıyor?"

Harry yataga giderken kafasında ,hep bu soru çinliyordu. Neville horul horul uyuyordu, ama gözünü bile kirpamadi Harry. Kafasını bosaltmaya çalışti - uyumasi gerekiyordu, mutlaka uyumaliydi, birkaç saat sonra ilk Quidditch maçına çıkacakti çünkü - ama bacagini gördüğü anda Snape'in gözlerinde beliren o bakisi unutmak kolay degildi.

Ertesi sabah hava piril pirildi, ama soguktu. Büyük Salon'u mis gibi kızarmissosis kokusu sarmisti, herkes o günkü Quidditch maçından söz ediyordu.

"Kahvalti etmen gerek."

"Canım birs ey istemiyor."

Hermione, "Bir dilim kızarmisekmek ye hiç olmazsa," dedi.

"Aç degilim."

Çok korkuyordu Harry. Bir saat sonra Quidiitch alanında olacakti.

"Harry," dedi Seamus Finnigan, "güçlü olman gerek. Karsi takım oyunculari Arayicilari :ovdlar hep."

Harry, Seamus'in sosislere ketçap boca edisine bakarak, "Sagol," dedi.

Saat on bire geldiğinde, bütün okul Quidditch alanini çevreleyen siralan doldurmustu. Öğrencilerin çoğunun elinde dürbün vardı. Siralar epey yüksekteydi gerçi, yine de bazen maçı izlemek güçlesiyordu.

Ron'la Hermione, üst sırada oturan Neville, Seamus ve West Ham taraftari Dean'in yanına çöktüler. Harry'ye sürpriz yapacaktilar, Scabbers'in parçaladigi çarsaflardan birinin üstüne Başkan Adayimiz Potter yazmışlardı. Çizgileri hiç de fena olmayan Dean, yazının altına kocaman bir Gryffindor armasi, kanatli bir aslan resmi kondu. Hermione de minicik bir büyü yaptı, harflerin boyuna renk degistirmesini sağladı.

Bu arada soyunma odasında Harry'yle takım arkadaşlari kirmizi formalarını giyiyorlardı (Slytherin'ler yesil formayla oynayacaktardı).

Wood, herkesin kendisini dinlemesi için birkaç kere öksürdü.

"Hadi bakalım, beyler." dedi.

"Hanımları unutma," dedi Kovalayıcı Angelina Johnson.

"Ve hanımlar," dedi Wood. "Vakit geldi."

"Büyük maç," dedi Fred Weasley.

"Hepimizin beklediği maç," dedi George.

Fred, "Oliver'in konuşmasını artık ezberledik," dedi Harry'ye. "Geçen yıl da takımdaydık."

"Siz ikiniz, kapayın çenenizi," dedi Wood. "Gryffindor takımı yıllardır hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kazanacağız. Biliyorum."

Kazanamazsak canınıza okurum' gibilerden baktı.

"Tamam. Vakit geldi. Hepinize iyis anlar."

Harry, Fred'le George'un pesinden soyunma odasından çıktı, dizleri zangir zangir titriyordu, alkışlar arasında alana yürüdüler.

Hakem, Madam Hooch'tu. Alanın tam ortasında durmuş, elinde süpürge, iki takımı bekliyordu.

Takım oyuncularını çevresini sarınca, "Kuralların dışına çıkmadan oynayın," dedi. Harry, onun bunu söylerken Slytherin kaptanı, besinci sınıf öğrencisi Marcus Flint'e baktığını gözden kaçırmadı. Hint'te biraz ifrit kani vardı anlaşılan. Yükseklerde dalgalanan Başkan Adayımız Potter yazısını gördü o sırada. İçi bir tuhaf oldu. Şimdi daha korkusuzdu artık.

"Süpürgelerinize binin, lütfen."

Harry, Nimbus I ki Bin'ine bindi.

Madam Hooch gümüşüdüğü günü bütün gücüyle öttürdü.

On beş süpürge göğe havalandı. Yükseldiler, yükseldiler.

"Gryffindor'dan Angelina Johnson, Quaffle'i hemen yakaladı - ne müthiş bir Kovalayıcı u kız, üstelik ne kadar da çekici -"

"JORDAN!"

"Özür dilerim, Profesör."

Weasley ikizlerinin arkadaşı Lee Jordan anlatıyordu maçı, Profesör McGonagall de yanında oturmuş, onu denetliyordu.

"Fisek gibi yükseliyor, çok güzel bir pas attı Alicia Spinnet'a - Alicia'yi Oliver Wood keşfetmişti, geçen yıl yedek kaldı - Alicia'dan yine Johnson'a - hayır, Slytherin'ler kaptı Quaffle'i - Slytherin kaptanı Marcus Rint Quaffle'le itiriyor - bir kartal gibi süzülüyor havada - tam golünü - hayır, Gryffindor Tutucusu Wood engel oluyor, Quaffle Gryffindor'larda - Gryffindor Kovalayıcısı Katie Bell, Flint'in yanından pike yapıyor - AH - canı epey yandı herhalde, kafasına bir Bludger indi - Quaffle Slytherin'lere geçti - Adrian Pucey

direklere dogru ilerliyor, ama ikinci Bludger da onu engelledi, ya Fred ya da George Weasley yolladi topu, hangisi bilmiyorum - Gryffindor Vuruculari iyi çaliliyor - Quaffles imdi Johnson'da yine, önü açık, hizla ilerliyor - uçuyor, uçuyor - bir Bludger'i sivistirdi iste - direkler tam önünde - hadi, Angelina - Tutucu Bletchley dalıyor -tutamiyor - Gryffindor'lar - GOL!"

Gryffindor'lann sevinç çigliklari yükseldi göge, Slytherin'ler ise homurdaniyordu.

"Söyle toparlanin biraz, kipirdayin."

"Hagrid!"

Ron'la Hermione, Hagrid'e yer açmak için birbirlerine iyice sokuldular.

Boynuna astigi dürbüne hafifçe vurarak, "Kulübeden seyrediyordum," dedi Hagrid. "Ama burada, kalabaligin içinde olmaya benzemiyor. Snitch daha görünmedi, değil mi?"

"Hayir," dedi Ron. "Harry'ye daha isdüsmemi."

Hagrid, dürbününü kaldırıp gökte bir nokta gibi görünen Harry'ye bakarak, "Daha basina bir isgelmedi ya, bu da birs ey," dedi.

Harry, tepelerinde, çok yükseklerde, Snitch'i kollayarak dönüp duruyordu. Bu taktigi Wood'la birlikte hazirlamislardi.

"Snitch'i görünceye kadar birs eye bulasmayacaksin," demisti Wood. "Gerektiginden önce saldiriya ug raman dogru olmaz."

Angelina sayi yapinca, Harry de dayanamamis, birkaç takla atmisti.S imdi yine Snitch'i kollamaktaydi. Bir aras öyle bir altin pariltisi görür gibi oldu, ama Weasleylerin kol saatlerinden birinin yansimasiydi bu; bir ara da bir Bludger top mermisi gibi hizla geldi üstüne, ama Harry egildi, Fred Weasley de Bludger'in pesine düsti.

Bludger'a bütün gücüyle vurup onu Marcus Flint'e dogru savururken, "Sen iyisin ya, Harry?" diye bagirdi.

"Slytherin saldiriyor," diyordu Lee Jordan. "Kovalayici Pucey iki Bludger'dan, Weasleylerden, Kovalayici Bell'den siyridi, ilerliyor - bir dakika - Snitch miydi o?"

Adrian Pucey, sol kulaginin dibinden yildirim hizıyla geçen sapsari piriltiya bakayim derken Quaffle'i düs ürdü, seyircilerden bir mirilti yükseldi.

Harry de gördü onu. Büyük bir heyecanla altin isiltiya dogru süzüldü. Snitch, Slytherin Arayicisi Terence Higgs'in de gözünden kaçmamisti. Neredeyse burun buruna, Harryle topu kovalamaya basladilar - öteki oyuncular ne yapmalari gerektiğini unutup havada salinarak onlan seyretmeye koyuldular.

Harry, Higgs'den daha hizliydi - küçücük yuvarlak topun kanat çirparak nereye yöneldigim görebiliyordu - daha da hizlandi.

GÜMM! Asagidaki Gryffindor'lardan öfkeli çigliklar yükseldi - Marcus Flint kasitli biçimde Harry'nin önünü kesmis, Harry de havada boyuna yön degistiren süpürgesine sarilmak zorunda kalmisti can havliyle.

"Faul!" diye bagirdi Gryffindor'lar.

Madam Hooch öfkeyle birs eyler söyledi Flint'e, sonra da Slytherin'leri penaltıyla cezalandirdi. Ama o kargasa içinde Altin Snitch gözden yok olup gitmisti yine.

Asagida, oturdugu yerde Dean Thomas avazi çiktiği kadar bagiriyordu: "At disari! Kirmizi kart!"

Ron, "Bu futbol degil, Dean," diye hatirlatti ona. "Ouidditch oyuncularini oyundan atamazsin - hem kirmizi kart da nedir?"

Amc. Hagrid de Dean gibi düşünüyordu.

"Kurallari degistirmeleri gerek. Flint, Harry'yi tepe üstü yere çakabilirdi."

Lee Jordan, yan tutmamak için çok zorlaniyordu.

"Böyle apaçik, böyle alçakça bir saldiridan sonra -"

"Jordan!" diye güreledi Profesör McGonagall.

"Yani, böyle pislige -"

"Jordan, seni uyariorum -"

"Peki peki. Rint, Gryffindor Arayicisini az kalsin öldürecekti, olur böyles eyler.S imdi Gryffindor penalti kullanacak - Spinnet disari atiyor, sorun yok, oyun sürüyor, top yine Gryffindor'da."

Tam o sirada, Harry, basinin üstünden tehlikeli biçimde geçen bir baska Bludger'i savusturmayı basardi. Süpürgesi ansizin yalpaladi; ödü koptu. Düseceğini sandi bir an. Elleri ve dizleriyle simsiki sarıldı süpürgeye. Daha önce basina hiç böyle birs ey gelmemisti.

Aynis ey bir daha oldu. Süpürge onu sirtindan atmaya çalışiyordu sanki. Ama NimbusI ki Bin'ler de binicileri pek öyle fırlatip atan süpürgelerden degillerdi. Harry, Gryffindor direklerine dönmeye çalışti; Wood'dan mola almasını isteyecekti - ama süpürgesinin bütün bütüne denetimden çıktığını gördü. Çeviremiyordu onu. Yönetemiyordu.. Havada zikzaklar çizerek ilerliyor, arada çilgincasına yalpalayarak binicisini üstünden atmaya çalışiyordu.

Lee maçı anlatmaktaydi hâlâ.

"Top Slytherin'de - Flint Quaffle'i aldı - Spinnet'i geçiyor - Bell'i de geçiyor - suratina bir Bludger indi, ke ske burnu kirilsa -s aka ediyordum, Profesör -Slytherin sayi yaptı - olamaz..."

Slytherin'lerden bir alkiskoptu. Kimse Harry'nin süpürgesinin garip davranışlarını fark etmemisti. Süpürge ağır ağır daha yükseklerle çıkariyordu Harry'yi, yükseldikçe de hopluyor, zipliyor, yalpalıyordu.

"Harry ne yapıyor öyle, aklım ermedi," diye homurdandı Hagrid. Dürbünüyle bakti. "Onu tanimasam süpürgesini tutamiyor derim... ama olacak işdeğil..."

Siralarda oturan herkes Harry'yi göstermeye basladi birdenbire. Süpürge boyuna takla atiyordu havada, Harry'nin bütün yaptığı, ona tutunmaya çalışmakti. Bütün seyircilerin soluğu kesilmisti. Harry'nin süpürgesi çilgincasına hoplayıp binicisini üstünden attı. Harry tek eliyle süpürgeye yapısti, havada sallanmaya bas ladi.

Seamus, "Flint faul yaptiginda acaba birs ey mi oldu ona?" diye fisildadi.

Titrek bir sesle, "Olamaz," dedi Hagrid. "Süpürgeleri Kara Büyü'den baska hiçbirs ey etkileyemez - hiçbir çocuk bir NimbusI ki Bin'e böyle birs ey yapamaz."

Bu sözler üzerine, Hermione dürbününü aldı Hagrid'in, ama yukariya, Harry'ye bakacagina deli gibi kalabaligi taramaya basladi.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi Ron. Beti benzi atmisti.

Hermione, "Biliyordum," dedi soluk soluga. "Snape bak."

Ron dürbünü aldı. Snape tam karsilarindaki bölümün ortasmdaydi. Gözlerini Harry'ye dikmis, soluk bile almadan birs eyler mirildaniyordu boyuna.

"Birs ey yapıyor - süpürgeyi büyülüyor," dedi Hermione.

"Ne yapacagiz?"

"Bana birak."

Ron'un tek kelime daha söylemesine fırsat vermeden, ortaliktan yok oluverdi Hermione. Ron dürbünü Harry'ye çevirdi yine. Süpürge öylesine sarsiliyordu ki,

Harry'nin daha fazla tutunmasi olanaksizdi. Bütün seyirciler ayaga kalkmis, Weasley kardeşlerin Harryyi kurtarmaya gidislerini seyrediyordu dehset içinde -onu kendi süpürgelerine almaya çalışiyordu Weasley kardeşler, ama onlar yaklastıkça Harry'nin süpürgesi daha da yükseliyordu. Weasley kardeşler alçalıp onun alfanda çember çizerek dönmeye koyuldular - düşecek olursa onu tutmaya çalışacaklardı. Bu arada, kimse farkina varmadan, Marcus Hint Quaffle'i alıp beskere sayı yaptı.

Ron, çaresizlik içinde, "Hadisene, Hermione," diye mirildandi.

Hermione kalabaligi yarararak Snape'in oturdu gu bölüme gitmisti, s imdi onun arkasindaki sirada kos uyordu; Profesör Quirrell'i tepe üstü ön siraya devirince özür dileme gereğini bile duymadi. Snape'in yanina varınca çömeldi, اساسini çıkarıp iyi seçilmisbirkaç sözcük mirildandi. Masmavi alevler fırladi اساسından, Snape'in cüppesinin etegini sardi.

Snape'in tutustugunu fark etmesi için otuz saniye kadar geçti. Onun çığıgi bastigini görünce, basarili oldug unu anladi Hermione. Etegi saran alevleri cebindeki küçük bir kavanoza koyarak oradan uzaklasti - neler oldug unu hiç anlamayacakta Snape.

Tamamdi artik. Harry havada süpürgesine yeniden binebilmisti ansizin.

"Bakabilirsin, Neville!" dedi Ron. Neville, son besdakikadir Hagrid'in paltosuna kapanmis, hiçkira hiçkira aglamaktaydi.

Harry hizla alçalmaya basladi, seyirciler elini agzina götürdüğünü gördüler onun, midesi bulamyordu da çıkaracakti sanki - Harry dört ayak üstü indi yere - öksürdü - sonra altian birs ey düstü eline.

Onu havaya kaldirarak, "Snitch'i yakaladim!" diye bagirdi, maç da herkesins askinligi içinde sona erdi.

Hint, yirmi dakika sonra bile, "Onu yakalamadı ki, az kalsın yutuyordu," diye uluyordu, ama bir yaran yoktu bunun - Harry kuralların dışına çıkmamıştı, Lee Jordan da mutluluk içinde sonucu haykırıyordu Gryffindor 170-60 kazanmıştı. Harry hiçbirini duymadı bunların. Hagrid'in kulübesinde Ron ve Hermione'yle demli bir çay içiyordu.

"Snape'in basının alfandan çıktı," diyordu Ron. "Hermione de, ben de gördük. Süpürgeyi lanetliyordu, boyuna mirildaniyordu, gözlerini sana dikmişti."

Maçı izlerken bunların hiçbirini duymamış olan Hagrid, "Saçma," dedi. "Snape niye böyle bir şey yapsın?"

Harry, Ron, Hermione birbirlerine baktılar, acaba anlatsalar mıydı ona? Harry gerçeği söylemeye karar verdi.

"Onun hakkında bir şey öğrendim," dedi Hagrid'e. "Cadılar Bayramı'nda üç başlı köpeği atlatmaya çalıştı. Köpek onu isirdi. Artık neyin bekçiliğini yapıyorsa, onu çalmaya çalışıyordu Snape."

Hagrid çaydanlığı yere düşürdü.

"Siz Fluffy'yi nereden biliyorsunuz?"

"Fluffy'yi mi?"

"Evet - benimdir - geçen yıl meyhanede tanıdığım bir Yunandan aldım - Dumbledore'a verdim - bekçiliğini yapsın diye..."

Harry, merakla, "Neyin bekçiliğini?" diye sordu.

Hagrid, "Baska bir şey sorma bana," diye homurdandı. "Büyük bir sirdir bu. Söyleyemem."

"Ama Snape çalmaya çalışıyordu onu."

Hagrid, "Saçma," dedi yine. "Snape, Hogwarts öğretmenlerinden biri, böyle bir şey yapmaz."

Hermione, "Peki, neden Harry'yi öldürmeye çalıştı öyleyse?" diye bağırды.

O gün öğleden sonra olanlar, Snape hakkındaki bütün düşüncelerini değiştirmişti anlaşılan.

"Bir uğursuzluk büyüsü gördüm mü, hemen anlarım, Hagrid. Bu konuda yazılmış her şeyi okudum! Büyü yaptığını gözle bakman gerek, Snape gözlerini bile kırpmiyordu. Gördüm onu!"

Hagrid, öfkeyle, "Yanılıyorsunuz diyorum size!" diye gürledi. "Harry'nin süpürgesi niye öylesi şeyler yaptı, aklım ermez, ama Snape öğrencileri öldürmeye kalkacak biri değil! Şimdi dinleyin beni - üçünüz de - sizi ilgilendirmeyen şeylere buluşuyorsunuz. Tehlikeli bir şey bu. O köpeği unutun, neyin bekçiliğini yaptığını da unutun, bu Profesör Dumbledore'la Nicolas Flamel arasında bir şey"

"Haa!" diye mirildandı Harry. "Demek isin içinde Nicolas Flamel diye biri daha var, öyle mi?"

Hagrid, öfke içinde, kendi kendine lanetler yağdırıyor gibiydi.

ONI KINCIBOLÜM

Kelid Aynasi

Noel yaklaşıyordu. Aralık ortalarında bir sabah Hogwarts'takiler uyanınca her yerin bir metre karla örtülmüşolduğunu gördüler. Göl donmuştu, Weasley kardeşler birkaç kartopuna büyü yapıp onları Quirrell'in sarıgında hoplattıkları için cezalandırıldılar. Hagrid, firtinali gökte mektup tasımayı nasılsa basabilen birkaç baykusu iyilestirip yeniden ucaacak duruma getirdi.

Herkes tatili dört gözle bekliyordu. Gryffindor ortak salonuyla Büyük Salon'da ateşgüldür güldür yaniyordu, ama esintili koridorlar buz gibi soğuktu, acı rüzgâr sınıf pencerelerini zangirdatiyordu. En kötüsü'de Profesör Snape'in zindanlardaki sınıfıydı; öylesine soğuktu ki sınıf, herkesin soluğu sis gibi yükseliyordu agzından, öğrenciler sıcak kazanlarına sokulabildikleri kadar sokuluyorlardı.

Iksir dersinin birinde, "Evlerinde istenmedikleri için Noel'i Hogwarts'ta geçirecek öğrencilere acıyorum," dedi Draco Malfoy.

Konusurken Harry'ye bakıyordu. Crabbe'yle Goyle kıkırdadı. O sırada öğütülmüşaslanbalığı kılçığı ölçmekte olan Harry onlara aldirmadı. Malfoy Quidditch maçından beri daha da tatsız biri olup çıkmısti. Slytherin'in yenilgisini içine sindirememis, Gryffindor'urt bundan sonraki maçta Harry'nin yerine Arayıcı olarak koca agızlı bir ağaç kurbağası oynatacağını söyleyerek herkesi güldürmeye çalışmısti. Sonra da kimsenin bunu komik bulmadığını fark etmısti, herkes Harry'nin o hopleyan süpürgede nasıl durdu gundan pek etkilenmısti çünkü. Malfoy da, kiskançlık ve öfke içinde, doğru dürüst bir ailesi olmadığını söyleyerek Harry'ye satasmayı sürdürmüsti.

Harry'nin Noel'de Privet Drive'a gitmeyeceğı doğruydu. Profesör McGonagall bir hafta önce gelmiş, tatilde okulda kalacakların listesini çıkarmısti; Harry hemen yazdırmısti adını. Hiç üzölmüyordu buna, geçirdiğı en güzel Noel herhalde bu olacaktı. Ron'la kardeşleri de okulda kalacaktı, çünkü Mr ve Mrs Weasley Char-lie'yi görmek için Romanya'ya gidiyorlardı.

Iksir dersinin sonunda zindanlardan çıkarken, önlerindeki koridoru kapayan koca bir köknar ağacıyla karşılaştılar. Dibinden fırlamışiki dev ayakla of-pof sesleri, ağacın arkasında Hagrid'in bulunduğunu gösteriyordu.

Ron, basını dalların arasından uzatarak, "Merhaba, Hagrid, yardım ister misin?" diye sordu.

"Yok, iyiyim, sagol, Ron."

Arkalarından Malfoy'un soğuk homurtusu duyuldu: "Yoldan çekilir misin? Sen de bahsismi koparmaya çalışıyorsun, Weasley? Hogvvars'tan ayrılınca sen de bekçi olacaksın herhalde - sizin evinizin yanında Hagrid'in kulübesi saray gibidir."

Ron tam Malfoy'a saldiriyordu ki, merdivenlerde Snape göründü.

"WEASLEY!"

Ron, Malfoy'un cüppesinin yakasını bıraktı.

Hagrid, agacin arkasından kocaman killi yüzünü uzatarak, "Ron'u kiskirtmaya çalışıyor, Profesör Snape," dedi. "Malfoy ailesine hakaret ediyordu."

Snape, hisirtili sesiyle, "Ne olursa olsun, kavga etmek Hogwarts kurallarına aykırıdır," dedi. "Gryffindor'dan bespuan daha, Weasley. Daha fazla kesmediğime sevin. Hadis imdi, yürüyün hepiniz."

Malfoy, Crabbe ve Goyle, agacin dallarını itip siritarak uzaklaştılar, her yana kozalaklar saçıldı.

Roy, Malfoy'un arkasından dişlerini gıcirdatarak, "Bunun hesabını soracağım ondan," dedi. "Su günlerde soracağım. Elime bir geçirsem -"

"İkisinden de tiksiniyorum," dedi Harry, "Malfoy'dan da, Snape'ten de."

Hagrid, "Hadi, keyiflenin biraz, Noel yaklaşıyor," dedi. "Bakin ne söyleyeceğim size, benimle gelin de Büyük Salon'a bir göz atın, dehşet oldu."

Harry, Ron ve Hermione, Hagrid'le agacının pesine takilip Büyük Salon'a gittiler; Profesör McGonagall'la Profesör Flitwick, Noel süslemeleriyle uğrasiyordu.

"Ah, Hagrid, sonuncu ağaç - ilerideki köseye koyar misin?"

Salon çok görkemliydi doğrusu. Duvarlara çoban-püskülü ve ökseotundan yapılmış süslemeler asılmıştı, odaya tam on iki dev Noel ağacı yerleştirilmişti, bazıları incecik buzullarla parlıyor, bazıları da üstlerindeki yüzlerce mumla ısildiyordu.

"Tatilinize kaç gün kaldı?" diye sordu Hagrid.

"Sadece bir," dedi Hermione. "Şimdi aklıma geldi Harry, Ron, yemeğe yarım saat var, kitaplıkta olmalıyız."

Ron, "Doğru, haklısın," dedi, asasının ucundan fıskırttığı altın baloncukları yeni ağacın dallarına asmakta olan Profesör Flitwick'ten zor ayırdı gözlerini.

Hagrid, onların pesine takilip salondan çıkarken, "Kitaplığa mı?" diye sordu. "Tatilden hemen önce mi? Siz de çalışmaya amma meraklıymısınız haa?"

Harry, "Biz çalışmıyoruz ki," dedi neseyle. "Sen Nicolas Flamel'in sözünü ettiğinden beri onun kim olduğunu araştırıyoruz."

"Ne yapıyorsunuz?" İyicesi asımışa benziyordu Hagrid. "Bana bakın - söyledim size - bırakın bunu. Köpeğin neyi koruduğu sizi ilgilendirmez."

Hermione, "Biz sadece Nicolas Hamel'in kim olduğunu anlamaya çalışıyoruz, o kadar," dedi.

"İstersen sen söyle de bizi bir dertten kurtar," dedi Harry. "Şimdiye kadar yüzlerce kitap karıştırdık, hiçbir yerde adını göremedik - bir ipucu ver - biliyorum, adını bir yerde okumustum."

Hagrid, "Benden laf alamazsınız," diye kestirip attı.

"Öyleyse kendimiz arar buluruz," dedi Ron; homurdanıp duran Hagrid'den ayrılıp kitaplığa kostular.

Hagrid agzından kaçırıldığından beri Flamel'in adını arıyorlardı kitaplarda, Snape'in çalmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu başka türlü nasıl öğrenebilirlerdi? Sorun, nereden başlayacağını bilmektir. Flamel'in, adını kitaplara geçirecek ne yaptığını bilmeden hiç de kolay olmuyordu bu iş. Yirminci Yüzyilin Büyük Sihirbazları'nda, Çağımızın Önemli Büyüücüleri'nde yoktu; önemli Modern Büyücülük Buluşları'nda da, Büyücülükte Son Gelişmeler Üstüne Bir İnceleme'de de adına rastlanmıyordu. Kitaplık da kitaplıktı hani; içinde on binlerce kitap, binlerce raf, yüzlerce bölme vardı.

Hermione incelemeye karar verdiği konuların ve kitap adlarının listesini çıkarırken, Ron da bir raftan rasgele kitaplar indirmeye koyuldu. Harry, Kısıtlı Bölüm'e yöneldi. Flamel'i orada bir yerlerde bulabileceğini düşünüyordu bir süredir. Ama o bölümdeki kitaplara bakabilmek için öğretmenlerin birinden imzalı bir kâğıt getirmesi gerekiyordu, öyle bir izin alamayacağını da biliyordu. Hogwarts'ta öğretilmeyen, sadece ileri düzeyde Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini alan yüksek sınıf öğrencilerinin okuyabildiği, Kara Büyü'yle ilgili kitaplardı bunlar.

"Ne arıyorsun, çocuk?"

"Hiç," dedi Harry.

Kitaplık görevlisi Madam Pince, elindeki toz fırçasını salladı ona.

"Öyleyse dışarı. Hadi - git buradan!"

Harry ayaküstü bir yalan kıvıramadığına üzülerek kitaplıktan ayrıldı. Ron ve Hermione'yle birlikte, Flamel'i nerede bulabileceklerini Madam Pince'e sormamayı daha önce kararlaştırmışlardı. Söylendi nasıl olsa, ama bunun Snape'in kulağına gitmesini göze alamazlardı.

Harry dışarıda, koridorda iki arkadaşını bekledi, bakalım onlar bir şey bulabilecekler miydi? Ama pek de umutlu değildi. İki haftadır arıyorlardı, ama kitaplığa sadece ders aralarında gidebildikleri için, bir şey bulamamaları da pek asırtıcı değildi doğrusu. Bütün istedikleri, Madam Pince'in solğunu enselerinde duymadans öyle uzun uzun araştırmaktı.

Besdakika sonra, başlarını iki yana sallayarak, Ron'la Hermione geldiler yanına. Yemeğe gittiler.

"Ben yokken bakmayı sürdüreceksiniz, değil mi?" dedi Hermione. "Bir şey bulacak olursanız, bana bir baykus yollarsınız."

Ron, "Sen de annenle babana sor bakalım, Flamel'in kim olduğunu biliyorlar mı," dedi. "Onlara sormak daha güvenli."

"Elbette güvenlidir," dedi Hermione. "İkisi de dışı."

Tatil başlayınca, Ron'la Harry öylesine eğleniyorlardı ki, Flamel'i pek düşünmüyorlardı bile. Yatakhane onlara kalmıştı, ortak salon da her zamankinden tenhaydı, ocağın önündeki güzel koltuklara rahatça kurulabiliyorlardı. Saatlerce oturuyor, artık ne buldularsa ise geçirip kızartıyor, Malfoy'u okuldan nasıl attırabileceklerini konuşuyorlardı - elbette olacak iş değildi bu, ama lafi bile güzeldi.

Ron, Harry'ye büyüci satranç da öğretmeye başlamıştı. Tıpkı Muggle satranç gibiydi bu, ama taşlar canlıydı, bu da askerlere savasta komuta etmek gibi bir duygu uyandırıyor oynayanda. Ron'un satranç takımı pek eskiydi, yıpranmıştı. Sahip olduğu her şey gibi, o da aileden kalmıştı - büyükbabasından. Ama yaşlı taşlar uysaldı doğrusu, Ron ne derse hemen yapıyorlardı.

Harry, Seamus Finnigan'dan ödünç aldığı taslarla oynuyordu, dogrusu hiçbirinin güveni yoktu kendisine. Pek iyi bir oyuncu sayılmazdi, taslar ne yapacagini söylüyor, boyuna bagirip çağiriyorlardi: "Beni oraya yollama, atini görmüyor musun? Onu yolla. Onu yitirsek de önemi yok."

Noel'den bir gece önce, Harry ertesi günkü oyunlari, yemekleri düşünerek yatti, armagan beklemiyordu kimseden. Ama ertesi sabah uyandi ginda ilk gördüğü, yataginin ayak ucuna birakilmisküçük bir paket yig ini oldu.

Kalkip sabahligini giyerken, Ron'un uykulu sesini duydu: "Mutlu Noeller."

"Sana da," dedi Harry. "Suna bakar misin? Armagan birakmislar!"

Ron, Harry'ninkinden biraz daha büyük olan kendi paket yiginina egilerek, "Ne bekliyordun yani?" dedi. "Salgam mi birakacaklardi?"

Harry en üstteki paketi aldı. Kahverengi bir kâgida sarilmis, üstüne de egrü bügrü harflerle Hagrid'den Harry'ye yazilmisti. Kabaca yontulmustahta bir flüt çıktı paketten. Besbelli Hagrid yapmisti bunu. Harry üfledi - baykussesine benzer bir ses duyuldu.

Çok daha küçük olan ikinci paketten bir not çıktı.

Noel kartini aldik; armaganini ilisik'e gönderiyoruz. Vernon Eniste ile Petunia Teyze. Nota bir ianecik bozukluk para, elli pens ilistirilmisti.

"Beni unutmamislar," dedi Harry.

Ron elli pensten büyülenmisti sanki

"Acayip!" dedi. "Biçimi ne tuhaf! Pan mi bu?"

"Senin olsun," dedi Harry; Ron'un ne kadar sevindigini görünce güldü. "Hagrid, teyzem, enistem - ötekileri kim yollamisacaba?"

Ron, yüzü pembeleserek, yamru yumru bir paketi gösterdi, "Sunun kimden geldigini biliyorum galiba," dedi. "Annemden. Ona kimseden armagan beklemedi gini söylemistim - ah, olamaz," diye homurdandi sonra. "Sana Weasley kazagi örmüs."

Harry kâgidi yırtarak paketi açmisti bile. I çinden el örgüsü zümrüt yesili bir kazakla evde yapilmis kurabiyeler çıktı.

Ron, kendi paketini açarak, "Bize her yıl kazak örer," dedi. "Benimki hep visne çürtügüdür."

Harry, "Beni de düşünmesi ne kadar güzel," dedi; bir kurabiye attı agzina - kurabiye de çok tatliydi dog rusu.

Bir sonraki paketten de tatli çıktı - Hermione'den koca bir kutu Çikolatali Kurbaga.

Bir tek paket kalmistis imdi. Harry onu kaldirips öyle bir yokladi. Çok hafifti. Sonra açti.

Siviya benzer gümüsrengi birsey kayiverdi yere, kivrılarak durdu, piril piril parliyordu. Ron'un solugu kesilmisti sanki.

"Bunlari duymustum," dedi fisiltiyula. Hermione'nin armaganini, Binbir Çesit fasulyeS ekerlemesi kurusunu yatağa birakti. "Eger düsündüğümS eyse bu - çok ender bulunan, çok degerli birs eydir."

"Nedir bu?"

Harry, parlayan gümüsrengi kumasparçasini yerden aldı. Dokununca bir tuhaf geliyordu insanin eline. Sudan dokunmuşbir kumasti sanki.

Yüzünde derin bir hayranlıkla, "Bir Görünmezlik Pelerini bu," dedi Ron. "Evet - denesene."

Harry, pelerini sirtina atti; Ron bir çiglik kopardi.

"Öyle! Asagi bak!"

Harry ayaklarına bakti; ama ayaklari ortada yoktu. Ayna'ya kostu. Kendini gördü. Bedeni yok olmustu, sadece kafasi sallaniyordu havada. Pelerini basina çekti, görüntüsü bütün bütüne siliniverdi.

Ron, "Bir de not var!" dedi ansizin. "İçinden bir not düstü!"

Harry pelerini çıkarip mektubu kapti. Daha önce hiç görmediği incecik, süslü harflerles unlar yaziliydi:

Baban ölmeden önce bunu bana birakti. Sana vermenin sirasi geldi.

Onu iyi kullan. Mutlu Noaller dilerim.

Imza yoktu. Harry gözlerini nottan ayiramiyordu. Ron hayran hayran pelerine bakiyordu.

"Bunlardan biri için hers eyimi verirdim," dedi. "Hers eyimi. Ne oldu?"

"Yok birs ey," dedi Harry. Bir gariplik çökmüştü içine. Pelerini kim yollamisti? bir zamanlar gerçekten babasinin miydi?

Birs ey düşünmeye, söylemeye fırsat kalmadan yatakhane kapisi açildi, Fred ve George Weasley daldi içeri. Harry pelerini hemen ortadan kaldirdi. Onu bir baskasina göstermek istemiyordu daha.

"Mutlu Noeller!"

"Baksana - Harry de bir kazak almis!"

Fred de, George da birer mavi kazak giymislerdi; birinin üstünde kocaman sari bir F, ötekinin üstünde de kocaman sari bir G vardı.

Harry'nin kazagini kaldırıp göstererek, "Ama onunki bizimkinden güzel," dedi Fred. "Aileden biri de gilsen daha özen gösteriyor."

George, "Sen niye kazagini giymiyorsun, Ron?" diye sordu. "Hadi, giys unu, hem güzel, hem sicacik tutuyor."

Ron, kazagi gönülsüzce kafasından geçirirken, "Nefret ediyorum visne çürtüğünden," dedi.

"Seninkinin üstünde harf yok," dedi George. "Adini hiç unutmadığını düşünüyor herhalde. Ama biz de aptal degiliz ya - birimizin adı Gred, birimizin adı Forge"

"Nedir bu gürültü?"

Percy Weasley kapıdan basını uzattı, bütün bunları onaylamıyor gibiydi. O da armaganlarını aç aç gelmişti herhalde, koluna kocaman bir kazak açmıştı çünkü; Fred kazığı çekip aldı.

"P var! Herhalde Parlak Öğrenci anlamındadır! Hadi, Percy, giys unu. Bak, biz hepimiz giydik. Harry'de bile var."

İkizler kazığı kafasından geçirmeye çalışırken, "Ben - istemiyorum -" diye homurdandı Percy; bu arada gözlüğü de düşmüştü.

George, "Bugün Sınıf Başkanlarıyla birlikte olmayacaksın," dedi. "Noel'de aile bir araya gelir."

Kazaktan kollarım bile geçirmesine fırsat vermeden Percy'yi karga tulumba odadan çıkardılar.

Harry hayatında böyle Noel yemeği yememişti. Nar gibi kızarmış süz beşili hindi, dağ gibi kızarmış, has lanmispotates yığınları, tabaklar dolusu salam, kâseler dolusu tereyağlı bezelye, salçalar, yabancıları sosları - adım bası da büyücü maytapları. Bu olağanüstü maytaplar, Dursley'lerin aldığı, içlerinden karton apkalı küçük plastik oyuncaklar fıskıran o incecik Muggle maytaplarına hiç mi hiç benzemiyordu. Harry, bir büyücü maytabı aldı Fred'le, maytap patlamakla kalmadı, top gibi gümbürdeyerek onları mavi bir dumana sardı, içinden de bir amirals apkasıyla birkaç canlı fare çıktı. Yüce Masa'da, sivri büyücü külahı yerine çiçekli bir takke giymiş olan Dumbledore, Profesör Flitwick'in anlattığı fikraya gülmekteydi.

Hindiden sonra alev alev Noel pastaları geldi. Diliminin içinden çıkan gümüş Orak'la az kalsin dışı kırılıyordu Percy'nin. Harry, s arap istedikçe kiplirmizi kesilen Hagrid'e bakıyordu; sonunda Profesör McGonagall'i yanından öptü Hagrid; silindirs apkası yana yatmıştı Profesör McGonagall'in, Harry onun kızmadığı görünce asırdı.

Sonunda masadan ayrıldığında, Harry'nin kucakları maytaplardan çıkanlarla doluydu, içlerinde bir yığın ısıklı patlamaz balon, bir kendi-sigilini-kendin-yap seti, bir de yepyeni büyücü satranç takımı vardı. Beyaz fareler ortadan yok olmuşlardı, Harry onların Mrs Norris'e Noel yemeği olabileceklerini düşünerek üzüldü.

Harry ile Weasley'ler, bahçede korkunç bir kartopu savaşı tutuşarak mutlu bir öğleden sonra geçirdiler. Sonra, titreyerek, sirlilik, soluk soluga, Gryffindor ortak salonundaki ocağın basına çıktılar. Harry, satranç takımının açılışını yaptı, Ron'un karşısında unutulmaz bir yenilgiye uğradı. Percy yardım etmeye kalk-masaydı belki o kadar da ezilmezdi.

Hindili sandviçlerini, tatlılarını, pastalarını yiyip çaylarını da yudumladıktan sonra herkesin üstüne bir ağır irlik çöktü, Percy'nin, başkanlık rozetini çaldıkları için, Gryffindor koridorlarında Fred'le George'u kovalamasını seyrettiler.

Ömrü boyunca Harry'nin geçirdiği en güzel Noel'di bu. Yine de bütün gün kafasını birsey kurcaladı durdu. Ancak yatağına uzanıp da bir basına kalınca rahat rahat düşünebildi bunu: Görünmezlik Pelerini'ni kim göndermişti acaba?

Ron, karni hindiyle, pastayla dolu, yatağının yanındaki perdeleri çekerek çekmez uykuya dalmıştı, kendisini tedirgin edecek bir konu da yoktu. Harry yatağının altına eğilip Pelerin'i çıkardı.

Babasının... bir zamanlar babasınindi bu. I pekten bile yumusak, havadan bile hafif olan kumasellerinden kayip gidiyordu. Notta ne yaziliydi: Onu iyi kullan.

Hemen denemeliydi onu, s imdi. Yataгинdan çikip Pelerin'e sarindi. Bacaklarına bakınca ay isigindan, gölgelerden baska birs ey göremedi. Çok tuhaf bir duyguydu bu.

Onu iyi kullan.

Ansizin uyandı Harry. Bu Pelerin'le bütün Hogwarts, önünde açilivermisti. O karanlıkta, o sessizlikte bir heyecan kapladı bütün bedenini. Bununla her yere gidebilirdi, her yere, Filch de farkına bile varmazdı.

Ron uykusunda homurdandı. Harry onu uyandırır mıydi acaba? Ama birs ey ona engel oldu - babasının Pelerin'i - bu kere - ilk kere - tek basına hareket etmek istiyordu.

Süzülerek yataktaneden çıktı, merdivenden indi, ortak salonu da arkada bırakıp resimdeki delikten geçti.

Sisman Kadın, cirtlak sesiyle, "Kim var orada?" diye sordu. Hiçbirs ey söylemedi Harry. Hizli hizli koridorda yürüdü.

Nereye gitmeliydi? Durdu, yüregi gümbür gümbür, düşündü. Birdenbire aklına geldi. Kitaplıktaki Kisitli Bölüm. I stediği kadar okuyabilecekti orada, Flamel'in kim olduğunu buluncaya kadar. Görünmezlik Pelerini'ne simsiki sarılarak yola koyuldu.

Kitaplık ürkütücüydü, karanlıktan göz gözü görmüyordu. Harry kitap raflarına giden yolu görebilmek için fenerini yaktı. Fener havada yüzüyor gibiydi sanki, Harry onu elinde tuttuğunu biliyordu gerçi, ama yine de bu görünüm tüylerini ürpertiyordu.

Kisitli Bölüm kitaplığın arkasındaydı. O bölümü ötekilerden ayıran ipin üstünden dikkatle atladi, kitap adlarını okuyabilmek için fenerini kaldırdı.

Pek bir anlam çıkaramadı adlardan. Dökülmüş, soluk yaldızlı harfler, Harry'nin bilmediği dillerde sözcükler olusturuyordu. Bazi kitapların hiç adı yoktu. Bir kitabın üstünde ise kana benzeyen koyu bir leke vardı. Harry'nin ensesindeki saçlar dimdik oldu. Belki kendisine öyle geliyordu, ama kitaplar arasından bir fisiltinin yükseldiğini duyar gibi oldu. Sanki onun orada olmaması gerektiğini biliyorlarmışgibi.

Bir yerden başlamalıydı. Feneri dikkatle yere koyarak en alt rafta ilginç görünüslü bir kitap aramaya bas ladi. Gözüne kara cildi gümüşçizgili kocaman bir kitap ılisti. Güçlölükle çıkardı onu, kitap çok ağırdu çünkü, dizlerinin üstüne koyarak açtı.

Sessizliği, insanın kanını donduran, kulakları sağır eden bir çiglik bozdu - kitap haykırıyordu! Harry hemen kapattı kapasını, ama çiglik kesilmedi, daha da yükselerek sürüp gitti. Harry geriye doğru sendeledi, fenere çarptı, anında söndü fener. Korkuya kapıldı Harry, dışarıdaki koridorda yaklasan ayak sesleri duydu - kitabı yine rafa tikiştirarak tabanları yağladı. Kapıda Filch'le karsılastı; Filch'in çilgincasına açılmışgözleri onu göremedi. Harry onun iki yana açılmışkollarının altından süzülerek koridora fırladı, kulaklarında kitabın çigliği çinliyordu hâlâ.

Kocaman bir zirhin önünde durabildi ancak. Kitaplıktan öyle bir kaçtı ki, nereye gittiğinin farkına bile varmamıstı. Belki de karanlık yüzünden, s imdi nerede olduğunu bilmiyordu. Mutfakların yanında böyle bir zirh olacaktı gerçi, ama orası herhalde beskat aşağıda kalmıstı.

"Geceleri birinin dolastigini görürsem hemen size gelmemi söylemistiniz, Profesör. Biri kitapliga girmis -Kisitli Bölüm'e."

Harry yüzündeki kanin çekildigini hissetti. Her nereye geldiyse, Filch oraya kestirme bir yol biliyordu anlasilan, yumusak, yapisyapissesi gittikçe yaklasiyordu çünkü; dehset içinde, Snape'in yanit verdi gini duydu.

"Kisitli Bölüm'e mi? Eh, pek uzakta olamazlar, yakalariz."

Filch'le Snape köseyi dönüp yaklasirlarken, Harry oldugu yere çakilip kaldi. Onu göremezlerdi elbet, ama koridor öylesine dardi ki, biraz daha yaklasacak olurlarsa mutlaka çarparlardi - Pelerin, somut bedenini ortadan kaldirmiyordu.

Olabildiği kadar sessizce, geriledi. Solda aralik bir kapi gördü. Tek umuduydu bu. Solugunu tutarak, kapiyi kipirdatmadan içeri süzölmeyi basardi; Snape'le Filch hiçbir ey fark etmediler. Geçip gittiler; Harry, derin derin soluyarak duvara yaslandi, onların uzaklasan ayak seslerini dinledi. Az kalsin yakayi ele verecekti; ucuz atlatmisti. Saklandigi odanın nasıl bir yer oldugunu anlayincaya kadar birkaç saniye geçecekti.

Kullanilmayan bir sinifa benziyordu burasi. Duvar diplerinde masalari, siralari andiran birtakim esyalar seçiliyordu karanlikta, bir de basasagi çevrilmiş bir çöp sepeti - ama duvara dayali bir ey daha vardi ki, siritiyordu, sanki biri, ayak altında durmasin diye, onu getirmis, oraya koymustu.

Görkemli bir aynaydi bu, pençeye benzeyen iki ayak üstünde, süslü yaldizli çerçevesiyle tavana kadar uzaniyordu. Tepesine de boydan boya bir yazı islenmisti: Kelid stra ehru oyt ube cafru oyt on ivohsi.

Filch'le Snape'ten ses gelmediği için korkusu yatismaya baslayan Harry, aynaya bakmak istedi; kendini görmeyecekti, ama olsun - yaklasti.

Çiğlik atmamak için agzini elleriyle kapamak zorunda kaldi. Arkasina döndü hizla. Kitabın haykirisinda bile bu kadar çilginca atmamisti yüregi - aynada sadece kendini görmemis, arkasinda bir yigın insan daha görmüştü.

Ama oda bostu. Soluk soluga, yine aynaya döndü usulca. Oradaydi iste, kendi yansimasini gördü, yüzü korkudan bembeyaz kesilmisti, arkasinda en az on kisi daha vardi. Harry omzunun üstünden bakti - kimseler yoktu yine. Yoksa onlar da mi görünmezdi? Görünmez insanlarla dolu bir odaya mi girmisti, aynanın özelligi, ister görünür olsun, ister görünmez olsun, hers eyi yansitmak miydi?

Aynaya bir daha bakti. Kendi görüntüsünün arkasinda duran bir kadın ona gülümsüyor, el salliyordu. Kolunu uzatti, eli birseye degmedi. Kadın orada olsaydi ona dokunurdu, görüntüleri öylesine yakindi ki -ama havadan baska birsey duymadi - kadın da, ötekiler de varliklarini sadece aynada sürdürüyorlardi.

Çok güzel bir kadindi bu. Koyu kizil saçlari vardi, gözleri ise - gözleri tıpkı benim gözlerime benziyor, diye düşündü Harry, aynaya biraz daha yaklasti. Yemyesil - biçim ayni... Kadının agladigim fark etti; gülümsüyordu, ama ayni anda da agliyordu. Yanında oturan uzun boylu, siyah saçlı, ince adam kolunu onun omzuna dolamisti. Gözlük vardi gözünde, saçlari daginikti. Arkasi, tıpkı Harry'nin saçlari gibi, yatmamisti.

Harry o kadar yaklasmisti ki aynaya, burnu neredeyse kendi görüntüsüne degecekti.

"Anne?" diye fisildadi. "Baba?"

Ona gülümseyerek baktılar sadece. Harry aynada ötekilerin de yüzlerine bakınca, hepsinin gözlerinin kendi gözleri gibi yeşil olduğunu gördü, burunları da aynıydı, ufak tefek ihtiyar bir adamın dizleri ise tıpkı

Harry'ninkiler gibi top toptu - yasami boyunca ailesini ilk kere görüyordu Harry.

Potter'lar gülümseyerek el salladılar ona, Harry de onlara özlemle baktı - ellerini aynaya dayamısti - sanki uzanıp da ailesine dokunacakmışgibi. Büyük bir acı duyuyordu içinde - yarı sevinç, yarı hüznün.

Orada ne kadar kaldı, bilmiyordu. Görüntüler silinmedi - baktı, baktı - sonunda uzaklardan bir gürültüyle kendine geldi. Kalamazdı artık, yatağına dönmeliydi. Gözlerini annesinin yüzünden kaçırarak, "Döneceğim," diye fisildadi, odadan hızla çıktı.

Ron, ters ters, "Beni uyandırabilirdin," dedi.

"Bu gece gelebilirsin. Yine gideceğim, sana aynayı

göstereyim."

Ron, "Annenle babanı görmek isterim," dedi merakla.

"Ben de senin aileni görmek isterim, bütün Weas-ley'leri - bana bütün kardeşlerini gösterirsin, hepsini."

"Zaten ne zaman istersen görebilirsin onları," dedi Ron. "Bu yaz bizim eve gelmen yeter. Neyse, belki sadece ölüleri gösteriyordur. Ama Flamel'i bulamaman yazık olmuşdogrusu. Biraz salam alsana, hiçbir şey yemeyecek misin?"

Harrynin içinden yemek yemek gelmiyordu. Annesiyle babasını görmüştü, o gece bir daha görecekti. Flamel'i unutmışgibiydi. Sanki pek önemi yoktu bunun artık. Üç baslı köpeğin neyi beklediği kimin umurundaydı? Snape onu çalsa bile ne çıkardı?

"İyi misin?" dedi Ron. "Bir tuhaf görünüyorsun."

Harry'nin en büyük korkusu aynalı odayı bulamamakti. Ertesi gece Ron'u da Pelerin'in altına alıp ağır ağır yola koyuldu. Kitaptan çıktıktan sonra izlediği yolu hatırlamaya çalıştı. Karanlık geçitlerde bir saat kadar dolastılar.

"Donuyorum," dedi Ron. "Unutalım bunu, dönelim."

"Hayır!" diye fisildadi Harry. "Buralarda bir yerde olacak."

Ters yöne süzölen uzun boylu bir cadı hayaletinin yanından geçtiler, başka kimseyle karşılaşmadılar. Ron ayaklarının donduğundan yakınmaya başlamısti ki, Harry zirhi gördü.

"Burasi - evet - burasi!"

Kapıyı iterek açtılar. Harry Pelerin'i çıkarıp attı sirtından, aynaya kostu.

Oradalardı. Onu görünce, annesiyle babasının yüzleri isidi.

"Gördün mü?" diye fisildadi Harry.

"Ben birs ey göremiyorum."

"Bak! Hepsi orada - hepsi..."

"Sadece seni görebiliyorum."

"Dogru dürüst bak, benim durdugum yerde dur."

Yana çekildi, ama Ron aynanın önüne geçince, o da ailesini göremez oldu; çizgili pijamasıyla Ron'u görüyordu sadece.

Ama Ron, büyülenmiş gibi, kendi görüntüsüne dikmişti gözlerini.

"Bana bak!" dedi.

"Aileni görebiliyor musun yanında?"

"Hayir - tek basımayım - ama değişmişim - daha büyümüşüm sanki - Öğrenciler Baskanı'yım!"

"Ne?"

"Evet - Bill'in taktığı rozetten var göğsümde - elimde de Okul Kupası'yla Quidditch Kupası - Quidditch kaptanı da olmuştum!"

Ron, gözlerini bu inanılmaz görüntüden ayırıp heyecanla Harry'ye baktı.

"Bu ayna geleceği de mi gösteriyor dersin?"

"Nasıl olur? Ailemde herkes öldü - bir daha bakayım -"

"Dün bütün gece baktın, bırak, azıcık da ben bakayım."

"Elinde Quidditch Kupası varsa var, ne olmuş yani? Ben annemle babamı görmek istiyorum."

"İtme beni -"

Ansizin koridorda kopan bir gürültü tartışmayı sona erdirdi. Ne kadar yüksek sesle konuştuklarının farkında bile olmamışlardı.

"Çabuk!"

Ron Pelerin'i tam sırtlarına çekmişti ki, Mrs Norris'in isil isil gözleri belirdi kapıda. Ron'la Harry hiç kipi rdamadan öylece durdular, aynı e yi düşünüyorlardı - Pelerin kedilerde de ise yarıyor muydu acaba? Kendilerine yüzyıllar gibi gelen bir bekleyisten sonra, Mrs Norris dönüp gitti.

"Güvenli değil burası - Filch'i çağırma ya gitmiştir, mutlaka bizi duydu. Hadi."

Ron, Harry'yi sürükleyerek odadan çıkardı.

Ertesi sabah kar hâlâ erimemi sti.

Ron, "Satranç oynar misin, Harry?" diye sordu.

"Hayir."

"Asagi inip Hagrid'i görmeye gitsek?"

"Hayir... sen git..."

"Ne düsündüğüünü biliyorum, Harry, aynayi düsünüyorsun. Bu gece gitme."

"Neden?"

"Bilmiyorum, içimde kötü bir his var - hem zaten Filch'ten, Snape'ten, Mrs Norris'ten yakayı zor siyirdin. Seni görmezlerse görmesinler. Ya sana çarparlarsa? Ya birs ey devirirsen?"

"Hermione gibi konusuyorsun."

"Ciddiyim, Harry, gitme."

Ama Harry'nin bir tek düsünce vardi kafasında, o da aynaya gitmekti, Ron da kendisini durduramazdi.

Üçüncü gece yolu çok daha çabuk buldu. Öyle hizli yürüyordu ki, akli basında birinin edemeyecegi kadar gürültü ediyordu, ama kimseyi görmedi.

Iste annesiyle babasi karsisindaydi, gülümsüyorlardi, büyükbabalarından biri de keyifle bassalliyordu. Harry aynanın tam karsisine, yere oturdu. Bütün geceyi orada, ailesinin yanında geçirmesine hiçbir ey engel olamazdi. Hiçbirs ey.

Sadece -

"Eee - demek yine geldin, Harry?"

Harry bütün içinin buz kestiğini sandi. Arkasına bakti. Duvarın dibindeki sıralardan birinde Albus Dumbledore oturmaktaydi. Harry, ona fark etmeden dosdogru aynaya gilmisti herhalde.

"Sizi - sizi görmedim, efendim."

"Görünmez olmak görme gücünü de azaltiyor galiba," dedi Dumbledore; Harry onun gülümsediğini görünce biraz rahatladı.

Dumbledore, sıradan kalkip Harry'nin yanına çöktü. "Demek, sen de, senden önceki yüzlerce kişi gibi, Kelid Aynası'nın yarattığı mutluluğu buldun."

"Adının bu olduğunu bilmiyordum, efendim."

"Ama özelliğini anlamıssındır herhalde."

"Sey - ailemi gösteriyor bana -"

"Ron'u da Öğrenciler Baskanı olarak gösterdi."

"Nereden biliyorsunuz?"

Dumbledore, yumusak bir sesle, "Görünmez olmak için bir pelerin gerekmez bana," dedi. "Simdi söyle bakalim, Kelid Aynasi bizlere ne gösteriyor?"

Harry basini iki yana salladi.

"Ben söyleyeyim. Dünyanın en mutlu insani, Kelid Aynasi'ni siradan bir ayna gibi kullanan insandır, ona bakınca kendini olduğu gibi görür. Anlatabildim mi?"

Harry düşündü. Sonra ağır ağır, "Ne istedi gimizi gösteriyor bize... görmek istedi gimizi..." dedi.

Dumbledore, "Hem evet, hem hayır," dedi usulca. "Bu ayna yüreklerimizin derinliklerinde yatan tutkulari, istekleri gösterir bize. Aileni hiç bilmedin sen, onlari görürsün. Kardesleri tarafından ezilen Ronald Weasley, kendisini onlardan üstün görür. Ama bu ayna bizi bilgiye, dogruya götürmez. Gösterdiklerinin gerçek olmadigini bilmeyenler onun önünde eriyip gitmişlerdir ya da akillarini kaçirmişlerdir.

"Ayna yarın yeni bir binaya götürülecek, Harry, bir daha gidip bakma ona. Günün birinde karsına çıkarsa da, hazırlıklı ol. Düşler dünyasına dalıp gerçek dünyayı, yaşamayı unutmak doğru değildir, unutma bunu. Hadi, şimdi o eşsiz Pelerin'i sırtına geçir, yatagina git."

Harry ayağa kalkti.

"Efendim - Profesör Dumbledore? Size birsey sorabilir miyim?"

Dumbledore gülümsedi. "Tabii, sordun ya zaten. Ama istersen birsey daha sorabilirsin."

"Ayna'ya bakınca siz ne görüyorsunuz?"

"Ben mi? Elimde bir çift yün çorapla kendimi görüyorum."

Harry bosbosbakti.

"Insanın hiç yeteri kadar çorabi olmuyor," dedi

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nicolas Flamel

Dumbledore. "Bir Noel daha gelip geçti, bir çift çorap veren olmadı. Herkes bana kitap armağan ediyor."

Harry yatagina uzaninca, Dumbledore'un belki de dogruyu söylemediğini düşündü. Scabbers'i yastigından iterken aklına geldi: Ona çok kişisel bir soru sormustu herhalde.

Dumbledore, Harry'yi bir daha Kelid Aynasi'na gitmemesinin doğru olduğuna inandırmisti; Görünmezlik Pelerini Noel tatili boyunca Harry'nin sandiginin dibinde kaldı. Ayna'da gördüklerini unutmak istiyordu

Harry, ama kolay degildi bu. Karabasanlar görmeye basladi. Annesiyle babasinin yesil bir isigin çakisiyla yok olduklarini gördü düslerinde, tiz bir sesin de kahkahalar attigim duydu.

Harry, düslerini anlatınca, "Görüyorsun ya," dedi Ron, "Dumbledore hakliyim, ayna yüzünden aklini oynatabilirdin."

Dersler baslamadan bir gün önce dönen Hermione, konuya bir baska açidan yaklasiyordu. Harry'nin yatafindan çıkıp üst üste üç gece koridorlari arsinlamasından dehsete düsmüdü ("Ya Filch ser d yakalasydı?"), bir yandan da onun Nicolas Flamel'in kim oldugunu öğrenememesinden duyduğu hayal kırıkligini dile getiriyordu.

Flamel'in adini kitaplikta bulmaktan umudu kesmislerdi neredeyse, ama Harry bu adi bir yerde gördüğünden emindi. Dersler baslar baslamaz on dakikalik aralarda kitap karistirmayi sürdürdüler. Harry'nin zamani daha kisitliydi, çünkü Quidditch çalışmalari yeniden baslamisti.

Wood takimi her zamankinden daha siki çalıştiriyordus imdi. Karin yerini alan dinmek bilmeyen yağmur bile heveslerini kirmiyordu. Weasley'ler Wood'un fanatigin teki oldugundan yakiniyorlardi, ama Harry, Wood'u destekliyordu. Bir sonraki maçta Hufflepuffi yenerlerse, OkulS ampionasi'nda yedi yildir ilk kere Slytherin'i geride birakacaklardi. Kazanma tutkusu bir yana, çalışmalardan yorgun düşünce daha az karabasan gördüğünü fark etti Harry.

Sirilsiklam, çamurlu bir gün, çalışma sirasinda onlara kötü bir haber vereceğini söyledi Wood. Weasley'lere kizmisti zaten, iki kardeibirbirlerinin üstüne pike yapıyor, süpürgelerinden düşecekmişgibi hoplayıp zipliyorlardi.

"Birakin soytariligi!" diye bagirdi. "Maçı kaybedersek bu yüzden kaybederiz! Hakem Snape olacak; Gryffindor'dan puan silmek için de elinden geleni yapacak!"

Bunu duyunca, George Weasley gerçekten de düsti süpürgesinden.

Agzındaki çamurlari püskürterek, "Hakem Snape mi olacak?" dedi. "Ne zaman bir Quidditch maçini yönetmiski? Taraf tutar, Slytherin'i geçmemize izin vermez.

Takimin öteki oyunculari da yakinmada George'u yalnız birakmadilar.

"Suç bende degil ki," dedi Wood. "Temiz bir oyun çıkaralım, Snape'in bize takmasına fırsat vermeyelim."

Bütün bunlar iyiydi güzeldi de, Harry'nin Quidditch oynarken yanında Snape'i istememesinin bir baska nedeni vardı...

Çalışmadan sonra takım oyunculari her zamanki gibi çene çalarken, Harry Gryffindor ortak salonuna kos tu; Ron'la Hermione satranç oynuyorlardi. Hermione sadece satrançta eziliyordu, Harry'yle Ron da bunun ona iyi geldigini düşünüyorlardi.

Harry yanina oturunca, "Biraz konusma benimle," dedi Ron. "Kendimi oyuna vermem " Harry'nin bakisini fark etti. "Nen var senin? Berbat görünüyorsun."

Kimse kendilerini duymasın diye, Harry alçak sesle Snape'in Quidditch maçında hakemlik edeceğim anlatti.

Hermione, "Oynama," dedi hemen.

"Hasta oldugunu söyle," dedi Ron.

Hermione, "Ayagin kirilmisgibi yap," diye önerdi.

"Ayagini gerçekten kir," dedi Ron.

"Olmaz," dedi Harry. "Yedek Arayici yok. Ben oynamazsam Gryffindor birs ey yapamaz."

Tam o sirada Neville daldi ortak salona. Kimsenin yardimi olmadan delikten nasil geçebildigine kimse akil erdiremedi - bacaklari Bacak-Baglama Laneti'yle birbirine yapismisti çünkü. Anlasilan, Gryffindor Kulesi'nin merdivenlerini tavsan gibi hopluya hopluya çikmisti.

Hermione'den baska herkes gülmeye basladi. Hermione hemen fırlayıp karsi büyü yaptı. Bacaklari birdenbire ayriliveren Neville, titreyerek ayağa kalkti.

Onu Harry'yle Ron'un yanına oturtarak, "Ne oldu?" diye sordu Hermione.

Neville, hâlâ zangir zangir, "Malfoy," dedi. "Kitapligin önünde karsilastik. Bu büyüyü deneyecek birini ariyormus."

"Profesör McGonagall'a git!" dedi Hermione. "Ona söyle!"

Neville basini iki yana salladi.

"Baska sorun istemiyorum," diye mirildandi.

"Ona karsi direnmeyi öğrenmelisin, Neville!" dedi Ron. "Baskalarım ezmeye alismis, ama önüne uzanıp da isini kolaylastirmanin bir anlami yok."

"Gryffindor'a yakismayacak kadar yüreksiz oldugumu söyleme bosuna," dedi Neville. "Malfoy zaten söyledi."

Harry cüppesinin cebini karistirip Hermione'nin Noel'de ona armagan ettiği Çikolatali Kurbağalardan sonuncusunu çıkardi. Neville'e uzatti onu. Neville neredeyse ağlayacakti.

"Sen on iki Malfoy edersin," dedi Hany. "SeçmenS apka seni Gryffindor'a seçti, öyle değil mi? Ya Malfoy nerede? Slytherin denilen o pislikte."

Neville, Kurbağa'yi kâgidinden çıkarırken belli belirsiz gülümsedi.

"Sagol, Harry... En iyisi yatayım ben... Kartini ister misin, onlari biriktiriyorsun, değil mi?"

Neville uzaklasırken, Ünlü Büyücü kartına bakti Harry.

"Yine Dumbledore," dedi. "İlk çıkan kartta da o vardı-"

Birdenbire yutkundu. Kartın arkasına dikti gözlerini. Sonra Ron'la Hermione'ye bakti.

"Buldum onu!" diye fisildadi. "Flamel'i buldum! Bu adı bir yerde okudugumu söylemistim size. Buraya gelirken trende görmüstüm - dinleyins unu: 'Profesör Dumbledore, özellikle 1945'te kara büyüci

Grindelwald'i yenmesiyle, ejderha kaninin on iki ayri konuda kullanilisini bulmasiyla ve arkadasi Nicolas Flamel'la simya konusunda yürüttüğü çalismalarla ünlüdür."

Hermione ayaga fırladi. İlk sinav notlarından beri hiç bu kadar heyecanlanmamisti.

"Bir yere kimildamayin!" dedi ve kızların yatakhanesine çıkan merdivene fırladi. Harry'yle Rons askins as kin birbirlerine baktılar. Hermione biraz sonra kolunda kocaman, eski bir kitapla döndü.

Heyecanla, "Buna bakmayı akil edememistim!" diye fisildadi. "Söyle hafif birs eyler okuyayim diye bunu haftalar önce kitapliktan almistim."

"Hafif mi?" dedi Ron, ama Hermione susmasını söyledi ona, kitapta birs ey bakacakti, kendi kendine mirildanarak çilgincasına sayfalan çevirmeye koyuldu.

Sonunda aradığını buldu.

"Biliyordum! Biliyordum!"

Ron, anlamlı anlamlı, "Konusabilir miyiz imdi?" diye sordu. Hermione ona aldirmadi.

Çok önemli birs ey söyler gibi, "Nicolas Flamel," diye fisildadi Hermione. "Felsefe Tasi'nin bilinen tek yapicisil"

Ama beklediği tepkiyi alamadi onlardan.

Harry'yle Ron, "Neyin?" dediler.

"Bana bakin, siz hiç kitap okumaz misiniz?Is te -okuyun s unu."

Kitabi onlara dogru itti, Harry'yle Ron okudular:

Eski simyacilik bilimi, olaganüstü güçleri olan efsanevi Felsefe Tasi'nin yapimiyla dogrudan iliskilidir. Tas herhangi bir maddeyi altına çevirebilir, içeni ölümsüz kilan YasamI ksiri'ni de yaratabilir.

Yüzyıllar boyunca Felsefe Tasi üstüne çok s ey söylenmistir, ama tek Tas, ünlü simyaci ve opera düşkünü Mr Nicolas Flamel'in elinde bulunmaktadır. Geçen yıl altı yüz altmışbesinci yasıgünü kutlayan Mr Flamel, esi Perenelle (altı yüz elli sekiz) ile Devon'da sakin bir yaşam sürmektedir.

Harry ile Ron okumayı bitirince, "Gördünüz mü?" dedi Hermione. "Köpek herhalde Flamel'in Felsefe Tas i'ni koruyor! Arkadasolduklari, birinin de onu çalacagından korktuğu için Dumbledore'a vermistir. Bu yüzden onu Gringotts'tan çıkarmak istedi!"

"Altın yapan, insanin ölmemesini saglayan bir tas!" dedi Harry. "Snape'in onu istemesi bosuna degil! Kim olsa ister."

Ron, "Flamel'i Büyücülükte Son Gelismeler Üstüne Bir inceleme'de bosu bosuna aramisiz," dedi. "Son gelismelerle ilgisi oldugunu pek söyleyemeyiz - ne de olsa altı yüz altmışbesyasında, öyle degil mi?"

Ertesi sabah Karanlık Sanatlara Karsi Savunma dersinde kurt adam isiriklarına karsi alınacak önlemleri

yazarken, Ron'la Harry Felsefe Tasi'ndan söz ediyorlardı hâlâ - bir ele geçirseler onunla neler neler yaparlardı... Ron kendi Quidditch takımını kuracağını söyleyince, Harry Snape'i ve yaklaşan maçı hatırladı.

"Oynayacağım," dedi Ron'la Hermione'ye. "Oynamazsam, bütün Slytherin'ler Snape'ten korktuğumu sanırlar. Göstereceğim onlara... bir kazanalım da görün siz, suratlarındaki o siritmeyi nasıl kazıyıp yok edeceğim."

"Biz seni yerden kazımak zorunda kalmayalım da," dedi Hermione.

Ama Ron'la Hermione'ye ne söylesen söyleyin, maç yaklaştıkça Harry'nin tedirginliği artıyordu. Takimin öteki oyuncuları da pek sakin değildi. OkulS ampionası'nda Slytherin'in önüne geçmek harika bir şeydi, yedi yıldır olmamıştı, ama böylesine taraf tutan bir hakemle başarabilecekler miydi?

Harry bilemiyordu, hayal gücünün yarattığı bir şey miydi bu, yoksa nereye gitse gerçekten hep Snape mi çıkıyordu karsısına? Snape'in onu izlediğini düşünüyordu bazen. İki dersleri Harry için haftalık işkenceye dönüşmüştü - Snape öylesine acımasız davranıyordu ki kendisine. Felsefe Tasi'ni öğrendiklerinin farkında mıydı yoksa? Nasıl öğrenebilir diye düşünüyordu Harry - ama bazen korkunç bir duyguya, onun akıldan geçenleri okuyabildiği duygusuna kapılıyordu.

Harry, ertesi gün öğleden sonra arkadaşları kendisine iyis anlar dilediğinde, Ron'la Hermione'nin neler düşündüğünü biliyordu: Acaba onu bir daha görecekler miydi? Pek de rahatlatıcı bir şey değildi bu. Quidditch formasını giyip NimbusI ki Bin'ini hazırlarken, Wood'un yüreklendirici söylevini duymadı bile.

Bu arada Ron'la Hermione, Neville'in yanında bir yer bulmuşlardı; Neville onların neden bu kadar üzüntülü ve endişeli olduklarına da, neden asalarını yanlarında getirdiklerine de bir anlam veremiyordu. Harry de, Ron'la Hermione'nin gizli gizli Bacak-Bağlama Laneti çalışmalarını bilmiyordu. Malfoy Neville'e yapınca akıllarına gelmişti bu, Snape Harry'yi incitecek bir şey yapmaya kalkarsa onun üstünde deneyeceklerdi.

Ron asasını çüppesinin koluna yerleştirirken, "Sakin unutma," dedi Hermione. "Locomotor Mortis."

"Biliyorum," dedi Ron. "Boyuna tekrarlama."

Soyunma odasında, Wood Harry'yi bir kenara çekmişti.

"Sana baskı yapmak istemem, Potter, ama Snitch'i ne kadar erken yakalayabilirsen o kadar iyi olur. Snape Hufflepuff i açık açık kollamaya başlamadan önce maçı bitirmeye bak."

Kapıdan dışarı bir göz atan Fred Weasley, "Bütün okul burada!" dedi. "Vay canına baksanıza - Dumble-dore bile izlemeye gelmiş!"

Harry'nin yüreği tersyüz olmuştu sanki.

Kendi gözleriyle görmek için kapiya kosarken, "Dumbledore mu?" dedi. Fred haklıydı. O kir sakalı nerede görse tanırdı.

Neredeyse bir kahkaha atacaktı. Güvendeydi. Dumbledore seyirciler arasındaysa, Snape kendisini incitmeye kalkmazdı.

Takımlar alana çıkarken Snape'in o kadar öfkeli görünmesinin nedeni de buydu belki. Öfkesi Ron'un

gözünden kaçmadı.

Hermione'ye, "Snape'i hiç bu kadar hain hain bakarken görmemistim," dedi. "Iste çıkıyorlar. Ahh!"

Biri ensesini dürtmüştü hızla. Malfoy'du.

"Özür dilerim, Weasley, seni görmedim."

Malfoy, Crabbe'yle Goyle'a bakarak siritti.

"Bakalım Potter süpürgesinin üstünde ne kadar kalabileceks imdi? Bahse girmek isteyen var mı? Sen ne dersin, Weasley?"

Ron yanıt vermedi. George Weasley bir Bludger'i kendisine doğru savurduğu için Snape penalti vermisti. Hermione, parmaklarını kucagında kenetlemiş, gözlerini Harry'ye dikmişti. Harry, Snitch'i kollayarak alanın üstünde atmaca gibi dönmekteydi.

Snape birkaç dakika sonra durup dururken Hufflepuffi bir penalti atışıyla daha ödüllendirdi. Malfoy, yüksek sesle, "Gryffindor takımına bu oyuncuları neden seçiyorlar, biliyorum," dedi. "Onlara acidikleri için. Potter'ın annesi babası yok, Weasley'lerin de parası yok - seni de takima almaları gerekirdi, Longbottom, çünkü senin de beynin yok."

Neville mosmor kesildi, dönüp Malfoy'un suratına baktı.

"Ben senin gibi on iki kişiyi cebimden çıkarırım,"

diye kekeleydi.

Malfoy, Crabbe ve Goyle kahkahadan kirildiler; gözlerini maçıtan ayıramayan Ron, "Doğru söylüyorsun, Neville," dedi.

"Longbottom, beyin altından yapılıysaydı, sen Weasleyden bile yoksul olurdun."

Ron'un sınırları, Harry'yi düşünmekten zaten bozulmuştu.

"Seni uyarıyorum, Malfoy - tek kelime daha söylersen -"

Hermione, "Ron!" dedi birdenbire. "Harry -!"

"Ne oldu? Nerede?"

Harry inanılmaz bir pike yapmıştı ansızın; seyirciler soluklarını tutarak alkışladılar onu. Hermione ayağa kalktı, parmaklarını çapraz yaparak ağzına götürdü; bu arada Harry kursun gibi iniyordu.

Malfoy, "Sansin varmış, Weasley," dedi. "Harry yerde para gördü galiba!"

Ron dayanamadı. Malfoy ne olduğunu anlamadan üstüne çullanmıştı Ron, onu yere yıkmıştı. Neville bir an durakladı, sonra siranın üstünden atlayarak arkadaşının yardımına koştu.

"Hadi, Harry!" diye bağırıyor Hermione, Harry hızla Snape'e doğru giderken o da sıçramaya başladı -Ron'la Malfoy'un siranın altında bogustuklarını da, Ne-ville'le Crabbe ve Goyle'un yumruklastiklerini da

fark etmedi.

Havada, Snape süpürgesini tam zamanında çevirdi, kızıl bir şey hızla geçmişti yanından - bir an sonra Harry süpürgesini doğrultup yavaşça yere süzüldü, kolunu havaya kaldırmıyordu zaferle, elinde Snitch'i tutuyordu.

Ortalık yıkılacaktı sanki; bir rekor olmalıydı bu, kimse Snitch'in bu kadar kısa sürede yakalandığını hatırlamıyordu.

Hermione, sıranın üstünde hoplayıp zıplayarak, "Ron! Ron! Neredesin? Oyun bitti! Harry kazandı! Biz kazandık! Gryffindor ilk sırada!" diye bağırıyor; bir yandan da önünde oturan Parvati Patil'le kucaklaşıyordu.

Harry yere yarım metre kala süpürgesinden atlardı. İnanamıyordu buna. Basamıyordu - oyun sona ermişti, beş dakika bile sürmemişti. Gryffindor'lar alanı doldururken, Snape'in bembeyaz kesilmiş yüzü, sıkılmış yüzleriyle yere indiğini gördü - bir el duydu omzunda, dönüp bakınca Dumbledore'un gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

Dumbledore, sadece Harry'nin işitebileceği bir sesle, "Çok iyiydin," dedi. "Ayna'ya takılıp kalmadığına da sevindim... yapacak başka işler bulmuşsun kendine... harika..."

Snape öfkeyle yere tükürdü.

Harry bir süre sonra tek basına çıktı soyunma odasından, Nimbus I ki Bin'ini süpürge deposuna götürecekti. Hayatında daha mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Gurur duyulacak bir şey yapmıştı - artık kimse onun sadece ünlü bir addan başka bir şey olmadığını ileri süremezdi. Akşam havası da hiç bu kadar güzel kokmamıştı doğrusu. Nemli çimenler üstünde yürürken son saati, mutluluk içinde, belli belirsiz, yeniden yaşadı: Gryffindor'lann kosarak gelmeleri, onu omuzlarına almaları, uzaklarda hoplayıp duran Ron'la Hermione, Ron'un kanayan burnuyla sevinç çığlıkları atması.

Bu arada depoya vardı. Tahta kapıya yaslanıp basını kaldırdı, batan güneşte pencereleri kıpkırmızı parlayan Hogwarts'a baktı. Gryffindor ilk sıraya geçmişti. Bunu da kendisi sağlamıştı. Snape'e gününü göstermişti...

Aklına tam Snape geldiği sırada...

Satonun ön merdivenlerinden kukuletali biri indi hızla. Kimseye görünmek istemiyordu anlaşılan, hızlı hızlı Yasak Orman'a doğru yürüdü. Harry ona bakarken biraz önceki zaferi unuttu. Yürüyüşünden anlamıyordu, Snape'ti bu, herkes yemekten Orman'a gidiyordu - neler dönüyordu acaba?

Nimbus I ki Bin'ine atlardı Harry, havalandı. Sessizce satonun üstünde süzülürken Snape'in kosarak ormana girdiğini gördü. Onu izledi.

Ağaçlar öylesine sikti ki, Snape'in nereye gittiğini göremedi. Havada dönerek alçaldı, ağaçların üst dallarına değiyordu şimdi, birtakim sesler duydu. Seslerin geldiği yöne süzüldü, usulca bir kayın ağacının tepesine kondu.

Süpürgesine siki siki tutunarak, dikkatle dallardan birine tırmandı, yaprakların arasından neler olduğunu görmeye çalıştı.

Asağıda, gölgeli bir açıklıkta Snape duruyordu, ama yalnız değildi. Quirell da oradaydı. Onun bakışlarını

göremedi Harry, ama Quirrell her zamankinden daha çok kekeliyordu. Harry ne konustuklarına kulak kabarttı.

"... b-b-benimle neden bu-burada bu-buluşmak istedin, a-a-anlamadım, Severus..."

Snape, buz gibi bir sesle, "Sadece ikimiz arasında özel bir konuşma olsun istedim," dedi. "Ne de olsa, öğrencilerin Felsefe Tasîni öğrenmeleri doğru değil."

Harry öne eğildi. Quirrell bir süre eyler mirildaniyordu. Snape onun sözünü kesti.

"Hagrid'in o canavarını nasıl atlatırsınız, öğrenebildin mi?"

"A-a-ama Severus, ben -"

Snape, Quirrell'a doğru bir adım atarak, "Düşmanın olmamı istemezsin, değil mi?" dedi.

"S-s-sen ne de-de-demek istiyorsun, anlamadım -" "Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun." Bir baykus öttü yüksek sesle, Harry az kalsin ağaçtan düşecekti. Kendini tam zamanında toparladı. Snape'in "- biraz hokus pokus yapacaksın. Bekliyorum," dediğini duydu.

"A-a-ama b-b-ben -"

Snape, "Peki öyleyse," diye sözünü kesti onun. "Yakında yine görüşeceğiz seninle, biraz daha düşün bakalım, çıkarının nerede olduğunu iyice düşün."

Pelerinini basına çekip oradan uzaklaştı. Karanlık basmıştı artık, ama Harry, Quirrell'in orada taşesilmiş gibi kalakaldığını görebildi.

Hermione, "Nerelerdedin, Harry?" diye cırladı.

Harry'nin sırtını yumruklayarak, "Kazandık! Kazandın! Kazandık!" diye bağırıyor Ron. "Malfoy'un gözünü mosmor ettim, Neville de Crabbe'yle Goyle'u tek basına haklamaya kalktı! Kendine gelemedi daha, ama Madam Pomfrey yakında ayaga kalkacağını söylüyor - Slytherin'i nasıl perisan ettin, anlat! Herkes ortak salonda seni bekliyor, .bir eğlence düzenledik, Fred'le George mutfaktan biraz pastayla baskas eyler

yürüttüler."

Harry, soluk soluğa, "Şimdi bırakın bunu," dedi. "Bosbir oda bulalım, önce size anlatacaklarımı bir dinleyin de..."

Kapıyı arkalarından kapamadan önce Peeves'in içeride olup olmadığına baktı, sonra da görüp duyduklarını anlattı.

"Demek haklıymışız, oradaki Felsefe Tasîymiş,

Snape de onu çalmak için Quirrell'in kendisine yardım etmesini istiyor. Fluffy'yi nasıl atlatacağını sordu - bir de Quirrell'in 'hokus-pokus'u için bir süre eyler söyledi. Tasî Fluffy'den baskas eyler de koruyor anlaşılan, birtakim büyüler, Quirrell da Snape'in yolunu açacak Karanlık Sanatlar-karsiti bazı büyüler biliyor -"

Hermione, korkuyla, "Yani Tasancak Quirrell Snape'e direndiği sürece mi güvende?" diye sordu.

"Önümüzdeki sali Tasyerinde olmayacak," dedi Ron.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Norveç Pütürlüsü Norbert

Quirrell sandıklarından da cesaretliydi galiba. Daha sonraki haftalarda gittikçe zayıfladı, sararıp soldu, ama pek boyun eymise benzemiyordu.

Harry, Ron ve Hermione ne zaman üçüncü kat koridorundan geçseler, kulaklarını Fluffy'nin boyuna hırladığı odanın kapısına dayıyorlardı. Snape öfke içinde kosturup duruyordu yine, bu da Tas'ın güvende olduğunun bir belirtisiydi. Harry, Quirrell'la her karşılaşmasında, yüreklendirmek istercesine, ona gülümsüyordu; Ron da herkese Quirrell'in kekemeliğine gülmemelerini söylemeye başlamıştı.

Ama Hermione'nin kafasında Felsefe Tasi'ndan baskas eyle de vardı. Tuttuğu notları temize çekmeye, zaman cetvellerini düzene koymaya, çizimleri renklendirmeye koyulmuştu. Harry'yle Ron pek ağırmayacaklardı buna, ama Hermione onların da aynı eyle yapımlarını söylüyordu boyuna.

"Hermione, sınavlara daha yüzyıllar var."

"On hafta," diye kestirip attı Hermione. "Yüzyıllar değil. Nicolas Flamel için bir saniye sayılır."

Ron, "Ama biz altı yüz yaşında değiliz," diye hatırlattı. "Hem zaten notları niye temize çekiyorsun? Hers eyle biliyorsun nasıl olsa."

"Niye mi temize çekiyorum? Çıldirdin mi sen? İkinci sınıfa geçebilmek için bu sınavları vermek gerek. Çok önemli bu; çalışmaya bir ay önce başlamalıydım; bana ne oldu, bilmiyorum..."

Yazık ki, öğretmenler de Hermione gibi düşünüyorlardı. Öyle çok ödev verdiler ki, Paskalya tatili Noel tatilinin yanında pek sönük kaldı. İnsan, yanında boyuna ejderha kanının on iki ayrı kullanımını ezberleyen ya da asasıyla çalışmalar yapan biri olunca, dinlenemiyordu. Harry'yle Ron boş zamanlarının çoğunu kitaplıkta geçirdiler Hermione'yle, çalıştılar da çalıştılar.

Bir gün öğleden sonra, "Bunu hiç hatırlamayacağım!" diye patladı Ron, tüy kalemını fırlatıp attı, kitaplık penceresinden dışarıya özele bakmaya başladı. Aylardır en güzel havaydı bu. Gök pırlı pırlı, unutmabeni mavisiydi, yazın geldiğinin ilk belirtileri görölüyordu.

Bin Bir Büyülü Ot ve Mantarda "Geyikotu"nu arıyordu Harry. Ancak Ron, "Hagrid! Sen ne arıyorsun kitaplıkta?" deyince kafasını kaldırdı.

Hagrid belirmisti tepelerinde, arkasında bir eyle saklıyordu Köstebek kürkü paltosuyla oraya pek yakışmıyordu doğrusu.

İlgilerim hemen çeken kararsız bir sesle, "Öyle bakıyordum," dedi. "Siz ne yapıyorsunuz bakalım?" Anızın kuskulanmısti. "Hâlâ Nicolas Flamel'i aramıyorsunuz ya?"

Ron, onu etkilemek istercesine, "Ohoo," dedi, "onun kim olduğunu öğreneli yüzyıllar oldu. Köpeğin de

neyi korudugunu biliyoruz - Felsefe Ta-

"Ssss!" Hagrid, bunu kimsenin duyup duymadigini anlamak için çevresine bakindi. "Sakin kimseye söyleme bunu. Ne bagirip duruyorsun öyle?"

Harry, "Aslında sana sormak istediğimiz birkaçs ey var," dedi. "Tas'ı Fluffy'den baska kim koruyor, onu -"

Hagrid, "SSSS!" dedi yine. "Bakin - daha sonra gelip görün beni. Birs ey söyleyeceğime söz vermiyorum. Öğrencilerin bunu bilmesine izin yok. Sonra ben ağımdan kaçırırım sanırlar -"

Harry, "Sonra görüşürüz öyleyse," dedi.

Hagrid çekip gitti.

Hermione, düşünceli düşünceli, "Arkasında ne saklıyordu?" dedi

"Tas'la bir ilgisi var mı acaba?"

"Gidip öğreneyim," dedi Ron. "Bakalım hangi bölümdeymiş." Yeteri kadar çalışmıştı zaten. Bir dakika sonra da kucagında bir yığın kitapla döndü, onları masaya bıraktı.

"Ejderhalar!" diye fisildadi. "Hagrid ejderhalarla ilgili kitaplar arıyormuş!S unlara bakın: Büyük Britanya ve İrlanda'da Ejderha Türleri; Yumurtadan Cehenneme, Ejderha Sahibinin El Kitabı."

"Hagrid hep bir ejderhası olsun isterdi," dedi Harry. "İlk karşılaştığımızda söylemişti."

"Ama yasalarımıza aykırı bu," dedi Ron. "Ejderha yetistirmek, 1709 Büyücüler Kongresi'nde yasaklanmıştı, herkes bilir bunu. Bahçelerimizde ejderha beslemeye kalksacak olsaydık Muggle'lar hemen fark ederdi bizi - zaten ejderhaları evcillestiremezsin ki, çok tehlikelidir. Romanya'da yırtıcı ejderha pesinde kosan Charlie'nin yanıklarını bir görerseniz..."

"Ama İngiltere'de yırtıcı ejderha yok, öyle değil mi?" dedi Harry.

"Olmaz olur mu!" dedi Ron. "Gal Yesilleriyle İbrani Siyahlan. Neyse ki, Sihir Bakanlığı onları etkisiz kıldı. Bizimkiler de Muggle'lara büyü yaptı zaten, onları görürlerse hemen unutsunlar diye."

Hermione, "Öyleyse Hagrid ne işler çeviriyor acaba?" diye sordu.

Bir saat sonra bekçi kulübesinin kapısını çaldıklarında, bütün perdelerin örtük olduğunu görüp asırdılar. Hagrid, "Kim o?" diye seslendi, sonra onları içeri alıp kapıyı hemen kapadı.

İçerisi fırın gibi sıcaktı. İlik bir gündü, ama ocak harıl harıl yanıyordu. Hagrid onlara çay yaptı, kakımlı sandviç ikram etti - ama ellerini bile sürmediler.

"Eee - birs ey mi soracaktınız bana?"

"Evet," dedi Harry. Lafı döndürüp dolastırmanın bir anlamı yoktu. "Söyle bakalım, Felsefe Tas'ını Fluffy'den baska ne koruyor?"

Hagrid kaslarını çattı.

"Söyleyemem elbet," dedi. "Bir: Ben kendim bile bilmiyorum. I ki: Siz zaten öyle çok şey öğrenmissiniz ki, bilsem de söylemezdim. Bu Tas'ın burada olmasının belirli bir nedeni var. Az kalsın Gringotts'tan çalınacaktı - bunu da öğrenmişsinizdir herhalde! Fluffy'yi nereden öğrendiniz, aklım ermedi."

Hermione, sıcak bir sesle onu pohpohlayarak, "Hadi, Hagrid," dedi, "belki bize söylemek istemiyorsun, ama bilirsin sen; burada neler olup bitiyorsa hepsinden haberin vardır." Hagrid'in sakalı titredi; galiba gülümsüyordu. Hermione, "Bekçiliği kim yapıyor, biz onu merak ediyorduk sadece," diye sürdürdü konuşmasını. "Dumbledore kime bu kadar güveniyor, senden başka."

Bu son sözlerle göğsü kabardı Hagrid'in. Harry'yle Ron gülümseyerek Hermione'ye baktılar.

"Eh, size anlatmamın bir zararı olmaz herhalde... durun bakalım... Fluffy'yi benden ödünç aldı... bazı öğretmenler de büyü yaptılar... Profesör Sprout - Profesör Flitwick - Profesör McGonagall -" Bir yandan da parmaklarıyla sayıyordu. "Profesör Quirrell - Dumbledore da bir şeyler yaptı tabii. Bir dakika, az kalsın unuttuyordum. Bir de Profesör Snape."

"Snape mi?"

"Evet - hâlâ kafanız basmıyor, değil mi? Bana bakın, Profesör Snape, Tas'ın korunmasına yardımcı oldu, şimdi kalkıp da onu çalacak değil ya!"

Harry, Ron'la Hermione'nin de kendisi gibi aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu. Snape, Tas'ın korunmasında görev aldıysa, önceki öğretmenlerin büyülerini de bilebilirdi. Belki de her şeyi biliyordu zaten - Quirrell'in büyüü ve Fluffy'yi atlamaktan başka.

Harry, merakla, "Fluffy'yi geçebilecek tek kişi sensin, öyle değil mi, Hagrid?" diye sordu. "Kimseye de söylemezsin, değil mi? Öğretmenlerden birine bile?"

Hagrid, "Bir ben biliyorum, bir de Dumbledore biliyor," diye böbürlendi.

Harry, "Neyse," dedi ötekilere, "bu da bir şey. Pencereyi biraz açabilir miyiz, Hagrid? Pistim."

"Bağışla, Harry, açamam," dedi Hagrid. Harry onun ocaga bir göz attığını fark etti. O da baktı.

"Hagrid - nedir bu?"

Ama ne olduğunu anlamıyordu bile. Atesin tam ortasında, kazanın altında kocaman, siyah bir yumurta vardı.

Sakallıyla tedirgin tedirgin oynayarak, "Haa," dedi Hagrid. "Bu -s şey..."

Ron, yumurtaya daha yakından bakabilmek için ocak basına eğilerek, "Nereden aldın bunu, Hagrid?" diye sordu. "Dünyanın parasını vermişindir."

"Kazandım," dedi Hagrid. "Dün gece. Köye inmistim, bir iki kadeh içeyim diye, yabancıların tekiyle kâğıt oynadık. Ne yalan söyleyeyim, bundan kurtulduğuna sanki sevindi."

"Yumurtadan çıkınca ne yapacaksın?" diye sordu Hermione.

Hagrid, yastığının altından koca bir kitap çıkararak

"Birs eyler okuyordum," dedi. "Bunu kitaplıktan aldım - Zevk ve Kazanç için Ejderha 'Yetistirme - biraz eski bir kitap elbet, ama içinde hers ey var. Yumurtayı ateste tutacaksın, çünkü anneleri boyuna alev üflüyor onlara, çünkü da yarım saatte bir piliç kani karıştırılmış bir kova konyakla besleyeceksin. S uraya bakın - değişik yumurtaları nasıl taniyacaksın - benimki Norveç Pütürlüsü. Pek ender bulunuyor bunlar."

Pek mutlu görünüyordu, ama Hermione öyle düşünmüyordu.

"Hagrid," dedi, "sen ahsap bir evde oturuyorsun." Ama Hagrid dinlemiyordu bile. Atesi kurcalarken bir sarki mirildaniyordu keyifle.

Endise edecek bir konu daha çıkmıştı şimdi: Biri Hagrid'in kulübesinde yasal olmayan bir ejderha beslediği mi anlarsa ne olacaktı?

Bir akşam dağ gibi ödevlerle boğuştuğundan sonra, Ron, iç çekerek, "Huzurlu yaşam dedikleri nasıl bir şey acaba?" diye sordu. Hermione, Harry'yle Ron'un zaman cetvellerini de temize çekmeye başlamıştı. Bu, ikisini de çıldırtıyordu.

Bir gün Hedwig kahvaltıda bir başka not daha getirdi Hagrid'den. Notta iki sözcük vardı sadece: Yumurtadan çıkıyor.

Ron, Bitkibilim dersini asip kulübeye gitmek istedi hemen. Hermione karşı koydu.

"Hermione, insan bir ejderhanın yumurtadan çıkmasını yasami boyunca kaç kere görür?"

"Dersimiz var, basımız derde girer, bir de Hagrid'in basına gelecekleri düşün, bizimki onun yanında hiç kalır - ne yaptığını öğrenirlerse - "

"Sus!" diye fısıldadı Harry.

Malfoy birkaç adım öteleğindeydi, konuşulanları duymak için durmuştu. Ne kadarını işitmişti acaba? Harry, Malfoy'un bakışını hiç mi hiç beğenmedi.

Ron'la Hermione Bitkibilim dersine kadar tartıştılar; sonunda Hermione ders arasında onlarla birlikte kulübeye gitmeye razı oldu. S atonun çanları çalınca malalarını hemen bıraktılar, bahçeyi geçip Orman'ın kıyısına kostular. Hagrid onları karşıladı, kiplirmizi kesilmisti, heyecanlıydı.

"Çıktı çıkacak." Onları içeri aldı.

Yumurta masanın üstünde idi. Derin çatlaklar vardı kabuğunda. İçinde bir şeyler kipirdiyor, garip tikirtiler duyuluyordu.,

İskemlelerini masaya yanastırdılar, soluklarını tutarak bakmaya başladılar.

Ansizin bir kazıma sesi geldi kulaklarına, yumurta kırılıverdi. Bebek ejderha masaya düştü. Pek güzel olduğu söylenemezdi; Harry kırık, siyah bir şeyeye benzetti onu. Kılçıklı kanatları, incecik simsiyah bedenine göre çok büyüktü, genişdelikli uzun bir burnu, boynuzları, patlak, turuncu gözleri vardı.

Hapsirdi. Birkaç kivilcim fısırdı burnundan.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye mirildandı Hagrid.

Oksamak için elini ejderhanın basına uzattı. Bebek, sivri dişlerini göstererek onun parmaklarını kapmaya kalktı.

Hagrid, "Suna bakın, annesini nasıl tanıdı!" dedi.

"Hagrid," dedi Hermione, "Norveç Pütürlüleri ne kadar çabuk büyüyor, biliyor musun?"

Hagrid tam yanıt verecekti ki, beti benzi atıverdi -ayaga kalkıp pencereye kostu.

"Ne oldu?"

"Biri perdenin arasından bakıyordu - bir çocuk -okula doğru koşuyor."

Harry kapiya fırladı hemen, dışarı baktı. Ne kadar uzakta olsa da tanırdı onu.

Malfoy ejderhayı görmüştü.

Ertesi hafta boyunca Malfoy'un suratına yerlesen o siritma, Harry'yi de, Ron'u da, Hermione'yi de çok tedirgin etti. Üçü de bos zamanlarının çoğunu Hagrid'in isiksiz kulübesinde geçiriyor, onu kandırmaya çalışıyordu.

Bir gün, "Bırak gitsin," diye üstelendi Harry. "Özgürlüğüne kavuştur."

Hagrid, "Yapamam," dedi. "Daha çok küçük. Ölür."

Ejderhaya baktılar. Bir tek haftada boyu üç kat uzamıştı. Burun deliklerinden duman fışkınyordu boyuna. Hagrid, ejderhaya bakmak bütün zamanını aldı gından, bekçilik işini aksatıyordu. Yer boskonyaks iş elerinden, tavuk tüylerinden geçilmiyordu.

Ejderhaya buğulu gözlerle bakarak, "Adını Norbert koymaya karar verdim," dedi Hagrid. "Artık beni tanıyor, bakın. Norbert! Norbert! Neredeymişaneceğin?"

Ron, Harry'nin kulağına, "Kafayı iyice yemiş," diye fısıldadı.

Harry, yüksek sesle, "Hagrid," dedi, "Norbert iki haftaya kalmaz, senin kulübe kadar olur. Malfoy da zaten Dumbledore'a söyler."

Hagrid dudaklarını isirdi.

"Biliyorum - biliyorum, hep burada tutamam onu, ama kalkıp da dışarı atamam ki."

Harry Ron'a döndü ansızın.

"Charlie," dedi.

"Sen de kafayı yemisin," dedi Ron. "Benim adım Ron, unuttun mu?"

"Hayır - Charlie - ağabeyin Charlie. Romanya'da. Ejderhaları inceliyor. Norbert'i ona gönderebiliriz. Charlie ona bakar, sonra doğal ortamına bırakır!"

"Harika!" diye bağırıldı Ron. "Sen ne dersin, Hagrid?"

Sonunda Hagrid de kabul etti bunu, baykusla mektup yollayıp Charlie'ye sormayı kararlaştırdılar.

Bir hafta daha geçti. Çarsamba gecesini Hermione'yle Harry ortak salonda tek başlarına oturuyorlardı, herkes çoktan yatmıştı. Duvar saati gece yansını çalmıştı ki, resimdeki delik açılmıştı. Ron, sirtından Harry'nin Görünmezlik Pelerini'ni atarak ortaya çıktı. Hagrid'in kulübesine, ejderhayı doyurmak için yardıma gitmişti; Norbert sandığın yanındaki ölü fareleri yiyordu şimdi.

Kanlı bir mendile sarı elini göstererek, "Beni isirdi!" dedi. "Bir hafta boyunca tüy kalem tutamam artık. Söylüyorum size, ben bundan daha korkunç bir hayvan görmedim, ama Hagrid'in gözünde tıpkı bir tavşan. Beni isirince, onu korkuttuğumu söyleyerek kapa dışarı etti. Ayrılırken de ona ninni söylüyordu."

Karanlık pencerenin tıklatıldığı duyuldu.

"Hedwig!" dedi Harry, onu içeri almak için pencereye koştu. "Charlie'nin yanıtını getirmiş!"

Kafa kafaya vererek notu okudular:

Sevgili Ron,

Nasıl? Mektuba teşekkürler - Norveç Pütürlüsü'nü sevinçle alırım, ama onu buraya göndermek pek kolay olmayacak. En iyisi, önümüzdeki hafta buraya beni ziyarete gelecek arkadaşlarımla gönderin. Bütün sorun, onların yasal olmayan bir ejderhayı tasirken görülmesi.

Pütürlü'yü cumartesi gece yarısı en yüksek kulenin tepesine çıkarabilir misiniz? Sizinle orada buluşur, karanlıkta onu alırlar.

Bana en kısa zamanda bir yanıt gönder.

Sevgiler,

Charlie

Birbirlerine baktılar.

"Görünmezlik Pelerini'miz var," dedi Harry. "Pek güç olmaz sanırım - Pelerin ikimizi de, Norbert'i de örter ki arkadaşının da bunu kabul etmesi, haftanın ne kadar kötü geçtiğinin bir kanıtıydı sanki. Norbert'ten kurtulmak için her şeyi göze alırlardı - Malfoy'dan da."

Beklenmedik bir şey oldu. Ron'un isinlenmiş eli kütük gibiydi. Madam Pomfrey'e göstermesi doğru olur muydu acaba - ejderha isiriyi olduğu anlaşılır mıydı? Ama öğleden sonra başka seçenek kalmamıştı. Kesik pis bir yemle dönüşmüştü. Norbert'in dişleri herhalde zehirliydi.

Harry'yle Hermione gün sonunda hastaneye kostuklarında, Ron'u yorgan döşek yatar buldular.

"Sadece elim değil," diye fısıldadı Ron. "Orası öyle, sanki bileğimden kopup düşüverecek gibi. Malfoy, Madam Pomfrey'e gidip beni görmek, kitaplarımdan birini ödünç almak istediğim söylemiş; gelip benimle alay etti. Beni neyin isirdiğini ona söyleyecekmis - köpek isirdi dedim, ama Madam Pomfrey pek inanmadı - Quidditch maçında Malfoy'a vurmamalıydım, onun için yapıyor bunu."

Harry'yle Hermione Ron'u yatıstırmaya çalıştılar.

"Cumartesi gecesine kadar birs eyin kalmaz," dedi Hermione, ama bu da Ron'u yatistirmadi. Tam tersine,yattiği yerden hemen dogrudu Ron, her yani kan ter içinde kalmisti.

Kisik bir sesle, "Cumartesi gecesi mi?" dedi. "Hayir - olamaz -s imdi hatirladim Charlie'nin mektubu Malfoy'un aldigı kitabın içindeydi. Norbert'i göndereceğimizi öğrenecek."

Harry'yle Hermione'nin birs ey söylemesine fırsat kalmadi; Madam Pomfrey girdi içeri, Ron'un uyumasi gerektiğini söyleyerek onlari odadan çıkardı.

Harry, "Artık plani degistirmek için çok geç," dedi Hermione'ye. "Charlie'ye bir baykusdaha yollayacak vaktimiz yok; bu da Norbert'ten kurtulmak için teks ansimiz. Göze alacağız. Görünmezlik Pelerini'miz de var; Malfoy bunu bilmiyor."

Hers eyi anlatmak için Hagrid'e gittiklerinde, zagar Fang'i kapinin önünde, kuyruğu sarili otururken buldular; Hagrid onlarla konuşmak için pencereye çıktı.

"Sizi içeri alamam," diye pofladi. "Norbert'in saği solu belli olmuyor - ama ben basa çıkabilirim."

Charlie'nin mektubunu söylediklerinde gözleri yasardi - tam o sirada bacagim isimisti Norbert, belki de o yüzden yasarmisti.

"Aah! Zarari yok, çizmemi isirdi sadece - oynuyor - ne de olsa, daha bebek."

Bebek kuyruğunu duvara öyle bir vurdu ki, bütün pencereler zangirdadi. Harry'yle Hermiones atoya döndüler, cumartesiye ipe çekiyorlardı.

Yapacakları ey kendilerini o kadar korkutmasaydı, Norbert'ten ayrılma zamani geldiğinde Hagrid için üzülürlerdi. Çok karanlık, bulutlu bir geceydi, Hagrid'in kulübesine gitmekte biraz gecikmişlerdi, Giriş Salonu'nda bir basına duvar tenisi oynayan Peeves'in çekilmesini beklemek zorunda kalmışlardı çünkü.

Hagrid, Norbert'i büyük bir sandığa koyup hazırlamisti.

"Yolculuk için bir sürü fareyle biraz konyak koydum," dedi boguk bir sesle. oyuncak ayisi da yanında. Yalnızlık çekmesin diye."

Sandığın içinden birtakim hisirtilar yükseldi; Harry'ye oyuncak ayi kafasından oluyormuşgibi geldi.

Harry'yle Hermione sandığı Görünmezlik Pelerini'yle örtüp kendileri de altına girerlerken, "Güle güle, Norbert!" diye hiçkirdi Hagrid. "Anneciğin seni hiç unutmayacak!"

Sandığı atoya nasıl tasidılar, kendileri de bilmiyorlardı. Norbert'i sirtlayıp Giriş Salonu'ndaki mermer merdivenlerden çıkarıp karanlık koridorlarda ilerledikleri sirada saat gece yarısını vurmak üzereydi. Bir merdiven, bir merdiven daha - Harry'nin kestirme yollan bilmesi bile işlerini pek kolaylastirmadi.

En yüksek kulenin altındaki koridora vardıklarında, "Geldik sayilir!" diye pofladi Harry.

Derken birdenbire bir kipirti oldu önlerinde, az kalsin sandığı düsürüyorlardı. Görünmez olduklarını unutup karanlıkta bir yere saklandılar; tam adım kadar ötelinde belli belirsiz iki gölge vardı. Bir fener iş idi.

Profesör McGonagall, sirtinda ekose bir sabahlik, saçlarında bir file, Malfoy'un kulagina yapismisti.

"Cezani çekeceksin!" diye bagirdi. "Slytherin'den de yirmi puan siliyorum! Gece yarisi dolasiip duruyorsun, ha? Nasil yaparsin bunu?"

"Anlamiyorsunuz, Profesör, Harry Potter geliyor bir ejderhayla!"

"Zirvalama! Bu yalanlan nereden uyduruyorsun? Yürü - bütün bunlari Profesör Snape'e anlatacagim,

Malfoy!"

Bundan sonra kulenin tepesine dönerek çıkan dik merdiveni tırmanmak dünyanın en kolays eyiydi artik. Soguk gece havasim duyunca Pelerin'i attilar, yine dogru dürüst soluk alabildikleri için seviniyorlardi. Hermione dans bile etti.

"Malfoy cezalandirildi!S arki söyleyesim geliyor!"

Harry, "Söyleme," diye uyardi onu.

Malfoy'un halini düşünüp kikirdayarak beklediler, Norbert sandiginda çirpinip duruyordu. On dakika sonra, dört süpürge belirdi karanlikta, süzülerek yanlarına indi.

Charlie'nin arkadaslari pek neseli insanlardi. Harry'yle Hermione'ye bir kosum takimi gösterdiler;

Norbert'i ona kosacaklar, sonra da havada sallandirarak götürecekleri. Hep birlikte ise koyuldular, Norbert kosuldu, Harry'yle Hermione, Charlie'nin arkadaslariyla tokalasip onlara tesekkür ettiler.

Sonunda gidiyordu Norbert... gidiyordu... gitti.

Dik merdiveni indiler sonra, Norbert'ten kurtulduklari için yürekleri de elleri kadar hafiflemisti. Ejderha yoktu artik - Malfoy da cezalandirilmisti - mutluluklarini ne bozabilirdi ki?

Bunun yaniti merdivenlerin dibinde bekliyordu kendilerini. Koridora adim atar atmaz Filch'in surati belirdi karanlikta.

"Vay, vay, vay," diye fisildadi Filch, "birilerinin basi dertte galiba."

Görünmezlik Pelerini'ni kulenin tepesinde unutmuslardi.

ON BESINCIBÖLÜM

Yasak Orman

Durum bundan kötü olamazdi.

Filch onlan Profesör McGonagall'in ilk kattaki çalı sma odasına götürdü; orada oturup birbirlerine tek kelime söylemeden Öylece beklediler. Hermione tir tir titriyordu. Harry'nin beyninde bin türlü özür,

uydurma nedenler, saçma sapan bahaneler dönüp duruyordu; her aklına gelen bir öncekinden daha anlamsızdı. Artık bu kere yakayı siyiracaklarını hiç sanmıyordu. Köseye sikiştirilmişlerdi. Nasıl olur da Pelerin'i unutulardı? Profesör McGonagall gecenin bir yarısında yataklarından fırlayıp okulda dört dönmelerini dünyada kabullenmezdi; üstelik dersler dışında çıkmaları yasak olan en yüksek kuleye tırmanmışlardı. İki in içine bir de Norbert'le Görünmezlik Pelerini'ni kattın mıydi, yol görünmüştü, tasi taragi toplayacaktin.

Harry durumun bundan kötü olamayacağını mi sanıyordu? Profesör McGonagall odaya girdiğinde, yanında Neville de vardı.

Neville onları i götür görmez, "Harry!" diye bağırırdı.

"Sizi aramaya çıkmıştım, uyarmak için; Malfoy'un söylediklerini duydum, sizi yakalayacakmış, yanınızda bir ejder-"

Harry, Neville'i susturmak için basını iki yana salladı hızla, ama Profesör McGonagall bunu gördü. Üçünün tepesine dikildi, Norbert'ten bile daha çok alev püskürtecekti sanki.

"Hiçbirinizden beklemezdim bunu. Mr Filch astronomi kulesine çıktı giniizi söylüyor. Saat gecenin biri. Anlatın bakalım."

Hermione bir öğretmenin sorusunu ilk kere yanıtız birakti. Bir heykel kadar hareketsiz, terliklerine bakıyordu.

Profesör McGonagall, "Neler döndü günü galiba biliyorum," dedi. "Bunu anlamak için üstün zekâli olmak gerekmez. Draco Malfoy'un kafasına uydurma bir ejderha öyküsü soktunuz, geceleyin kalkıp bası derde girsin diye. Onu yakaladım bile. Longbottom'in da bu palavraya inandığını sanıp için için gülüyorsunuz, öyle değil mi?"

Harry, Neville'le göz göze geldi; bunun doğru olmadığını anlatmaya çalıştı baki siyla; Neville çok incinmişe benziyordu çünkü. Zavallı, s askin Neville - o karanlıkta kendilerini bulup uyarmak için kim bilir neler çekmişti.

"İnanamıyorum," dedi Profesör McGonagall. "Aynı gece dört öğrenci birden ayakta! Böyle bir şey ne duydum, ne isittim! Siz, Miss Granger, ben de sizi daha akıllı biri bilirdim. Size gelince, Mr Potter, sizin için Gryffindor'un anlamı bütün bunlardan daha önemlidir sanıyordum. Üçünüz de cezalandırılacaksınız - evet, siz de, Mr Longbottom, geceleri okulda dört dönme hakkını kimse vermez size, özellikle bu günlerde, çok tehlikeli bir şey bu - Gryffindor'dan elli puan silinecek."

"Elli mi?" diye kekeleydi Harry, son Quidditch maçında basa geçmişlerdi, ama ilk sıradaki yerlerini yitirirlerdi şimdi.

Profesör McGonagall, sivri burnundan derin derin soluyarak, "Adam basına elli puan," dedi.

"Profesör - lütfen -"

"Yapamazsınız bunu -"

"Ne yapip ne yapamayacağımı senden öğrenecek de giliim, Potter. S imdi hepiniz doğru yatağınızla. Gryffindor'lu öğrencilerden hiç bu kadar utanmamıştım."

Yitirilen yüz elli puan. Bu, son siraya indiriyordu Gryffindor'u. Okul Kupası için büyük bir olanagi tek gecede yok etmişlerdi. Harry, sanki midesi delinmiş gibi bir duyguya kapıldı. Durumu nasıl düzeltebilirlerdi?

Harry bütün gece gözünü kırpmadı. Neville'in sanki saatler boyunca yastığına gömülüp hiçkirdiğini duydu. Onu rahatlatacak bir söz bulamıyordu. Neville'in de, kendisi gibi, sabah olmasını istemediğini biliyordu, yaptıklarını öğrenince öteki Gryffindor'lar ne diyeceklerdi?

Ertesi gün Gryffindor'lar, binaların puanlarını gösteren dev kum saatlerinin yanından geçerken, önce bir yanlışlık olduğunu sandılar. Nasıl olur da bir günde ansızın yüz elli puan birden yitirirlerdi? Derken bir söylenti yayıldı ortalağa: Harry Potter, ünlü Harry Potter, iki Quidditch maçının kahramanı Harry Potter, salak birkaç birinci sınıf öğrencisiyle birlikte, bu puanların yitirilmesine neden olmuştur.

Harry okulun en sevilen, en beğenilen insanlarından biriydi, ansızın en nefret edilen kişi olup çıkivermişti şimdi. Okul Kupası'nı Slytherin'in almasını istemeyen Ravenclavlarla Hufflepuff'lar bile sırt çevirdiler ona. Harry nereye gitse herkes parmağıyla onu gösteriyor, aşağılayıcı sözler söylerken sesini alçaltmaya bile gerek duymuyordu. Öte yandan, Slytherin'ler onu alkışlıyor, ıslık çalarak, "Sagol, Potter, bunu sana borçluyuz!" diye bağırıyorlardı.

Sadece Ron destekliyordu onu.

"Birkaç haftaya kalmaz, unutulur. Fred'le George buraya geldiklerinden beri ne puanların silinmesine neden oldular, yine de herkes onları seviyor."

Harry, boynunu bükük, "Ama tek keredede yüz elli puan sıldirtmediler, değil mi?" dedi.

Ron, "Orası öyle," demek zorunda kaldı.

Zararı gidermek için sisten geçmissayılırdı, ama Harry bir daha kendini ilgilendirmeyen eylemlere bulaşmamaya yemin etti. Bütün bunlar çevreyi gizli gizli kolaçan etmek yüzünden gelmişti basına. Öylesine utanıyordu ki, Wood'a gidip Quidditch takımından ayrılmak istediğini söyledi.

"Ayrılmak mı?" diye gürlledi Wood. "Ne işe yarar bu? Quidditch'te de kazanamazsak, yitirdiğimiz puanları nereden alacağız?"

Ama Quidditch'in bile tadı kaçmıştı. Çalışmalar sırasında takım arkadaşları onunla konuşmuyorlardı, konuşmak zorunda kalsalar bile ona "Arayıcı" diye sesleniyorlardı.

Hermione'yle Neville de acı çekiyorlardı. Harry gibi ünlü olmadıkları için onun kadar ezilmiyorlardı, ama onlarla da kimse konuşmuyordu. Hermione derslerde dikkatleri üstüne çekmeyi bırakmıştı, basım önüne eğilip sessizce çalışıyordu.

Harry sınavların yaklaştığına neredeyse sevinmiyordu. Dersleri gözden geçirirken derdini unutturmuş gibi oluyordu. Ron ve Hermione'yle birlikte gece yarısına kadar çalışıyorlar, karmasık iksirlerde kullanılan maddeleri hatırlamaya uğraşıyorlar, tilsimlerin, büyülerin üzerinden bir daha geçiyorlar, büyücülükte önemli buluşların, cin ayaklanmalarının tarihlerini ezberliyorlardı...

Sınavların başlamasına yaklaşık bir hafta kala, Harry'nin kendini ilgilendirmeyen işlere bulaşmaması konusundaki yemini de beklenmedik biçimde sinandı. Bir gün öğleden sonra tek başına kitaplıktan dönerken, yukarıdaki sınıflardan birinde bağırışlar duydu Harry. Yaklaşınca, Quirrell'in sesini işitti. "Ha-ha-hayır, olmaz, lütfen -" Sanki biri gözünü korkutuyordu onun. Harry daha

da yaklasti.

Quirrell'in hiçkirdigini duydu: "Peki - peki -"

Sonra, sari gini düzelterek, Quirrell hizla çikti sinifan. Bembeyaz kesilmisti, dokunsalar aghlayacakti. Gözden uzaklasti; Harry'yi fark etmemisti bile. Ayak sesleri uzaklasınca kadar bekledi Harry, sonra sinifa bir göz atti. Bostu sinif, ama öteki kapisi aralikti. Harry yolu yarilamisti ki, hiçbirs eye bulasmama konusundaki yeminini hatirladi.

Ama on iki Felsefe Tasi'na bahse girerdi ki, az önce Snape çikmisti odadan; isittiklerine göre, öyle olması gerekiyordu. S imdi herhalde keyifle, hopyaya ziplaya gidiyordu - anlasilan Quirrell teslim bayragini çekmişti.

Yeniden kitapliga döndü Harry; Hermione, Ron'u Astronomi konusunda sinamaktaydi. Harry isittiklerini anlatti onlara.

"Snape yirtti öyleyse!" dedi Ron. "Quirrell büyüyü nasıl bozacagini söylediye"

"Ama Fluffy de var," dedi Hermione.

Ron, çevrelerindeki binlerce kitaba bakarak, "Belki de Snape Hagrid'e hiç sormadan onu nasıl atlatacağını öğrenmiştir," dedi. "Üç basli dev bir köpeğin nasıl atlatilacagini açıklayan bir kitap mutlaka vardır burada. Eee, ne yapıyoruz, Harry?"

Ron'un gözlerinde serüven isigi parlamaya baslamisti yine, ama Harry'den önce Hermione yanit verdi.

"Dumbledore'a git. Taa en bastan bunu yapmalıydık zaten. Kendimiz bir ise kalkisacak olursak bu kere sepetleniriz."

"Ama kanitimiz yok ki!" dedi Harry. "Quirrell'in bizi desteklemekten ödü kopar. Snape de Cadılar Bayrami'nda ifritin içeri nasıl girdiginden haberi olmadığım, o gece üçüncü kata hiç gitmediğini söyler - kime inanırlar dersiniz, ona mi, bize mi? Ondan nefret ettigimizi herkes biliyor zaten, Dumbledore da onu okuldan attirmek için yalan söylediğimizi sanir. Filch desenez, ölümü göze alır da bize yardımcı olmaz, Snape'in can dostu, okuldan ne kadar çok öğrenci sepetlenirse isi o kadar azalir. Hem unutmayın, Tas'i da, Fluffy'yi de bilmemiz istenmiyor. Is in yoksa bosu bosuna ugrasdur."

Hermione, Harry'nin görüşlerine katiliyordu, ama Ron hiç öyle düşünmüyordu.

"Söyle çevreyi bir kolaçan etsek -"

Harry, "Hayir," dedi kararlı bir sesle. "Yeteri kadar

kolaçan ettik."

Önüne Jüpiter'in haritasini çekti, uydularinin adlarım ezberlemeye koyuldu.

Ertesi sabah kahvalti masasında Harry'ye, Hermione'ye, Neville'e birer not iletildi. Hepsi aynıydi:

Cezanız bu gece saat on birde başlayacaktır. GirişSalonu'nda Mr Filch'i görünüz. Prof. M. McGonagall

Harry, yitirilen puanların telasiyla cezaları bütün bütüne unutmamıştı. Hermione'nin, o gece çalışamayacağı için sızlanıp duracağını sanıyordu, ama Hermione ağzını bile açmadı. O da, Harry gibi, bütün bunları hak ettiklerini düşünüyordu.

O gece saat on birde ortak salonda Ron'a hoşça kal deyip Neville'le birlikte girişsalonuna indiler. Filch oradaydı - Malfoy da. Harry, Malfoy'un da cezalandırılacağını unutmamıştı.

Filch, fenerini yakıp onları dışarı çıkararak, "Gelin arkamdan," dedi. "Okul kurallarının dışına çıkmak ne demekmiş, anlarsınız." Siritarak sözlerini sürdürdü. "Öyle... bana sorarsanız en iyi öğretmenler siki çalışma ve acidir... Yazık, o eski cezalan artık vermiyorlar... sizi bileklerinizden bağlayıp birkaç gün tavandan sallandırmak ne güzel olurdu. Ne olur ne olmaz, belki gerekir diye zincirleri hâlâ saklıyorum odamda... Hadi bakalım, gidiyoruz, sakın kaçmaya kalkışmayın, yoksa haliniz daha beter olur."

Karanlık bahçeden geçtiler. Neville burnunu çekip duruyordu. Harry cezanın ne olacağını merak ediyordu. Gerçekten korkunç bir şey olmalıydı, yoksa Filch bu kadar keyiflenmezdi.

Ay pırıl pırıldı, ama önüne geçen bulutlar ortalığı karartıyordu. I leride Hagrid'in kulübesinin ışıklı pencerelerini gördü Harry. Uzaklardan bir ses duydular.

"Sen misin, Filch? Çabuk ol, hemen başlayalım."

Harry'nin yüreği hopladı; Hagrid'le çalışacaklarsa pek de o kadar ağır sayılmazdı ceza. Yüzündeki rahatlamayı Filch de fark etmişti herhalde, "O salakla keyif çatacaksiniz sanıyorsun, değil mi?" dedi. "Birazdan görürsün gününü - Orman'a gidiyorsunuz, tek parça halinde çıkarsanız ben de bir şey bilmiyorum demektir."

Bunu duyunca Neville inledi, Malfoy da olduğu yerde kalakaldı.

"Orman'a mı?" diye tekrarladı; sesi her zamanki gibi soğuk çıkmıyordu. "Geceleyin gidemeyiz oraya - çeşit çeşit şeyler var orada - kurtadamlar bile varmış."

Neville, Harry'nin cüppesinin koluna yapıştı, soluğu kesilmisti.

Sesi sevinçten titreyerek, "Ödün patlıyor, ha?" dedi Filch. "Kurtadamlar daha önce, basını derde sokmadan düşünseydin, öyle değil mi?"

Hagrid belirdi karanlıkta, ayaklarının dibinde Fang, salına salına yanlarına yaklaştı. Kocaman yayı elindeydi, omzuna da içi oklarla dolu sadagını asmıştı.

"Nerede kaldınız?" dedi. "Yarım saattir sizi bekliyorum. Harry, Hermione, her şey yolunda mı?"

Filch, soğuk bir sesle, "Ben olsam onlara dostluk göstermezdim," dedi. "Ne de olsa buraya cezalandırılmak için geldiler."

Hagrid, kaslarını çatarak, Filch'e, "O yüzden mi geciktiniz?" dedi. "Söylev mi çekiyordun onlara? Bu senin üstüne vazife değil. Sen yapacağını yaptın, bundan sonrası benim isim."

"Seher vakti gelirim," dedi Filch. Pis pis, "Kalan parçalarını toplamaya," diye ekledi. Sonra döndü, karanlıkta çakıp sönen feneriyle, s atoya doğru yürümeye başladı.

Malfoy, Hagrid'e baktı.

"Orman'a gelmiyorum ben," dedi; Harry, onun sesindeki büyük korkuyu fark edince için için sevindi.

Hagrid, "Hogwarts'ta kalmak istiyorsan geleceksin" dedi öfkeyle. "Bir yanlısyaptın, cezasını da çekeceksin."

"Ama usaklara yarasır bir şey bu, biz öğrencilere değil. Biz kitap okuyup yazı yazacağız sanıyordum. Babam bunu bir duyarsa -"

"- Hogwarts'ta böyles eylerin olduğunu söyler," diye kükredi Hagrid. "Yazı yazacakmış! Kime ne yararı var bunun? Ya ise yarar bir şey yaparsın ya da pilini pirtini toplar gidersin. Okuldan atılman babanın hoşuna gidecekse, dönsün atoya da toparlan. Hadi!"

Malfoy kipirdemedi. Öfkeyle baktı Hagrid'e, ama sonra gözlerini yere indirdi.

"Peki öyleyse," dedi Hagrid, "şimdi dikkatle dinleyin beni, çünkü bu gece yapacağımız şey çok tehlikelidir, kimsenin bası derde girmesini istemem. Benimles uraya gelin bakalım."

Onları Orman'ın tam kıyısına götürdü. Fenerini iyice kaldırarak simsiyah ağaçlara doğru kivilimle kivilimle uzanan daracık bir toprak yolu gösterdi. Orman'a bakarlarken hafif bir meltem saçlarını uçuruyordu.

"Bakın uraya," dedi Hagrid, "yerdeki şey parıltıyı görüyor musunuz? Gümüşe benzer parıltıyı? Tek boynuzlu at kanidir bu. Ağır yaralı bir tek boynuzlu var

orada. Bu hafta ikinci kere oluyor. Geçen çarşamba da birini buldum. Arayalım zavalliyi. Belki iyileşir, acısını dindiririz."

"Ya tek boynuzluyu yaralayan şey bizi daha önce bulursa?" dedi Malfoy. Ne kadar korktuğu sesinden belli oluyordu.

Hagrid, "Yanınızda ben ya da Fang varken Orman'daki hiçbir canlı kilinize bile dokunamaz," dedi. "Yoldan ayrılmayın. Şimdi ikiye ayrılıp başka yönlere gideceğiz. Her yerde kan var, en aşağı dün gecedeki beri çirpinip duruyor anlaşılan."

Malfoy, Fang'ın sivri dişlerine bakarak, "O benimle

gelsin," dedi hemen.

"Peki, ama seni uyarıyorum, korkuğün tekidir o," dedi Hagrid. "Öyleyse Harry, Hermione, ben bir yöne gidelim, Draco, Neville, Fang de öteki yöne gitsin. Tek boynuzlu atı gören yeşil kivilcimler fıskırsın, tamam mı? Çıkarın asalarınızı da bir deneme yapın şimdi - oldu - basınız derde girerse kırmızı kivilcimler fıskırtırsınız, biz gelip sizi buluruz - dikkatli olun gidelim."

Orman kapkaraydı, sessizdi. Biraz ilerleyince yolun ikiye ayrıldığını gördüler; Harry, Hermione, Hagrid sola; Malfoy, Neville, Fang de sağa saptılar.

Gözleri yerde, sessizce yürüdüler. Dallardan süzülen ay ışığı, düsmüşyapraklara saçılmış gümüş mavisi kani aydınlatıyordu zaman zaman.

Harry, Hagrid'in çok tedirgin olduğunu fark etti.

"Yoksa tek boynuzlulari bir kurtadam mi öldürüyor?" diye sordu.

"Kurtadam o kadar hizli degildir," dedi Hagrid. "Tek boynuzlulari yakalamak zordur, büyü gücü yüksek yaratiklardir. Daha önce birinin yaralandigini hiç görmemistim."

Yosun tutmusbir ağaç kütüğünün yanından geçtiler. Harry akarsu sesi duyuyordu; yakınlarda bir dere olmalıydı. Kivrila kivrila uzanan yolda tek boynuzlu kani izlerine rastlanıyordu.

"Sen iyi misin, Hermione?" diye fisildadi Hagrid. "Merak etme, o kadar agir yaraliysa uzaga gidemez, biz de onu yakala - GEÇİNS U AGACIN ARDINA!"

Hagrid, Harry'yle Hermione'yi kaptığı gibi yol kenarındaki dev bir mesenin arkasına sürükledi. Bir ok çıkardı, yayına yerlestirip, atisa hazır, beklemeye basladı. Üçü de kulak kesildiler. Az ilerideki ölü yapraklar üstünde birsey hisirdiyordu, yerde sürünen bir çüppenin sesine benziyordu bu. Hagrid karanlık yola dikmişti gözünü, ama birkaç saniye sonra ses uzaklaşıp yok oldu.

"Biliyordum," diye mirildandi Hagrid. "Bulunmaması gereken birsey var burada."

"Kurtadam mi?" dedi Harry.

Hagrid, asik suratla, "Kurtadam filan degildi bu, tek boynuzlu da degildi," dedi. "Hadi, beni izleyin, ama dikkatli olun."

Daha yavasyürümeye basladılar, en ufak bir sesi bile kaçırmamaya çalışıyorlardı. Ansizin, önlerindeki açıklıkta, birsey kipirdadi.

"Kim var orada?" diye bğndi Hagrid. "Göster kendini - silahliyim!"

Biri belirdi açıklıkta - insan mıydı bu, yoksa at mıydı? Gögsüne kadar, kızıl saçlı, kızıl sakallı bir adamdı,ama gögsünden aşağısı uzun kuyruklu, tüyleri piril piril parlayan al bir atti. Harry'yle Hermione'nin ağızları

bir karışıldı.

Hagrid, "Haa, sen miydin, Ronan?" dedi; rahatlamısti. "Nasilsin?"

İlerleyip at-adamın elini sikti.

"İyi aksamlar, Hagrid," dedi Ronan. Derinlerden gelen hüünlü bir sesi vardı. "Beni vuracak mıydın?"

Hagrid, yayını oksayarak, "İnce eleyip sik dokumanın sirası degil, Ronan," dedi. "Orman'da kötülük kol geziyor. Sahi, bunlar Harry Potter'la Hermione Granger. Okulda öğrenciler. Bu da Ronan. At-adam."

Hermione, neredeyse fisiltiyla, "Gördük," dedi.

"İyi aksamlar," dedi Ronan. "Demek öğrencisiniz? Nasıl, çoksey öğreniyor musunuz okulda?"

"Dogrusu -"

Hermione, "Biraz," dedi ürkekçe.

İç çekerek, "Biraz, ha? Eh, bu da birs ey," dedi Ronan. Basini arkaya atıp göge bakti. "Mars bu gece piril piril."

Hagrid de basini kaldırarak, "Öyle," dedi. "Bana bak, iyi ki sana rastladık, Ronan, çünkü tek boynuzlunun biri fena yaralanmış- birs ey gördün mü?"

Ronan yanıt vermedi hemen. Gözlerini hiç kırpmadan göge bakıyordu, yine iç çekti.

"İlk kurbanlar hep en suçsuz olanlardır," dedi. "Geçmişçağlarda da öyleydi, şimdi de öyle."

"Evet," dedi Hagrid, "ama birs ey gördün mü, onu söyle sen, Ronan. Garip birs ey?"

"Mars piril piril bu gece." Hagrid sabirsizlikle ona bakarken Ronan da göğü seyrediyordu. "Garip bir piriltisi var."

"Ben garip derken buralarda garip birs ey görüp görmediğini sordum. Pir tuhaflik fark etmedin demek?"

Ronan'ın yanıt vermesi epey zaman aldı yine. Sonunda, "Orman birçok gizi saklar," dedi.

Ronan'ın arkasındaki ağaçlarda bir kipirti oldu, Hagrid yayım kaldırdı yine, ama ikinci bir at-adamdi bu; simsiyah saçlı, simsiyah bedenliydi, Ronan'dan bile daha yabani görünüyordu.

"Merhaba, Bane," dedi Hagrid. "Nasilsin?" "İyi aksamlar, Hagrid. Sen nasilsin?" "Eh iste. Bana bak, Ronan'a da soruyordum, sen buralarda garip birs ey gördün mü bu akşam? Bir tek boynuzlu yaralanmış- i sin aslini biliyor musun?"

Bane ilerleyip Ronan'ın yanına gitti. O da göge bakmaya koyuldu.

"Mars bu gece piril piril," dedi sadece. Hagrid, "Onu anladık," diye homurdandı. "Birs ey görürseniz bana haber verin, olur mu? Biz gidiyoruz."

Harry'yle Hermione, Hagrid'in pesine takilip açıklıktan ayrıldılar, araya ağaçlar girinceye kadar omuzlarının üstünden arkaya, Ronan'la Bane'e baktılar.

Hagrid, "At-adamlara da birs ey sormaya gelmez," diye homurdandı. "Boyuna yıldızlara bakarlar. Baska işleri güçleri yok, birs ey aydan daha uzak de gelse onları ilgilendirmez."

"Onlardan epey var mı burada?" diye sordu Hermione.

"Eh iste... Baskalarına pek bulasmazlar, ama birs ey istedim miydi, hemen yardıma kosarlar. Akilli, derin düşünceli yaratıklardır... hers eyi bilirler... ama ağızları sikidir."

Harry, "Daha önce sesini duyduğumuz da bir atadam miydi acaba?" dedi.

"O ses at kosturması gibi mi geldi sana? Bana sorar san, de gildi, tek boynuzluları öldürenin sesiydi - ber ömrümde öyle ses duymadım."

Kapkara, sık ağaçlar arasından ilerlediler. Harry te dirgindi, omuzunun üstünden arkaya bakıyordu boyuna. Sanki kendilerini gözetleyen biri vardı. Hagrid'le ol* lan yanlarında diye seviniyordu. Yoldaki bir dönemeç geçmişlerdi ki, Hermione Hagrid'in koluna yapıştı.

"Hagrid! Bak! Kırmızı kivilcimlar, ötekiler tehlik de!"

"Siz ikiniz burada bekleyin!" diye bagirdi Hagrid.

"Yoldan ayrılmayın, ben gelir sizi alırım!"

Hagrid'in otları ezerek uzaklaştığını duydular, bir birlerine bakarak korku içinde öylece durdular; çevrelerindeki yaprak hisirtilerinden başka bir şey isitmiyorlardı.

"Baslarına bir şey gelmemiştir, değil mi?" diye fisildadi Hermione.

"Malfoyun. basına ne gelirse gelsin, umurumda bile değil, ama Neville'e bir şey olduysa... Bir kere, bizim yüzümüzden burada..."

Dakikalar geçti. Kulakları her zamankinden keskindi şimdi. Harry rüzgârın hafif iniltisini, incecik dalların kinlisini bile duyuyordu. Ne oluyordu? Ötekiler neredeydi?

Sonunda büyük bir çatırtı Hagrid'in dönüşünü bildirdi. Yanında Malfoy, Neville ve Fang de vardı. Öfkeden köpürüyordu Hagrid. Malfoy, Neville'e arkadan gizlice yaklaşmış, saka olsun diye ona ansızın sarılivermiştir. Neville de korkuya kapılıp kivilcimları fışkırtmıştı.

"Artık bir şey yakalayamayız - siz ikinizin ettiği buncas amatadan sonra. Tamam, elleri degistiriyoruz -Neville, sen Hermione'yle birlikte benimle kal; Harry, sen de Fang'i, bir de bu salığı al yanına." Hagrid, Harry'nin kulağına, "Bağışla," diye fisildadi. "Ama seni öyle kolay kolay korkutamaz, bu işi de bitirmemiz gerek."

Harry, Malfoy ve Fang'le Orman'ın yüreğine yollandı. Yarım saat kadar yürüdüler, Orman'ın derinliklerine girdikçe girdiler, sonunda ağaçların sıklığından yolda yürümeye olanakı kalmadı. Ağaç diplerindeki kan lekelerinden, zavallı yaratığın acı içinde çirpindiği, pek de uzaklarda olmadığı anlaşılıyordu. Harry ihtiyar bir mesenin birbirine dolanmış dalları arasından az ötede bir açıklık gördü.

Malfoy'u durdurmak için kolunu kaldırarak, "Bak," diye mirildandı.

Piril piril bir şey parlıyordu yerde. İyice yaklaştılar. Tek boynuzlu atı bu, ölmüştü. Bu kadar güzel, bu kadar hüznü bir şey görmemiştir Harry. Yıkıldığı yerde uzun, incecik bacakları çapraz biçimde kaskatı kesilmiş, yelesi koyu yapraklar üstüne inci dizileri gibi bembeyaz yayılmıştı.

Harry ona doğru bir adım atmıştı ki, bir hisirti onun, olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Açıklığın kenarındaki çalılardan biri titredi... Sonra, gölgeler arasından kukuletalı biri belirdi, ava çıkmış yirtici bir hayvan gibi dört ayak üstünde usulca yaklaştı. Harry, Malfoy, Fang donup kalmışlardı. Kukuletalı, tek boynuzluya gitti, basını eğdi, hayvanın böğründeki yaraya eğilip kanını içmeye başladı.

"AAAAAAAAAAAAAAAAHHH!"

Korkunç bir çığlık attı Malfoy, sonra tabanları yağladı - Fang de. Kukuletalı, kafasını kale irip Harry'ye baktı - üstü bası tek boynuzlunun kanına bulanmıştı. Ayaga kalktı sonra, hızla Harry'nin yanına geldi - öylesine korkmuştu ki Harry, olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Derken, daha önce hiç duymadığı bir ağrı çakıldı basına, alındaki yara izi alev almıştı sanki - yarı kör, sendeleyerek geriledi. Dört nala sesler geldi kulağına, biri arkasından sıçrayıp kukuletalının üstüne atıldı. Basındaki ağrı öylesine dayanılmazdı ki, dizlerinin üstüne yığıldı Harry. Ancak birkaç dakika sonra

kendine gelebildi. Kafasını kaldırdığında, kukuletali gitmişti. Bir

at-adam duruyordu yanında, Ronan değildi, Bane de değildi; daha gençti bu; açık sarı saçları, kir bedeni vardı.

Harry'yi ayağa kaldırarak, "İyi misin?" dedi at-adam.

"Evet - teşekkür ederim - neydi o?" At-adam yanıt vermedi. Soluk safirlere benzeyen masmavi gözleri vardı. Dikkatle Harry'ye baktı, gözleri onun alnındaki yara izine ilisti - iz apaçık ortaya çıkmıştı imdi.

"Sen Potter'ların oğlusun, değil mi?" dedi. "Hagrid'in yanına dön hemen. Orman gecenin bu saatinde hiç de güvenli değildir - özellikle senin için. At binebilir misin? Böylesi daha çabuk olur."

Sirtına Harry'nin rahatça binebilmesi için ön bacaklarını bükerken, "Benim adım Firenze," diye ekledi.

Açıklığın öteki yanından dörtnala baska birileri de yaklaştı, göğüsleri ter içinde, soluk soluga, Ronan'la Bane belirdi ağaçların arasından.

"Firenze!" diye kükredi Bane. "Ne yapıyorsun? Sirtında bir insan var! Utanmıyor musun? Katır misin sen?"

"Onun kim olduğunu biliyor musunuz?" dedi Firenze. "Potter'ların oğlu bu. Orman'dan ne kadar çabuk çıksa o kadar iyi."

Bane, "Neler anlattın ona?" diye homurdandı. "Unutma, Firenze, gökyüzünün isine karışmamaya yemin ettik. Gezegenlerin hareketlerini inceleyerek neler olacağını okumadık mı?"

Ronan sinirli sinirli esiniyordu.

Hüzünlü sesiyle, "Firenze neyin doğru olduğunu mutlaka düşünmüştür," dedi.

Bane havayı çifteledi öfkeyle.

"Neyin doğru olduğunu mu? Bunun bizimle ne ilgisi var? At-adamlar sadece öngörülmeseylerle ilgilenirler! Orman'da yolunu yitiren insanların pesinde esekler gibi kosturmak bizim işimiz değil!"

Firenze arka bacaklarını kaldırdı öfkeyle, Harry düsmemek için onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı.

Bane'e, "Su tek boynuzluyu görmüyor musun?" diye bağırıldı Firenze. "Neden öldürüldüğünü anlamıyor musun? Yoksa gezegenler bu gizi vermediler mi sana? Bu Orman'da her türlü sinsiliğe karşıyım, Bane - evet, gerekirse insanların yanında yer alırım."

Hızla döndü sonra, Ronan'la Bane'i arkasında bırakarak ağaçların arasına daldı; Harry samsiki yapılmıştı onun sirtına.

Nereye gittiklerini hiç mi hiç bilmiyordu.

"Bane niye o kadar kızdı?" diye sordu. "Söylesene, beni kimden kurtardın?"

Firenze yavaşladı, alçak dallara dikkat etmesi için onu uyardı, basını egmesini söyledi, ama Harry'nin sorusuna yanıt vermedi. Sessizlik içinde ağaçlar arasında gittiler, gittiler... Harry, Firenze'nin artık

kendisiyle konuşmak istemediğini sandı. Çok sık bir ağaç kümesinden geçiyorlardı ki, Firenze ansizin durdu.

"Harry Potter, tek boynuzlu at-adam ne işe yarar, biliyor musun?"

Harry, bu garip soruyla irkilerek, "Hayır," dedi. "Bizİ ksir dersinde sadece boynuzlu kuyruk killarını kullandık."

"Bir tek boynuzluyu öldürmek canavarlıktan başka birşey değildir," dedi Firenze. "Bu cinayeti ancak yitirecek birşey olmayan, ama çokşey kazanabileceğini sanan biri işleyebilir. Tek boynuzlu at kani, ölüm döşeginde bile olsan, hayatta kalmanı sağlar, ama bedeli de korkunçtur. Kendini kurtarmak için tertemiz, savunmasız birini öldürürsün, dudaklarına onun kani değer değmez de yarım yamalak, lanetli bir yaşam sürdürürsün."

Harry, Firenze'nin ay ışığında gümüşgibi ısıldayan ensesine baktı.

Yüksek sesle, "Kim o kadar umutsuz olabilir?" dedi. "Lanetli yaşayacağına, öl, daha iyi. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Firenze. "Ama başka birşey daha içecek kadar uzun yaşayacaksan, o başka - seni büyük güce kavuşturacak - hiç ölmeyeni sağlayacak birşey. Mr Potter, s u anda okulda ne saklıyorlar, biliyor musunuz?"

"Felsefe Tasi mi? Tabii - Yaşamı ksiri! Ama anlamıyorum, kim -"

"Eski gücüne kavusmak için yıllarca bekleyen, fırsat kollayarak yaşama dört elle sarılan hiç kimse gelmiyor mu aklına?"

Harry'nin yüreğine ansizin demir bir pençe yapısı-verdi sanki. Ağaçların hisirtisi arasından, ilk karşılık tıkları gece Hagrid'in söyledikleri geldi aklına: "Rivayete bakılırsa, ölmüş. Bana sorarsan, palavranın daniskası. Ölecek kadar insanlık yoktu içinde."

"Yani -" dedi Harry; sesi hirildiordu. "Yoksa o Vol-"

"Harry! Harry, iyi misin?"

Yoldan kosarak Hermione geliyordu yanlarına, Hagrid de poflayarak onu izliyordu.

Harry, ne söylediğinin farkında bile olmadan, "iyiyim," dedi. "Tek boynuzlu ölmüş, Hagrid, arkadaşıs u açıklıkta."

Hagrid tek boynuzlu ata bakmaya seğırtirken, "Seni burada bırakıyorum," dedi Firenze. "Artık güvendesin."

Harry at-adamın sirtından indi.

"İyis anslar, Harry Potter," dedi Firenze. "Gezegenlerin hareketleri zaman zaman yanlışıyorlarmıştır, at-adamlar tarafından bile. Dilerims imdi de öyledir."

Harry'yi ürpertiler içinde bırakarak döndü, Orman'ın derinliklerine daldı yine.

Ron onların dönüşünü beklerken karanlık ortak salonda uykuya dalmısti. Harry onu omuzlarından

sarsarak uyandırınca, Quidditch'le ilgili birşeyler söyledi bağırarak. Ama birkaç saniye içinde, Harry onunla Hermione'ye ormanda olanları anlatmaya başlar başlamaz, gözleri faltası gibi açıldı.

Harry yerinde duramıyordu. Ocağın önünde bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Hâlâ titremekteydi.

"Snape Tas'i Voldemort için istiyor... Voldemort da Ormanda bekliyor... Biz de Snape'in sadece zengin olma pesinde kostuğunu sandık..."

Ron, "O adı söyleme!" diye fısıldadı korkuyla; Voldemort'un kendilerini isittigini sanıyordu sanki.

Harry onu dinlemiyordu bile.

"Firenze beni kurtardı, ama bunu yapmaması gerekirdi... Bane çığına döndü... gezegenlerin isine karışmamalıymış... Gezegenler Voldemort'un döneceğini belirtiyordu herhalde... Firenze, Voldemort'un beni öldürmesine engel olmamalıymış, Bane öyle düşünüyordu... Sanırım bu da yıldızlarda yazılı."

Ron, "Artık o adı söylemeyi biraksana sen!" diye fısıldadı.

"Şimdi elimden gelen tekiyi, Snape'in Tas'i çalmasını beklemek," diye devam etti Harry. "Sonra da Voldemort gelip isimi bitirecek... Eh, Bane de mutlu olur."

Hermione çok korkmuş görünüyordu, ama onu rahatlatmak için iki söz söylemeyi başardı.

"Harry, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in sadece Dumbledore'dan korktuğunu herkes söylüyor. Dumbledore buradayken Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kiline bile dokunamaz. At-adamların haklı oldukları nereden belli? Bana sorarsan, falcılık gibi birşey bu; Profesör McGonagall'a bakılırsa, falcılık da büyücülüğün en yararlı dalı."

Konuşmayı kestiklerinde hava ağardı. Boğazları ağrı içinde, bitkinlikle yataklarına gittiler. Ama gecenin yarattığı askinlikler sona ermemişti.

Harry çarşafını çekip açınca, altında Görünmezlik Pelerini'ni buldu. Tertemiz katlanmıştı Pelerin; üstüne de bir not ilâstirilmişti:

Ne olur ne olmaz.

ON ALTINCI BÖLÜM

Kapının Altında

Harry sınavları nasıl verdiğini yıllar boyunca unutamayacaktı; sanki her an kapı açılacak, Voldemort dalacaktı içeriye. Ama günler geçip gitti, Fluffy'nin kilitli kapı arkasında sapsağlam yaşadığına şüphe yoktu.

İnanılmaz sıcaktı, özellikle yazılı yapılan büyük sınavta. Herkese Kopyaya-Karsi büyüyle hazırlanmış özel, yeni tüy kalem verilmişti.

Uygulama sinavları da vardı. Profesör Flitwick onları sınıfa teker teker çağırıyor, bir ananası masanın üstünde dans ettirip ettiremeyeceklerine bakıyordu. Profesör McGonagall bir fareyi enfiye kutusuna çevirmelerini istiyordu - enfiye kutusunun güzelliğine göre not veriliyordu. Kutunun biyikleri varsa not kırılıyordu. Unutma! Ksiri'nin nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışırken, Snape tepelerine dikilip onları tedirgin ediyordu.

Harry, Orman'a gittiginden beri canını yakan alin agrısına aldirmamaya çalışıyordu. Neville, Harry'nin sınırlarının sınavlardan ötürü uykusuz kalmaktan bozulduğunu sanıyordu, ama asıl gerçek Harry'nin o eski karabasanının yeniden ortaya çıkmasıydı; şimdi daha da kötüydü, çünkü üstünden kan damlayan bir de kukuletali eklenmişti o korkunç düşüne.

Belki Harry'nin Orman'da gördüklerini görmediklerinden, belki de alinlarını yakan birer izleri olmadığından, Ron da, Hermione de Tas'a Harry kadar aldirmiyorlardı. Voldemort'un adı bile onları ürkütmeye yetmisti gerçi, ama sınav hazırlıklarına öylesine dalmışlardı ki, ne Snape'in ne de bir baskasının çevirdiği dolaplara kafa yoracak vakitleri yoktu.

Son sınavları Sihar Tarihi'ydı. Kendi kendine kaynayan kazanları yaratan eski büyücülerle ilgili soruları da bir saat içinde yanıtlayınca özgür olacaklardı, sınav sonuçları açıklanmaya kadar tam bir hafta keyif çatacaklardı. Profesör Binns'in hayaleti tüy kalemelerini bırakmalarını söyleyip parsömen kâğıtlarını da toplayınca.. Harry de ötekiler gibi sevinç çığlıkları atmaktan kendini alamadı.

Günesli bahçeye fırlayan kalabalığa karışırken, "Bu, sandığımdan da kolaymış," dedi Hermione. "1637 Kurtadam Davranış Yönetmeliği'ni de, Tez Canlı Elfric'in ayaklanmasını da öğrenmem gerekmiyormuş."

Hermione, sınavdan sonra yanıtların üstünden geçmek isterdi hep, ama Ron artık buna dayanamadığını söyledi, birlikte göle inip bir ağacın altına serildiler. Weasley kardeşlerle Lee Jordan ilik sigsuda güneslenen dev bir mürekkep balığının kollarını gidikliyorlardı. Ron, çimenlere uzanarak, "Artık ezbere paydos," dedi mutluluk içinde. "Sen de artık azıcık gülümse, Harry, çaktığımızı öğrenmeye daha bir hafta var, keyfini çıkar bari."

Harry alnını ovuşturuyordu.

Öfkeyle, "Bunun ne anlamı geldiğini bir bilseydim!" diye patladı. "Yara izi canımı yakıyor - daha önce de oldu, ama hiç bu kadar sık olmadı."

Hermione, "Madam Pomfrey'e git," diye önerdi. "Hasta değilim," dedi Harry. "Galiba bir uyarı bu... tehlikenin yaklaştığını belirtiyor..."

Ron'un kilini kipirdatacak hali yoktu, hava çok sıcaktı.

"Harry, rahatla biraz, Hermione haklı, Dumbledore burada olduğu sürece Tasda güvendedir. Hem zaten Snape'in Fluffy'yi nasıl atlatacağı konusunda elimizde bir bilgi yok. Bir keresinde bacağı parçalanıyordu, bir daha öyle bir şey yapmaya kolay kolay kalkmaz. Neville'in Quidditch milli takımında oynayacağı nasıl düşünülemezse, Hagrid'in de Dumbledore'a kalleslik etmesi öyle düşünülemez."

Harry bassalladı, ama yapmayı unuttuğu bir şey, önemli bir şey vardı sanki, bu duyguyu içinden atamıyordu. Bunu dile getirmek istediği zaman, Hermione, "Sınavlar yüzünden," dedi. "Dün gece uyandım, Biçim Değişirme notlarımın yarısına gelmiştim ki, bunu daha önce yaptığımızı fark ettim."

Ama Harry, içindeki tedirginliğin derslerle bir ilgisi olmadığına emindi. Pırıl pırıl mavi gökte bir baykusun, gagasında bir notla, okula doğru kanat çırpitiğini gördü.

Kendisine mektup gönderen tek kişi Hagrid'di. Hagrid dünyada ihanet etmezdi Dumbledore'a. Fluffy'nin nasıl atılacağını kimseye söylemezdi... hiçbir zaman... ama -

Ansizin ayağa fırladı Harry.

Ron, uykulu uykulu, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Aklına bir şey geldi," dedi Harry. Bembeyaz kesilmisti. "Gidip Hagrid'i görmeliyiz, hemens imdi."

Hermione, ona yetismeye çalışarak, soluk soluğa, "Neden?" diye sordu.

Çimenli yamacı tırmanırken, "Sizce de tuhaf değil mi?" dedi Harry. "Hagrid deli gibi ejderha istiyor, tam o sırada da cebinde bir yumurtayla yabancıların teki çıkıp geliyor. Büyücülük yasasına aykırıysa, kaç kişi cebinde ejderha yumurtasıyla dolasabilir? Hagrid'e rastlamaları büyük şans, ne dersiniz? Niye daha önce farkına varmadım bunun?"

Ron, "Neler çeviriyorsun yine?" dedi, ama bahçeden Orman'a doğru koşan Harry yanıt vermedi.

Hagrid evinin önünde bir koltukta oturuyordu; pantolonunun paçalarıyla gömleğinin kollarını kıvırmıştı, koca bir tencereye bezelye ayıklıyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Bitti mi sınavlar? Bir şey içmeye vaktiniz var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Ron, ama Harry engel oldu.

"Hayır, acelemiz var. Hagrid, sana bir şey soracağım. Norbert'i kazandığın geceyi hatırlıyor musun? Seninle kâğıt oynayan yabancı nasıl biriydi?"

Omuzlarını silkerek, "Bilmem," dedi Hagrid, "cüppesini çıkarmadı ki sırtından."

Üçünün des askinlikten kalakaldığını görünce kaslarını kaldırdı.

"Alisilmedik bir şey değil ki, Domuz Kafası'nda -yani köyün meyhanesinde bin türlü garip garip adam vardır. Belki de ejderha satıcısıydı, ha? Suratını görmedim ki, kukuletası hep basındaydı."

Harry bezelye tenceresinin yanına çöktü.

"Ona neler anlattın, Hagrid? Hogwarts'ın sözünü

ettin mi hiç?"

Hagrid, hatırlamaya çalışarak kaslarını çattı. "Belki de etmişimdir," dedi. "Haa... ne isyaptığımı sordu, ben de burada bekçilik ettiğimi söyledim... Hayvanları sordu... ben de ona dedim ki... hayatta tek istediğim bir ejderha dedim... sonra da... Hepsini hatırlayamıyorum elbet, boyuna içki ismarladı bana... Dur bakayım... hah, kendisinde bir ejderha yumurtası olduğunu söyledi, iskambil oynayalım, kazanırsan alırsın dedi... ama ona bakıp bakamayacağımı da sordu, ters bir yere vermek istemiyormuş... Ben de dedim ki... Fluffy'ye baktıktan sonra ejderha çocuk oyuncu gibi sayılır dedim..."

Harry, sesindeki heyecanı belli etmemeye çalışarak, "Peki," dedi, "Fluffy'yle ilgilendi mi?"

"Sey - evet - insan kaç tane üç basli köpek görür hayatında, Hogwarts'ta bile? Ben de anlattım, yatis tirmasını bilersen Fluffys eker gibidir dedim, azıcık müzik çal, hemen uykuya dalar -"

Birdenbire dehsete kapildi.

"Size söylememeliydim bunu!" diye bagirdi. "Unutun dediklerimi! Hey - nereye gidiyorsunuz?"

Harry, Ron ve Hermione, Giriş Salonu'na gelinceye kadar birbirleriyle tek kelime konuşmadılar; bahçeden sonra Salon pek soğuktu, pek kasvetliydi.

"Dumbledore'a gitmemiz gerek," dedi Harry. "Hagrid, Fluffy'nin nasıl atlatılacağını bir yabancıya anlatmış. O cüppenin içinde ya Snape ya da Voldemort vardı - Hagrid'i sarhosettikten sonra kolay. Tek dileğim, Dumbledore'un bize inanması. Firenze de bizi destekleyebilir, yeter ki Bane engel olmasın. Dumbledore'un odası nerede?"

Doğru yönü gösterecek bir yazı görebilmek umuduyla çevrelerine bakındılar. Dumbledore'un nerede oturduğu hiç söylenmemisti kendilerine, odasına çağırıldığı kimseyi de bilmiyorlardı.

Harry, "Yapacağımız teks ey -" diye söze başladı, ama aynı anda salonda bir ses çinladı. "Siz içinüz ne ariyorsunuz içeride?" Profesör McGonagall'di bu, elinde koca bir yığın kitap vardı.

"Profesör Dumbledore'u görmek istiyoruz," dedi Hermione; Harry'yle Ron bunun yürekli bir davranış olduğunu düşündüler.

Bu sanki kuskuyu uyandıran bir istekmiş gibi, "Profesör Dumbledore'u mu görmek istiyorsunuz?" dedi Profesör McGonagall. "Neden?"

Harry yutkundu -s imdi ne olacaktı? "Sir bu," dedi. Der demez de pışman oldu, çünkü Profesör McGonagall'in burun deliklerinden atesfiskiriyordu sanki.

Soğuk soğuk, "Profesör Dumbledore on dakika önce gitti," dedi Profesör McGonagall. "Sihir Bakanlığı'ndan acele baykusyollamışlar, hemen Londra'ya uçtu."

Harry çilgine dönmüştü. "Gitti mi?" dedi. "tam zamanını bulmuş."

"Profesör Dumbledore çok büyük bir büyücüdür,

Potter, ona sık sık başvururlar -"

"Ama çok önemli bu."

"Söyleyeceklerin Sihir Bakanlığı'ndan daha mı önemli, Potter?"

Artık hiçbir şeyden sakinmiyordu Harry, "Bakin,"

dedi, "Profesör - Felsefe Tasi'yla ilgili -"

Profesör McGonagall bunu hiç mi hiç beklemiyordu. Tasıdığı kitaplar yere saçıldı, ama onları toplamaya bile kalkışmadı.

"Nereden biliyorsun -?" diye kekeleydi.

"Profesör, sanırım - hayır, biliyorum - Sna - biri Tas'i çalmaya çalışacak. Profesör Dumbledore'la konuşmam gerek."

Profesör McGonagall onas askinlik ve kuskuyla bakti.

"Profesör Dumbledore yarın gelecek," dedi sonunda. "Tas'i nereden öğrendiniz, bilmiyorum ama içiniz rahat olsun, kimse onu çalamaz, çok iyi korunuyor."

"Ama Profesör -"

Profesör McGonagall, "Ben ne -dediğimi biliyorum, Potter," diye kestirip attı. Eğilip yere düşmüş kitaplarını toplamaya başladı. "Hadi, şimdi hepiniz dışarı çıkıp güneşte keyfinize bakın."

Ama çıkmadılar.

Profesör McGonagall kendilerini isitmeyecek kadar uzaklasınca, "Bu gece" dedi Harry. "Snape kapaktan bu gece geçecek. Gereken hers eyi öğrendi. Dumbledore da ortalarda yok. Ona notu gönderen de o; Dumbledore çıkagelince Sihir Bakanlığı'ndakiler nasıl dışarı asıracaklar."

"Ama biz ne -"

Hermione'nin soluğu kesildi birdenbire. Harry'yle Ron hızla arkalarına döndüler. Karşılarında Snape duruyordu. "İyi günler" dedi usulca. Ona baktılar.

Garip bir gülümsemeye, "Böyle bir günde içeride olmamalısınız," dedi Snape.

Sonunu nasıl getireceğim bilmeden, "Biz burada -" diye söze başladı Harry.

"Daha dikkatli olmalısınız" dedi Snape. "Böyle ortalarda dolarsanız, bir işler çevirdiğinizi sanırlar. Gryffindor da artık daha fazla puan yitirmeyi kaldıramaz, öyle değil mi?"

Harry kıpkırmızı kesildi. Dışarı çıkmak için döndüler, ama Snape onlara seslendi.

"Uyarmadı deme, Potter - bir daha geceleri dolastığını görürsem, okuldan atılmanı ben kendim sağlarım. Hepinize iyi günler."

Öğretmenler odasına yöneldi.

Dışarıya, tasmerdivene çıkınca arkadaşlarına döndü Harry.

Hızlı hızlı, "Ne yapacağımızı söyleyeyim," diye fısıldadı. "Birimiz Snape'i gözetleyecek - öğretmenler odasının önünde durup, çıkarsa onu izleyecek. Hermione, sen yaparsın bunu."

"Niye ben?"

"Niyesi var mı?" dedi Ron. "Profesör Flitwick'i bekliyormuş gibi yaparsın." İncecik bir sesle devam etti: "Ah, Profesör Flitwick, öyle üzülüyorum ki, galiba on dördüncü soruyu yanlış yanıtladım.. "

"Kapa çeneni," dedi Hermione, ama gidip Snape'i gözetlemeyi kabul etti.

Harry, "Biz de en iyisi üçüncü kat koridorunda bekleyelim," dedi Ron'a. "Hadi."

Ama tasarladıklarını gerçekleştireme diler. Fluffy'yi okulun öteki bölümlerinden ayıran kapıya vardıklarında Profesör McGonagall çıkageldi yine; bu kere tepesi iyice atmıştı.

"Sizinle uğrasmak büyü yapmaktan da zor saniyorsunuz herhalde!" diye gürlledi. "Bu saçmalık yeter artık! Bir daha buraya yaklaştığınızı duyarsam, Gryffindor'dan elli puan daha silerim! Evet, Weasley, kendi bölümümden!"

Harry ile Ron ortak salona gittiler. Harry tam, "Hiç olmazsa Hermione Snape'in pesinde," diyordu id, S man Kadın resmi açıldı, Hermione girdi içeriye

"Özür dilerim, Harry" diye inledi. "Snape çıktı, orada ne aradığımı sordu, Flitvick'i beklediğim söyledim; o da gidip Flitwick'e haber verdi, s imdi kurtulabildim. Snape nereye gitti, bilmiyorum."

"Eh, isimiz bitti öyleyse!" dedi Harry.

Ötekiler Harry'ye baktılar. Bembeyaz kesilmisti Harry, gözleri parliyordu.

"Ben bu gece çikip Tas'ı daha önce ele geçirmeye çalışacağım."

"Sen çıldırmissin!" dedi Ron.

"Yapamazsın bunu!" dedi Hermione. "McGonagall'la Snape'in söylediklerinden sonra... Kovulursun!"

"NE ÇIKAR?" diye bağirdi Harry. "Anlamıyor musunuz? Snape Tas'ı ele geçirirse, Voldemort dönecek! O zaman neler olur, düşünsenize. Kovulacak Hogvarts bile kalmaz ortada! Yerle bir eder burayı ya da Karanlık Sanatlar okuluna çevirir! Puan silinmesinin bir anlamı yok artık! Gryffindor Okul Kupası'ni kazanırsa, Voldemort sizi de, ailelerinizi de rahat bırakacakmi saniyorsunuz? Tas'ı ele geçirmeden yakalanırsam Dursley'lerin yanına döner, Voldemort'un beni orada bulmasını beklerim. Bu da olsa olsa ölümümü biraz geciktirir, o kadar, çünkü hiçbir zaman Karanlık Yan'a geçmem! Bu gece o kapıyı açıp ineceğim, ikinizin de sözleri beni kararimdan caydıramaz! Unuttunuz mu, annemle babamı Voldemort öldürmüştü!"

Onlara bakti.

Hermione, fisiltiya benzer bir sesle, "Haklisin, Harry," dedi.

"Görünmezlik Pelerini'ni kullanırım" dedi Harry. "İyi ki yeniden elime geçti."

Ron, "Üçümüzü de kaplar mi dersin?" diye sordu.

"Üçümüzü de mi?"

"Seni yalnız bırakacağımızı sanmıyorsun ya?" "Tabii bırakmayız," diye atıldı Hermione. "Biz olmadan Tas 'a nasıl ulaşırın? Ben iyisi gidip kitaplarima bir göz atayım, belki yararlı bir şey bulurum..." "Ama yakalanırsak siz de kovulursunuz." Hermione, "Olanaksız," dedi hemen. "Flitvick sınavdan yüzde yüz on iki aldığımı söyledi gizlice. Artık beni kovamazlar."

Aksam yemeginden sonra ortak salonda bir kenara çekildiler; üçü de tedirgindi. Kimse yanlarına bile yaklaşıyordu, Gryffindor'lardan kimse Harry'yle konuşmuyordu zaten. Harry ilk kere o gece

üzülmüyordu buna. Hermione, karsilarina çikabilecek büyülerin nasıl bozulacağını bulabilmek umuduyla bütün notlarını gözden geçiriyordu. Harry'yle Ron'un ağızlarını açtikleri yoktu. I kişi de yapacaklarını düşünüyordular.

Oda ağır ağır boşaldı, herkes yatağına çekildi.

Lee Jordan da gerinip esneyerek gidince, "Pelerin'i al," diye mirıldandı Ron. Harry yukarıya, karanlık yatakhanelerine fırladı. Pelerin'i çıkarırken gözleri Hagrid'in Noel'de kendisine armağan ettiği flüte ilisti. Fluffy'ye karşı kullanmak için cebine attı onu - peks arki söylemek gelmiyordu içinden.

Sonra ortak salona kostu.

"Pelerin'i burada örtelim üstümüze, bakalım Üçümüzü de örtüyor mu - Filch birimizin ayaklarını fark ederse yandık."

Odanın kösesinden, "Ne yapıyorsunuz?" diye bir ses geldi. Neville, elinde kurbağı Trevor, bir koltuğun arkasından belirdi; kurbağı, özgürlüğüne kavusmak için bir deneme daha yapmaya hazırlanıyordu herhalde.

Harry, Pelerin'i hemen arkasına saklayarak, "Yok birsey, yok birsey," dedi.

Neville onların suçlu yüzlerine dikti gözlerini. "Yine çıkıyorsunuz," dedi.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Hermione. "Çıkıyoruz. Sen niye gidip yatmıyorsun, Neville?"

Harry kapının yanındaki duvar saatine baktı. Artık daha fazla zaman yitiremelediler. Belki de Snapes u anda Fluffy'yi uyutmaktaydı.

"Çıkamazsınız," dedi Neville, "yine yakalanırsınız. Gryffindor'un durumu daha da kötüye gider." "Anlamıyorsun," dedi Harry, "bu çok önemli." Ama Neville elinden gelen çabayı göstermekte kararlı gibi görünüyordu.

Resimdeki deliğin önüne geçerek, "Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim," dedi. "Sizinle - sizinle dövüşürüm!"

"Neville!" diye patladı Harry, "çekil o deliğin önünden, salaklığı da bırak -"

"Bana salak diyemezsin! Kuralların dışına çıktığın yetmez mi? Hem herkese karşı direnmemi söyleyen sen değil misin?"

Ron'un sabrı tükenmek üzereydi. "Ama bize karşı değil," dedi. "Ne yaptığını bilmiyorsun, Neville."

Bir adım attı; Neville Trevor'i yere bıraktı, kurbağı da hemen ortadan yok oldu.

Yumruğunu kaldırarak, "Hadi bakalım," dedi Neville, "sikiysa gel de vur. Ben hazırım!"

Harry, Hermione'ye döndü.

"Bir büyü yap," dedi çaresizlik içinde.

Hermione ilerledi.

"Nenille," dedi, "bunun için gerçekten özür diliyorum senden."

Asasini kaldirdi.

Onu Neville'e dogru uzatarak, "Petrificus Totalus!"

diye bagirdi.

Neville'in kollari iki yanina yapisti. Bacaklari birbirine kenetlendi. Bütün bedeni kaskati kesildi. Oldugu yerde biraz sallandi; sonra da kütük gibi kaskati, yüzüstü yere düstü.

Hermione kosup onu çevirdi, sirtüstü yatirdi. Neville, çenesi kilitlendiği için, konusamiyordu. Sadece gözleri oynuyor, dehset içinde onlara bakiyordu.

"Ne yaptin ona?" diye fisildadi Harry.

Hermione, üzüntüyle, "Beden-Kilitlenmesi," dedi. "Özür dilerim, Neville."

"Baska çaremiz yoktu, Neville,s imdi anlatamayiz," dedi Harry.

"Sonra anlarsin, Neville," dedi Ron; üstünden atlayip Görünmczlik Pelerini'ne büründüler.

Ama Neville'i yerde tasgibi, kipirtisiz birakmak pek de iyi bir baslangiç sayilmazdi. O tedirginlik içinde, gördükleri her heykeli Filch'e benzetiyorlardi, rüzgârın belli belirsiz iniltisi bile saldırmaya hazır Peeves'in solugu gibi geliyordu onlara.

Ilk merdivenlerin altına gelince, tepede dolasan Mrs Norris'i gördüler.

Ron, Harry'nin kulağina, "Bir kerecik olsun bir tekme sallayalims una," diye fisildadi, ama Harry basini iki yana salladi. Dikkatle yanından geçerlerken, Mrs Norris fenere benzeyen gözlerini onlara dikti, ama birs ey yapmadi.

Üçüncü kata çıkan merdivenlere varincaya kadar kimseyi görmediler. Peeves oradaydi, geçenler takilip düssün diye halinin kenarini kivirmaktaydi.

Ona dogru çıkarlarken, "Kim var orada?" dedi ansizin. Simsiyah hain gözlerini kisti. "Seni göremesem bile orada oldugunu biliyorum. Gulyabani misin, hayalet misin, yoksa bir baska meret misin?"

Havaya yükselip boslukta süzöldü, gözlerini onlara dikmisi.

"En iyisi, Filch'i çağirayim ben, görünmez birs ey varsa o hemen anlar."

Harry'nin aklina birs ey geldi ansizin.

"Peeves," dedi boguk bir fisiltiyle, "Kanli Baron öyle durup dururken görünmeyen hayalete dönüşmez."

Peevess askinliktan az daha yere düşüyordu. Tam zamanında toparlandı, merdivenlere yarım metre kala salınarak durdu.

"Beni bagislayin, kanli canli Baron efendimiz," dedi yaltaklanarak. "Suç bende, suç bende - sizi görmedim

-göremezdim elbet, siz görünmezsiniz - bu miniks akasi için ihtiyar Peeves'i bagislayin, efendim."

Harry, hiriltıyla, "Burada isim var, Peeves," dedi. "Bu gece sakin buralarda dolasma."

Yeniden havaya yükselerek, "Dolasmam, efendim, hiç dolasmam," dedi Peeves. "Umarim isleriniz iyidir, sizi rahatsız etmem."

Süzülüp gitti.

"Harikaydi, Harry!" diye fisildadi Ron.

Birkaç saniye sonra oradaldı iste, üçüncü kat koridorunda - kapi aralıktı.

Harry, "Al bakalım," dedi usulca. "Snape Fluffy'yi

geçmişbile."

Açık kapiyla karsılaşmak, kendilerini nelerin beklediğinin habercisiydi sanki. Harry, Pelerin'in altında, arkadaşlarına döndü.

"Dönmek isterseniz sizi suçlayamam," dedi. "Pelerin'i alabilirsiniz, artık bana gerekli değil."

"Saçmalama," dedi Ron.

"Geliyoruz," dedi Hermione.

Harry kapiyi iterek açtı.

Kapi gıcirtisiyle birlikte, derinlerden gelen hiriltılar çarptı kulaklarına. Kendilerini göremeyen köpeğin üç burnu da onlara doğru çevrilmiş, çilgincasına havayı

kokluyordu.

"Nedir o ayaklarının altındaki?" diye fisildadi Hermione,

"Harpa benziyor," dedi Ron. "Herhalde Snape bıraktı."

"Çalmayı kestiğin anda uyanmış," dedi Harry. "Baslayalım bakalım..."

Hagrid'in flütünü dudaklarına götürüp çalmaya koyuldu. Pek ustaca çaldığı söylenemezdi, ama ilk notayla birlikte hayvanın gözleri kapanmaya başladı. Soluk bile almiyordu Harry. Köpeğin hiriltıları ağır ağır kesildi - sonunda patilerinin üstüne çöktü Fluffy, sonra da yere uzanarak derin bir uykuya daldı.

Pelerin'den siyirilip kapaga doğru giderlerken, Ron, "Sakin çalmayı kesme," diye uyardı Harry'yi. O dev kafalara yaklaştıkça köpeğin sıcaklığını, solunun kokusunu duyabiliyorlardı.

Köpeğin sirtından bakarak, "Galiba kapagi açabileceğiz," dedi Ron. "Önce sen girmek ister misin, Hermione?"

"Hayır, istemem!"

"Peki." Ron dişlerini sıkarak köpeğin bacakları üstünden atladi dikkatle. Egilip kapagın halkasını çekti. Kapak açıldı.

Hermione, "Ne görüyorsun?" dedi merakla.

"Hiçbirs ey - sadece karanlık - aşağı inmemizi sağlayacak birş ey yok, atlayacağız."

Hâlâ flüt çalmakta olan Harry, dikkatini çekmek için elini salladi Ron'a, kendini isaret etti.

"Önce sen mi inmek istiyorsun? Emin misin?" dedi Ron. "Burasi ne kadar derin, bilmiyorum. Flütü Hermione'ye ver de köpek uyanmasın."

Harry flütü Hermione'ye verdi. Birkaç saniye süren sessizlikte köpek hirildayarak kipirdadi, ama Hermione çalmaya baslar başlamaz da o derin uykusuna daldi yine.

Harry de köpeğin üstünden atlayip kapaktan aşağıya bakti. Dip görünmüyordu.

Parmak uçlarıyla tutunarak delikten sallandı. Sonra yukarıya, Ron'a bakti, "Bana birş ey olursa arkamdan gelmeyin," dedi. "Hemen baykushaneye gidip Hedwig'i Dumbledore'a yollayın, tamam mı?"

"Tamam," dedi Ron.

"Birazdan görüşürüz... umarım..."

Harry kendini bırakti sonra. Soguk, nemli karanlıkta hızla düştü, düştü, düştü -

POFF. Yumusak birş eyin üstünde buldu kendini. Garip bir poff sesiyle. Doğruluk çevresini yokladı, gözleri karanlığa alışmamıştı daha. Sanki bir bitkinin üstünde oturuyor gibiydi.

Posta pulu büyülgündeki aydınlığa, tepedeki açık kapaga bakarak, "Tamam!" diye seslendi. "Burasi yumusak, atlayabilirsin!"

Hemen atladi Ron. Harry'nin yanına düştü.

İlk sözleri, "Bu da nedir böyle?" oldu.

"Bilmem, bitki gibi birş ey. Atlayınca bir yerin incinmesin diye koymuşlar. Hadi, Hermione!"

Uzaktaki müzik kesildi. Köpeğin korkunç hırlaması duyuldu, ama Hermione atlamıştı bile. Harry'nin öteki yanına düşmüştü.

"Herhalde okulun kilometrelerce altındayız," dedi.

Ron, "İyi ki bu bitkiyi koymuşlar buraya," dedi. "İyi ki mi!" diye bağirdi Hermione. "Su halinize bakın!"

Ayaga fırlayıp nemli duvara yöneldi çirpiniyor. Çirpiniyordu, çünkü düşer düşmez bitkinin dalları yılan gibi kıvrılıp ayak bileklerine dolanmaya başlamıştı. Harry'yle Ron'a gelince, onlar farkında bile olmadan, uzun dallarla samsiki sarılmışlardı.

Hermione bitkiye iyice yakalanmadan kurtulmayı basardı. Şimdi iki çocuğun kendilerini kurtarmak için bitkiyle bogusmalarına bakıyordu; ama Harry de, Ron da ne kadar çabalasalar, bitki o kadar samsiki

sariliyordu bedenlerine.

Hermione, "Sakin kipirdamayin!" dedi. "Nedir bu, biliyorum -S eytan Kapani!"

"Aman," diye homurdandi Ron, "iyi ki adini öğrendik, bize ne büyük yarari var ya!" Arkasina yaslandi, bitkinin bogazina sarilmasini önlemeye çalisti.

"Kes sesini, onun nasil öldürüldüğünü hatirlamaya çalisiyorum!" dedi Hermione.

Harry, gögsüne dolanan bitkiyle savasarak, "Çabuk hatirlamaya bak, soluk alamiyorum!" diye hirildadi.

"Seytan Kapani,S eytan Kapani... Profesör Sprout ne demisti? Karanliktan, nemden hoslanir -"

Bogulurcasma, "Atesyak öyleyse!" diye bagirdi Harry.

Hermione, boyuna ellerini ovusturarak, "Yakarim -tabii - ama odun yok!" diye seslendi.

"ÇILDIRDIN MI SEN?" diye haykirdi Ron. "SEN BÜYÜCÜ MÜSÜN, DEGIL MISIN?"

"Sahi!" dedi Hermione, asasini çıkardi, onu sallayarak birs eyler mirildandi, Snape'e yaptigi büyüü bitkiye de yapti, havaya ayni mavi alevleri fiskirtti. Birkaç saniye içinde Harry de, Ron da bitkinin dallarini gevsettigini, isiktan, sicaktan kaçindigini fark ettiler. Sonunda iyice çözüldü bitki, iki çocugun bedeninden de ayrildi, onlari özgür birakti.

Harry, yüzündeki teri silerek duvara, Hermione'nin yanina gitti. "Iyi ki Bitkibilim'e çalismisin" dedi.

"Öyle," dedi Ron, "iyi ki Harry bu kargasada kafayi yemedi - 'odun yok'mus- pes!"

"Buradan," dedi Harry; tasbir geçidi gösterdi, tek çıkisyolu da orasiydi zaten.

Kendi ayak sesleri disinda, duvarlardan düşen damlaların belli belirsiz ipirtilerini duyuyorlardi sadece. Geçit asagi dogru iniyordu; Harry'nin aklina Gringotts geldi. Büyücüler bankasinda kasalari ejderhaların korudugunu söylemişlerdi, bunu hatirlayinca yüregi daraldi. Ya bir ejderha çıkarsa karsilarina, kocaman, yetiskin bir ejderha - Norbert'le bile basedememişlerdi...

"Birs ey duyuyor musunuz?" diye fisildadi Ron. Harry kulak kabartti.I leriden yumusak bir hisirti, bir çinlama geliyordu. "Hayalet mi acaba?" "Bilmem... kanat çirpisi sanki." "Ileride isik var - birs ey kimiliyor, görüyorum."

Geçidin sonuna varinca isil isil aydinlatilmis, yüksek mi yüksek tavanli bir oda çıktı karsilarina. Küçük, mücevher gibi parildayan, kanat çirparak oradan oraya uçusan kuslarla doluydu oda. Odanın öteki ucunda kalın, tahta bir kapi vardı.

"Odadan geçerse bize saldirirlar mi acaba?" dedi Ron.

"Herhalde," dedi Harry. "Pek yirticiya benzemiyorlar ama, hep birden saldirirlarsa... Eh, baska çaremiz yok... Ben kosuyorum."

Derin bir soluk aldı, yüzünü elleriyle kapatarak kosmaya basladi. Keskin gagalarla, pençelerle parçalanacagim sanliyordu, ama hiçbir ey olmadı. Kapiya rahatça ulasti. Koluna yapisti, ama kapi kilitliydi.

Ötekiler de onu izlediler. Kapiyi zorladilar, omuzladilar, ama kapi bana misin demedi, Hermione Alohomora Büyüsü'nü yapınca bile.

"Simdi ne olacak?" dedi Ron.

"Bu kuslar... buraya sadece süs için konulmusolamazlar," dedi Hermione.

Kuslarin tepelerinde parlayarak uçuşmasını seyrettiler - parlayarak mi?

Harry, "Bunlar kusdegil!" dedi ansizin. "Bunlar anahtar! Kanatli anahtarlar - dikkatli bakin. Öyleyse..." Ötekiler anahtar sürüsüne bakarken o da odaya bir göz atti. "... Evet - bakin! Süpürgeler! Kapinin anahtarini bulmamiz gerek!"

"Ama yüzlercesi var burada!"

Ron kapinin kilidini inceledi.

"Kocaman, eski anahtarlar var ya - öyle bir anahtar arayacagiz - gümüşolmalı, kapi kolu gibi."

Birer süpürgeye atlayip havalandilar, anahtar bulutunun ortasına daldilar. Ama tutmaya kalktiklari bütün büyülu anahtarlar öylesine hizliydi ki, hemen siyriliyor, ellerinden kaçip gidiyordu; birini bile yakalamak neredeyse olanaksizdi.

Ama Harry yüzyilin en genç Arayici'siydi. Baskalarinin göremediklerini hemen görmekte üstüne yoktu. Gökkuşagini andiran o tüyler kargasasında bir dakika kadar dolandıktan sonra, kocaman bir gümüş anahtar gördü - kanadı hafifçe kıvrılmısti anahtarın, sanki biri onu daha önce yakalamışda kilidi zorlayarak açmışgibi.

Harry, "İstes u!" diye seslendi ötekilere. "Su büyük olan -s uradaki - hayir, s u - parlak mavi kanatli - tüyleri bir yana yatmış."

Ron, Harry'nin gösterdiği yöne fırladı, o hızla tavana çarptı, az kalsin süpürgesinden düşecekti.

"Onu kistirmaliyiz!" diye seslendi Harry; gözlerini eğri kanatli anahtardan ayırmıyordu. "Ron, sen üstünden gel - Hermione, sen de altında dur, aşağı inmesini engelle - ben de yakalamaya çalışayım. Hadi,SI MDI!"

Ron pike yaptı, Hermione yukarı süzüldü, anahtar ikisinden de kurtuldu, Harry onun arkasından fırladı; duvara doğru gidiyordu anahtar, Harry öne eğildi, onu tek eliyle duvara yapıştırdı. Odada Ron'la Hermi-one'nin sevinç çığlıkları çinladı.

Hemen indiler; Harry, elinde çırpman anahtarla, kapiya kostu. Onu kilide sokup çevirdi - olmuştü bu iş. Kilit açılır açılmaz anahtar yeniden havalandı, iki kere yakalandığı için pek yıpranmışa benziyordu.

Eli kapinin kolunda, "Hazir misiniz?" diye sordu Harry. Ron'la Hermione bassalladılar. Harry kapiyi açtı.

Bir sonraki oda öylesine karanlıktı ki, hiçbirşey göremediler. Ama içeri adım atar atmaz isil isil oldu oda, inanılmaz bir görüntüyle karşılastılar.

Büyük bir satranç tahtasının kenarında duruyorlardı, siyah taşların arkasında. Taşlar kendilerinden bile büyüktü, siyah mermerden yapılmışlardı. Tam kargılarında, odanın öteki yanında, beyaz taşlar vardı.

Harry, Ron ve Hermione hafifçe ürperdiler - dev beyaz tasların yüzleri yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Harry.

"Belli değil mi?" dedi Ron. "Satranç oynayarak karşı yana geçeceğiz."

Beyaz taşların arkasında bir kapı daha gördüler.

Hermione tedirgindi. "Nasıl?" diye sordu.

"Galiba," dedi Ron, "taşların yerine geçmemiz gerekiyor."

Siyah ata gidip elini boynuna koydu. Taslanı verdi ansizin. At yeri eseledi, Ron'a baktı.

"Sey - karşıya geçmek için size katılmamız mı gerek?"

Siyah at bassaladı. Ron arkadaşlarına döndü. "Bu biraz kafa isisi..." dedi. "Siyah taşlardan üçünün yerlerini alacağız..."

Ron düşünürken Harry'yle Hermione çit çıkarmadılar. Sonunda, "Gücenmeyin ama," dedi Ron, "doğrusu ikiniz de satrançta pek iyi değilsiniz -"

Harry, "Gücenen yok," dedi hemen. "Ne yapacağız, sen ona söyle."

"Harry, sen filin yerini al... Hermione, sen de onun yanına, kalenin yerine geç." "Ya sen?"

"Ben de at olacağım," dedi Ron. Taşlar onları dinliyorlardı galiba, çünkü bu sözler üzerine bir at, bir fil, bir de kale beyazlara sırtlarını dönüp satranç tahtasından indiler; onların bosalttıkları üç yere de Harry, Ron ve Hermione geçti.

Ron, tahtanın öteki yanına bakarak, "Satrançta her zaman ilk hamleyi beyazlar yapar," dedi. "Evet... bakın..."

Beyaz bir piyon iki adım ilerlemişti. Ron siyah taşları yönetmeye başladı. Taşlar, o nereye yollarsa oraya gidiyorlardı sessizce. Harry'nin dizleri titriyordu. Ya mat olurlarsa?

"Harry - sağa çapraz dört adım." İlk gerçek sol, öteki atları alınıncaya geldi. Beyaz vezir yere serdi onu, tahtadan sürükleyerek çıkardı, at yüzükoyun yere serildi.

Ron sarsılmış benziyordu. "Bunu yapmamız gerekiyordu," dedi. "Şimdi sens u fili rahatça alabilirsin, Hermione, hadi."

Ne zaman bir taşıtırseler, beyazlar acımasız davranıyordu. Duvarın dibine kısa zamanda sakat siyah taşlarla doldu. Ron, iki kere Harry'yle Hermione'nin tehlikede olduklarını fark etti. Kendisi de oradan oraya gidiyor, yitirdikleri taşlarında beyaz taşalmaya bakıyordu.

"Neredeyse geldik," diye mirıldandı ansizin. "Bir düşüneyim - düşüneyim .."

Beyaz vezir bombosyüzünü ona çevirmişti.

Usluca, "Evet..." dedi Ron, "tek yol bu... Beni alması gerek."

Harry'yle Hermione, "HAYIR!" diye bagirdilar.

"Satranç budur iste!" dedi Ron. "Biraz kurban vereceksin! Bens imdi bir hamle yapacagim, vezir beni alacak - siz de rahatça mat edersiniz, Harry!"

"Ama -"

"Snape'i durdurmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ron -"

"Bana bak, acele etmezseniz, Tas'i ele geçirecek!"

Yapilacak baskas ey yoktu.

"Hazir misiniz?" dedi Ron. Yüzü bembeyaz kesilmisti, ama kararliydi. "Ben gidiyorum - kazaninca da oyalanmayin sakin."

Ilerledi, beyaz vezir de firladi. Taskolunu Ron'un kafasina indirip onu yere serdi - Hermione bir çiglik atti, ama yerinde kaldı - beyaz vezir Ron'u kenara sürükledi. Kendinden geçmisse benziyordu Ron.

Harry titreyerek sola üç adım atti.

Beyazs ah kafasından tacini çıkarıp Harry'nin ayaklarının dibine atti. Kazanmışlardı. Taslar yana çekilerek egildiler, kapının önü açılmıştı imdi. Harry'yle Hermione, Ron'a üzüntüyle son kere bakarak kapıdan geçtiler, bir sonraki geçide çıktılar. "Ya Ron'a birsey olduysa?"

Harry, kendi kendini de inandırmaya çalışarak, "Birs ey olmaz," dedi. "Bakalims imdi ne çıkacak kars imiza?" "Sprout'unki tamam,S eytan Kapani'ydi o - Flitwick anahtarları büyülemişerhalde - McGonagall da satranç taslarını canlandırmış- kala kala Quirrell'in büyüyle Snape'in ki kaldı..."

Bir başka kapiya varmışlardı, "iyisin ya?" diye fisildadi Harry. "Durma." Harry kapiyi açtı.

Igreç bir koku doldurdu burun deliklerini, ikisi de cüppelerini çekip burunlarını kapatmak zorunda kaldılar. Gözleri sulandı hemen, tam önlerinde bir ifrit gördüler; daha önce karsılaştıklarından da büyüktü bu, kafası kanlar içinde, yerde yatıyordu.

Ifritin dev bacaklarının üstünden dikkatle atlarken, "Iyi ki bununla dövüsmek zorunda kalmadık," diye fisildadi Harry. "Hadi, soluk alamıyorum."

Bir sonraki kapiyi açtı, ikisi de karsılarına ne çıkacak diye bakmaya cesaret edemiyorlardı sanki - ama i pek de korkulacak birsey yoktu içeride; sadece bir masa, masanın üstünde de değişik biçimlerde yedis e vardı.

"Snape'in ki," dedi Harry. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Esikten adım atar atmaz arkalarında bir alev yükseldi. Sıradan bir atesdegildi bu, mordu. Aynı anda önlerindeki kapiyi da siyah alevler sardı. Kapana kisilmişlardı.

"Bak!" Hermione,s iselerin yanında duran bir kâgidi aldı. Harry onun omzunun üstünden bakarak kâgitta

yazılanları okudu:

Önünde tehlike var, arkanda ise güven,

Yardımcı olur sana ikisi içimizden,

Yolunda ilerletir yedis iseden biri

Bulabilirsen egers imdi doğru iksiri,

Birimiz geri yollar, dönersin tipistipis,

ikimiz safı araptır, isirgandan yapılmış,

Üçümüz zehirlidir, hiç çekinmez can alır

Ondan tek yudum içen hemen yigilir kalır.

Seçimini yap imdi, ver bakalım bir karar Kalmak istemiyorsan burda sonsuza kadar. Dört ipucu verelim kolaylık olsun diye Bu da bizlerden sana çok güzel bir hediye: Birincisi: Kendini boyuna gizler zehir Isirgan s arabinin sol yanına çekilir; ikincisi: Baskadır uçlardaki iseler içme onları ölmek istemiyorsan eger; Üçüncüsü: Boyları değişiktir hepsinin Bir zararı dokunmaz cücesinin, devinin; Dördüncüsü: Hem sağdan, hem soldan ikincisi Baska baska boydadır, ama aynıdır cinsi.

Hermione derin bir soluk aldı, Harry onun gülümsediğini görünce asırdı kendisinin içinden hiç de gülmek gelmiyordu.

"Harika!" dedi Hermione. "Büyü değil bu - mantık oyunu - bulmaca. En ünlü büyücülerden çoğunun bir gram bile mantığı yoktur; sonsuza kadar burada kalırlar."

"Biz de kalacağız anlaşılan."

"Elbette kalmayacağız," dedi Hermione. "Bize gerekli olan her şey bu kâğıtta yazılı. Yedis ise: Üçü zehir, ikisi arap, biri bizi siyah atesten geçirecek, biri de mordan geçirip dönmemizi sağlayacak."

"Ama hangisini içeceğimizi nereden bileceğiz?"

"Bir dakika, düşünüyüm."

Kâğıdı birkaç kere okudu Hermione. Sonra iseleri inceledi teker teker, bir süre mirildanarak onları gösterdi parmağıyla. Sonra ellerini çırptı.

"Buldum," dedi. "Bizi siyah atesten en küçüğüne geçirecek - Tas'a götürecektir."

Harry minik bir şekilde baktı.

"Bunun içindeki sadece birimize yeterli," dedi. "Tek yudum bile yok neredeyse."

Birbirlerine baktılar.

"Peki, mor atesten geçirip dönmemizi hangisi sağlıyor?"

Hermione sagda, en kenarda durans iseyi gösterdi.

"Sen iç onu," dedi Harry. "Hayir, dinle be ni - gidip Ron'u al - uçan anahtarların bulunduğu odadaki süpürgelere binersiniz, uçarak kapaktan geçer, Fluffy'yi atlatirsiniz - doğru baykushaneye gidip Hedwig'i Dumbledore'a gönderin, onun yardımı gerekiyor. Ben Snape'i bir süre oyalayım, ama teke tek kalırsak ba sedemem."

"Ama Harry - ya yanında Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen de varsa?"

Harry, alnındaki izi göstererek, "Eh," dedi, "bir keresinde ansım yaver gitti, öyle değil mi? Belki yine öyle olur."

Hermione'nin dudakları titredi; ansızın Harry'nin kollarına atıldı kız, ona sarıldı. "Hermione!"

"Harry - biliyor musun, çok büyük bir büyücüsün sen."

Harry, onun kollarından ayrılırken, utanarak, "Senin kadar değil," dedi.

"Benim kadar değil mi?!" dedi Hermione. "Kitaplar! Kafa çalıştırma! Daha önemlis eyler var - dostluk, cesaret - ah, Harry - dikkatli ol!"

"Önce sen iç," dedi Harry. "Hangisi olduğunu iyice biliyorsun, değil mi?"

"Yüzde yüz," dedi Hermione. Yuvarlaks iseden koca bir yudum aldı, titremeye başladı.

Harry, mdiseyle, "Zehir değil ya?" dedi.

"Hayir - ama buz gibi."

"Çabuk ol, etkisi geçmeden."

"İyis anlar - dikkatli ol -"

"GIT!"

Hermione dönüp mor atesten geçti.

Derin bir soluk aldı Harry, en küçüks iseye uzandı. Siyah alevlere çevirdi yüzünü.

"Geliyorum iste!" dedi, s isenin içindekini tek yudumda içti.

Gerçekten de buz gibi oldu bedeni. S iseyi yerine koyup ilerledi; siyah alevler her yanını sariyordu ama onları duymuyordu bile - bir an o kara atesten başka birsey göremedi - sonra öteki yanda, sonuncu odada buldu kendim.

Biri daha vardı orada - ama Snape değildi bu. Voldemort bile değildi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

iki Yüzlü Adam

Quirrel'di.

Saskinlikla, "Sen ha!" dedi Harry.

Quirrell gülümsedi. Yüzü hiç de seğirmiyordu.

"Evet, ben," dedi sakın bir sesle. "Seninle burada karsilasip karsilasmayacagimi düşünüyordum, Potter."

"Ama ben sanmistim ki - Snape -"

"Severas mu?" Quirrell güldü, öyle sarsak sarsak gülmüyordus imdi, soguk ve kesindi. "Evet, Severus öyle birine benziyor, degil mi? Besili bir yarasa gibi ortalarda dolasmasi öyle yararli oldu ki. Onun yaninda, ke-ke-kekeleyip duran za-zavalli P-Profesör Quir-rell'dan kim kuskulanabilirdi?"

Harry inanamiyordu. Dogru olamazdi bu, olamazdi.

"Ama Snape beni öldürmek istedi!"

"Hayir, hayir, hayir. Seni öldürmek isteyen bendim. Arkadasin Miss Granger, Quidditch maçında Snape'i atese vermek için kosarken bana çarpti. Seninle göz iliskimi yitirdim. Birkaç saniye daha sürseydi, o süpürge den atacaktim seni. Bunu daha önce de basarabilirdim, ama Snape seni kurtarmak için karsi-büyü yapıyordu."

"Snape beni kurtarmaya mi çalisiyordu?" Quirrell, soguk bir sesle, "Tabii," dedi. "Bir sonraki maçta neden hakemlik etmek istedi, bilmiyor musun? Yine büyü yapmama engel olacakti. Bosuna... hiç zahmet etmeseydi... Dumbledore oradayken zaten birsey yapamazdim. Bütün öteki öğretmenler, onun Gryffindor'un kazanmasini engellemek istedigini düşündüler, kendini bilerek sevimsizlestirdi... Dedim ya, bosuna... seni bu gece öldürecegim."

Parmaklarinis aklatti. Birdenbire ipler sarkti havadan. Harry'yi simsiki bağladılar.

"Hers eye burnunu sokuyorsun, Potter, yasaman dogru degil. Cadılar Bayrami'nda okulda dört döndün; Tas'i neyin korudugunu anlamak için gelmistim, sen de beni gördün."

"Ifriti içeriye sen mi aldın?"

"Tabii. I fritlerle basa çıkmakta ustayim - arkadaki ifritin halini görmedin mi? Herkes deli gibi ifriti ararken, benden kuskulanan Snape dosdogru üçüncü kata gitti, beni bulmak için - ifritim seni öldüremedi o gece, üç basli köpek de Snape'in bacagini dogru dürüst isirip koparamadi."

"Simdi sessizce bekle bakalim, Potter. S u ilginç aynayi incelemem gerek."

Iste o zaman Quirrell'in arkasında durans eyi fark etti Harry. Kelid Aynasi'ydi bu.

Quirrell, çerçevesine dokunarak, "Tas'i bulmanın anahtarıdır bu ayna," diye mirildandı. "Dumbledore gelip de seni kurtarır mı saniyorsun?.. Londra'da... O dönünce ben çok uzaklarda olacağım..."

Harry'nin bütün çabası Quirrell'i konusturmak, onun düşüncelerini Ayna'da yoğunlaştırmasını engellemekti.

"Snape'le seni Orman'da gördüm -" dedi.

"Evet," diye mirıldandı Quirrell, bakmak için Ay-na'nin arkasına geçti. "Neler çevirdiğimi iyice anlamak istiyordu. Benden hep kuskulanmıstı zaten. Aklınca beni korkutacaktı - sanki korkutabilirmisgibi... Benim yanımda Lord Voldemort var..."

Quirrell, arkasından çikip gözlerini Ayna'ya dikti.

"Tas'i görüyorum... onu efendime sunacağım... ama nerede?"

Harry kendisini simsiki saran iplerden kurtulmak için çirpindi, ama hiçbiri gevsemedi bile Quirrell'in dikkatini Ayna'ya vermesine mutlaka engellelmeliydi.

"Ama Snape de benden nefret ediyor gibi görünüyordu."

Quirrell, olagan bir sesle, "Orası öyle," dedi, "dogru. Babanla birlikte Hogwarrs'taydı bilmiyor musun? O zaman da birbirlerini hiç sevmezlerdi. Ama senin ölmeni hiç istemedi."

"Ama daha birkaç gün önce ağlayıp duruyordun -Snape'in seni tehdit ettiğini sanmıstım..."

Quirrell'in yüzünde ilk kere bir korku belirtisi görüldü.

"Bazen," dedi, "efendimin söylediklerini yerine getirmekte zorlanıyorum - o büyük bir büyücü, bense zayıfım -"

Harry'nin soluğu kesildi sanki. "Yani o da seninle sınıfta mıydı?"

Quirrell, sakın sakın, "Ben nereye gidersem gideyim, o hep yanmadadır," dedi. "Dünyayı dolarken tanıştım onunla. Sersem delikanlinin tekiydim, iyi nedir, kötü nedir, kafamın içi saçmasapan düşüncelerle doluydu. Lord Voldemort ne kadar yanıldığımı gösterdi bana. I yiyle kötü diye bir şey yoktur, güç vardır sadece, bir de o gücü elde edemeyecek kadar zayıf olanlar... O günden beri buyru gundayım, ama birçok kere yüzünü kara çıkardım. Beni ağır biçimde cezalandırmak zorunda kaldı." Quirrell ansızın titredi. "Yanlışları kolay kolay bağışlamaz. Tas'i Gringotts'tan çalmayı basaramadığımda, çok öfkelenmişti. Beni cezalandırdı... gözünün hep üstümde olacağını söyledi..."

Quirrell'in sesi gittikçe uzaklaşıyordu sanki. Harry, Diagon Yolu'nu hatırladı - ne büyük aptallık ermisti. Quirrell'i ilk orada görmüş, Çatlak Kazan'da elini sikkmişti.

Quirrell fisiltiyle küfretti.

"Anlamıyorum... Tas, Ayna'nin içinde mi? Onu kırmam mı gerekiyor?"

Harry hızlı hızlı düşünmeye çalışıyordu.

Su anda dünyada en çok istediğim şey, diye düşünüyordu, Tas'i Quirrell'dan önce bulmak. Ayna'ya bakarsam kendimi Tas'i alırken görürüm - yani Tas'in nerede olduğunu anlarım! Ama Quirrell'a fark ettirmeden nasıl bakarım?

Ona belli etmeden hafifçe sola kaymaya, aynanın karsısına geçmeye çalıştı, ama ayak bileklerindeki ipler çok sikiydi: Sendeleyip düştü. Quirrell, Harry'ye aldirmadi. Hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

"Bu ayna ne yapar? Nasıl çalışır? Bana yardım edin, Efendimiz!"

Harry, dehşet içinde, bir sesin yanıt verdiğini duydu; ses Quirrell'in kendisinden geliyordu üstelik.

"Çocuğu kullan... Çocuğu kullan..."

Quirrell, Harry'ye döndü.

"Evet - Potter - gel buraya."

Ellerini çirpti; çirpar çirpmaz da Harry'yi bağlayan ipler çözüldü. Ağır ağır ayağa kalktı Harry.

Quirrell, "Gel buraya," dedi yine. "Ayna'ya bak, ne gördüğünü söyle."

Harry ona doğru yürüdü.

"Yalan söylemeliyim," diye düşünüyordu. "Bakip bir yalan kıvırmalıyım, başka çare yok."

Quirrell tam arkasına yaklaştı. Harry, onun sarıgından gelen garip kokuyu duydu. Gözlerini yumdu, Ayna'nın tam karsısına geçti, gözlerini yeniden açtı.

Kendi görüntüsüyle karşılaştı; bembeyaz kesilmisti, korkmuşgörünyordu. Ama bir an sonra görüntü gülümsedi ona. Elini cebine sokup kan rengi bir taşıkardı. Göz kırptı, Tas'i yeniden cebine koydu - bunu yaparken de Harry kendi cebinde bir ağırlık duydu. Nasıl olduysa - inanılmaz bir biçimde - Tas'i almisti.

Quirrell, "Eee?" dedi sabirsizlikle. "Ne görüyorsun?" Harry bütün cesaretini topladı.

"Dumbledore'la tokalaştığını görüyorum," diye attı. "Gryffindor, Okul Kupası'ni kazanmış."

Quirrell yine küfretti.

"Çekil önümden," dedi. Harry kenara çekilirken Felsefe Taşı'nın bacağına değdiğini duydu. Kaçabilir miydi acaba?

Ama besadım bile atmadan o ince sesi işitti yine, Quirrell'in dudakları bile kipirdamiyordu.

"Yalan söylüyor... Yalan söylüyor..."

"Potter, gel buraya!" diye bağırđı Quirrell. "Bana doğruyu söyle! Biraz önce ne gördün?"

İnce ses yine yükseldi.

"Ben konuşayım onunla... yüz yüze..."

"O kadar gücünüz yok, Efendimiz!"

"Yeteri kadar gücüm var... bu işi için..."

Harry sanki S eytan Kapani'na yakalanmış gibiydi. Tek kasini bile kimildatamıyordu. Taskesilmisti sanki, Quirrell'm sarigina uzanıp onu çözmeye başladığını gördü dehsetle. Ne oluyordu? Sarık çözüldü. O olmayınca Quirrell'in basi çok küçük duruyordu. Sonra ağır ağır döndü Quirrell. -

Harry çiglik atabilirdi, ama sesi çıkmıyordu. Quir-rell'in basinin arkasında bir yüz vardı, o güne kadar gördüğü en korkunç yüz. Kipkirmizi gözleri olan tebesir beyazi bir yüz. Burun deliklerinin yerinde de, yılaninkiler gibi daracık yarıklar.

"Harry Potter..." diye fisildadi.

Harry bir adım gerilemek istedi, ama bacakları kimildamıyordu.

"Ne hale geldiğimi gördün mü?" dedi yüz. "Gölgeden, buhardan başka bir şey değilim... Ancak bir bas kasinin bedenini paylaşırsam bir biçim alabiliyorum... ama beni yüreklerine, kafalarına almak isteyenler olmuştur hep... Tek boynuzlu kanis u son birkaç hafta güç sağladı bana... bana bağlı Quirrell'in Orman'da benim için kan içtiğini gördün... Yasamı ksiri'ni elime geçirince kendi bedenimi de yaratabileceğim...S imdi... cebindeki Tas'i ver bakalım!"

Demek biliyordu. Bacaklarına ansizin bir dirilik gelen Harry hafifçe geriledi.

"Aptallık etme," diye homurdandı yüz. "Kendi canım kurtar, benden yana olmaya bak... yoksa sonun annenle babanın sonu gibi olur... Kendilerine acımam için yalvararak öldüler..."

Ansizin, "YALAN!" diye bağirdi Harry.

Quirrell, Voldemort Harry'yi görebilsin diye, arka arka yürütüyordu. Hain yüz gülümsüyordu imdi.

"Ne kadar dokunaklı..." diye tisladi. "Cesarete her zaman saygım var... Evet, yavrum, annenle baban yürekliydi... Önce babanı öldürdüm, kiyasiya dövüsmüştü benimle... ama annenin ölmesi gerekmezdi... seni korumak istiyordu...S imdi vers u Tas'i, yoksa annen de bosu bosuna ölmüş olacak."

"HIÇBİR ZAMAN!"

Alevli kapiya fırladı Harry, ama Voldemort, "YAKALA ONU!" diye bağirdi, Harry de o anda Quirrell'in elinin bileğine yapıştığını duydu. Alnına o bıçak gibi sancı saplandı yine; kafası sanki ikiye ayrılacaktı; bütün gücüyle direnerek bağirdi, Quirrell'in kendisini bıraktığını askinlikle gördü. Basındaki ağrı hafifledi - Quir-rell'in nereye gittiğini anlamak için çilginca bakındı çevresine; onun ellerine bakarak acı içinde kivrandığını gördü - parmaklarında kabarcıklar beliriyordu.

Voldemort, "Yakala onu! YAKALA ONU!" diye bağirdi yine; Quirrell atlayıp yere yikti Harry'yi, üstüne çullandı, iki elini onun boynuna doladı - Harry'nin yara izi artık dayanılmaz bir acı veriyordu, ama Quirrell da sancılar içinde uluyordu.

"Efendimiz, onu tutamıyorum - ellerim - ellerim!"

Quirrell dizlerini dayadı Harry'ye, boynunu bırakıp askinlik içinde kendi avuçlarına bakmaya başladı -Harry onun ellerinin kipkirmizi kesildiğini gördü, yanmıyordu sanki, derileri soyulmuştu, piril piril parlıyordu.

Voldemort, "Öyleyse öldür onu, sersem, öldürsene!" diye haykirdi.

Quirrell bir ölüm laneti yağdırmak için elini kaldırdı, ama Harry içgüdüyle uzanıp Quirrell'in yüzüne yapıştı.

"AAAAHH!"

Yere yuvarlandı Quirrell, yüzünde de kabarcıklar belirmisti, Harry anladı: Quirrell'in cildine dokunmak korkunç bir aci veriyordu ona -s imdi teks ansi vardı: lanetlemesini önlemek için onu aci içinde kivrandırmak.

Ayaga fırladı Harry, Quirrell'in koluna yapışıp bütün gücüyle sikti. Quirrell çığlık atarak Harry'yi itmek istedi - Harry'nin basındaki ağrı daha da artıyordu, gözleri de göremiyordu artık - sadece Quirrell'in korkunç çığlıklarını, Voldemort'un "ÖLDÜR ONU! ÖLDÜR ONU!" diye haykırmasını isitebiliyordu - başka sesleri de - belki kendi kafasında yaratıyordu o sesleri... "Harry! Harry!"

Quirrell'in kolunun burkulduğunu duydu, hers eyin bittiğini anladı, bir karanlığa düştü... düştü... düştü...

Tepesinde altın rengi bir şey uçuyordu. Snitch! Yakalamak istedi onu, ama kolları havaya kalkamayacak kadar ağırdı.

Gözlerini kirpistirdi. Snitch değildi bu. Gözlüktü. Ne kadar garip.

Gözlerini kirpistirdi yine. Albus Dumbledore'un gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"İyi günler, Harry," dedi Dumbledore.

Harry ona baktı bir süre. Sonra hatırladı. "Efendim! Tas! Quirrell'di! Tasonda! Efendim, çabuk -"

"Sakin ol, sevgili yavrum, sen olayların biraz gerisinde kalmışsın," dedi Dumbledore. "Tas Quirrell'de değil."

"Kimde öyleyse? Efendim, ben -" "Harry, sakın ol lütfen, yoksa Madam Pomfrey beni dışarı atar,"

Harry yutkunarak çevresine bakındı. Hastane kanadında olduğunu anladı. Beyaz çarşaflı bir yatakta yatıyordu, yanındaki sehpanın üstü des ekerci dükkânına dönmüştü.

Dumbledore, işil işil, "Arkadaşlarının, hayranlarının armaganları," dedi. "Mahzenlerde seninle Profesör Quirrell arasında geçenler sır, ama nasılsa bütün okul öğrenmiş. Arkadaşların Fred'le George Weasley sana bir oturma göndermeye kalkmışlar. Bundan hoşlanacağını düşünmüşler. Ama Madam Pomfrey bunun pek sağlıklı bir şey olmadığını inandığı için oturma el koymuş."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Üç gündür. Mr Ronald Weasley'le Miss Granger çıktığında pek sevinecekler, inanılmaz derecede üzülüyorlardı."

"Ama efendim, Tas"

"Görüyorum ki, dikkatini başka yere veremiyorsun. Peki öyleyse... Tas... Profesör Quirrell onu senden alamadı. Buna engel olmak için tam zamanında yettim, ama doğrusunu istersen, sen de tek basına zaten başarılıydın."

"Siz de mi geldiniz? Hermione'nin baykusunu mu aldınız?"

"Yolda karsilastik onlarla. Londra'ya vanr varmaz, bulunmam gereken yerin ayrildigim yer oldugunu anlamistim. Quirrell'i senin elinden almak için tam zamaninda yetistim -"

"Sizdiniz demek..."

"Gecikecegim diye korkmustum."

"Az kalsin gecikecektiniz. Tas'i ona karsi artik daha fazla koruyamazdim -"

"Tas'i degil, yavrum, kendini - gösterdigin çaba seni öldürecekti neredeyse. Bir an öldüğünü düşünüp korktum. Tas'a gelince, yok edildi."

Harry, bosbos, "Yok mu edildi?" diye sordu. "Ama arkadasiniz - Nicolas Flamel"

"Ooo, demek Nicolas'i da biliyorsun." Dumbledore keyiflenmisti sanki. "Hers eyi uygun biçimde yaptin, degil mi? Nicolas'la ben oturup konustuk, Tas'i yok etmenin dogru olacagina karar verdik."

"Yani o da, karisi da ölecekler, öyle mi?"

"Islerini düzenlemeye yetecek kadarI ksir var ellerinde.Is lerini düzene koyduktan sonra da, evet, ölecekler."

Dumbledore, Harry'nin gözlerindeki askin bakisi görünce gülümsedi.

"Senin kadar genç biri için inanılmaz birs ey bu, ama Nicolas'la Perenelle için uzun, çok uzun bir günden sonra yatagina çekilip uyumaya benziyor. Düzenli bir kafa için ölüm de büyük bir serüvenden baska birs ey degildir. Biliyor musun, pek de öyle harika birs ey degildi Tas. Diledigin kadar para, diledigin kadar ya sam! Birçok insanin hemen isteyecegi ikis ey - asil sorun, insanlarin kendileri için en kötüs eyleri isteme tutkulari." Harry, kafasi iyice karismis, yatiyordu. Dumbledore Küçük bir ezgi mirildandi, tavana bakarak gülümsedi.

"Efendim," dedi Harry. "Düşünüyordum da... Efendim - Tasyok olsa bile, Vol- yani, Kim-Oldug unu-Bilir-sin-Sen-"

"Voldemort de, Harry. Hers eyin gerçek adini söyle.

Birs eyin adindan korkarsan, kendisinden daha çok korkmaya baslarsin."

"Evet, efendim.S ey, Voldemort dönmenin baska yollarini arayacak, öyle degil mi? Demek istiyorum ki... gitmedi mi?"

"Hayir, Harry, gitmedi. Hâlâ bir yerlerdedir, belki de paylasacagi bir beden ariyordur.. gerçekten canlı olmadigi için, öldürülemez de. Quirrell'i ölüme terk etti, dostlarina da düşmanlari kadar acimasiz davraniyor. Yine de, Harry, onun güce kavusmasini geciktirdin, ileride bir baskasi da savasabilir onun ama, bu gecikmeler gücünü bütün bütüne yitirmesini saglayabilir."

Basini salladi Harry, ama hemen kesti bunu, çünkü öyle yapinca kafasi agrimisti. Sonra, "Efendim," dedi, "öğrenmek istedigim baskas eyler de var, eger bana anlatirsaniz... gerçeği öğrenmek istiyorum..."

"Gerçeği."I  çekti Dumbledore. "Hem güzel, hem korkunç birs eydir gerçek, çok zen ister. Yine de sorunu yanitlarım, yanitlamamak için geçerli bir nedenim olursa beni bağislarsın. Tabii yalan söylemeyeceğim."

"Sey... Voldemort annemi ldrms, beni öldürmesine engel olduğu için. Beni neden öldürmek istiyordu acaba?"

Dumbledore derin derin i çekti bu kere.

"Yazık, sorunu yanitlayamam. Söyleyemem sana. Bugün olmaz.S imdi olmaz. Günün birinde g reneceksin...s imdilik bunu dsnme, Harry. Büyüyünce... Biliyorum, bunu duymaktan hoslanmayacaksın, günü gelince greneceksin."

Harry stelemenin bir yarar sağlamayacağini biliyordu.

"Peki, Quirrell neden dokunamadı bana?" "Annen seni kurtarmak için öldü. Voldemort'un anlayamayacaği birs ey varsa, o da sevgidir. Annenin sana olan sevgisi kadar güçlü bir sevgi ne derin izler birakır, bunu anlayamaz. Yara izine benzemez bu, gözle görülmez... böylesine yürekte seilmek, seven insan gitse bile, bizi sonsuza kadar korur. Tenine islemistir bu. Quirrell'in içi nefret, hirs, trk doluydu, ruhunu Voldemort'la paylasmisti o; sana bu yüzden dokunamadı. Güzelliklerle yaratılmisbirine dokunmak onun gibilere aci verir."

Dumbledore pencereye konmusbir kusla ilgileniyordus imdi; bu da Harry'ye gözlerini arsafa silme olanağini sağladı. Kendini toparlayınca, "Ya Görünmezlik Pelerini?" dedi. "Onu bana kimin yolladığini biliyor musunuz?"

"Haa - onu baban birakmisti bana, hosuna gider diye dsndm." Dumbledore'un gözleri parladi "Yararlı s ey'er... baban buradayken onu sirtına geçirir, mutfaga gidip yiyecek birs eyler asırdı."

"Birs ey daha var..."

"Bakalım bu neymis?"

"Quirrell'in söylediğine göre, Snape -"

"Profesör Snape, Harry."

"Evet, o. Quirrell'in söylediğine göre, babamdan nefret ettiği için benden de nefret ediyormus. Dogru mu bu?"

"Dogrusu ikisi de birbirlerinden pek hoslanmazlardı. Seninle Mr Malfoy gibi. Günün birinde baban öyle birs ey yaptı ki, Snape onu hiç bağislamadı."

"Ne yaptı?"

"Onun hayatını kurtardı."

"Ne?"

Dslere dalmisgibi, "Evet..." dedi Dumbledore. "Garip değil mi, insanların kafası nasıl alısiyor? Profesör Snape babana borçlu kalmayı kaldıramadı... O borcu ödemek için de bütün bir yıl seni korumaktan peris

an oldu. Babana nefretini artık huzur içinde hatırlayabilir..."

Harry anlamaya çalıştı bunu, ama kafası zonkluyordu, vazgeçti.

"Efendim, birşey daha var..."

"Bir taksit mi?"

"Tas'i Ayna'dan nasıl çıkardım?"

"Hah, bak işte, bunu sorduğuna sevindim. Bu da benim parlak düşüncelerimden biriydi, ikimizin arasında kalsın, sakın kimseye söyleme. Tas'i bulmak isteyen kişi - kullanmak isteyen değil, bulmak isteyen kişi - onu ele geçirebilirdi ancak; baskaları altın yapmakla ilgilenirdi sadece, bir yandan da likir likir Yasam iksiri içerdi. Beynim bazen asırtıyor beni... Hadi artık, bu kadar soru yeter. S ekerlerim yemeye başla. Ah! Bertie Botts'un Bin Bir Çeşit Fasulye S ekerlemesi! Yazık, gençliğimde insanın içini bulandıranlardan biri çıkmıştı kismetime, o günden sonra da ağzıma koymadım - ama şu herhalde güvenlidir, ne dersin?"

Gülümseyerek açık kahverengi bir fasulye s ekerlemesi attı ağzına. "Tüh!" dedi boğulurca şuna, "Kuhik ki-riymis!"

Yönetici Madam Pomfrey's irin bir kadındı, ama çok düzenliydi.

"Besdakikacık," diye yalvardı Harry. "Kesinlikle olmaz." "Profesör Dumbledore'u aldiniz..." "Elbette, o Okul Müdürü, ayrıcalığı var. Dinlenmen gerek."

"Dinleniyorum, bakın, yatiyorum işte. N'olursu-nuz, Madam Pomfrey..."

"Ne yapalım, öyle olsun," dedi Madam Pomfrey. "Ama sadece besdakika."

Ron'la Hermione'yi içeri aldı.

"Harry!"

Hermione ona sarılmaya hazırdı yine, ama kendini tuttu, bası hâlâ agridiği için de Harry memnun oldu buna.

"Ah, Harry, biz senin öleceğini - Profesör Dumbledore öyle üzülmüştü ki -"

"Bütün okul bundan söz ediyor," dedi Ron. "Ne oldu, şunun doğrusunu anlatsana."

Gerçek öykünün inanılmaz söylentilerden çok daha garip, çok daha heyecanlı olduğu ender durumlardan biriydi bu. Harry herşeyi anlattı: Quirrell'i, Ayna'yi, Tas'i, Voldemort'u. Ron'la Hermione iyi dinleyicilerdi doğrusu; uygun yerlerde soluklarını tuttular, Harry Quirrell'in sarığının altında ne olduğunu söyleyince, Hermione çığlık atmaktan kendini alamadı.

Sonunda, "Demek Tasyok artık," dedi Ron. "Flamel öyle ölüp gidecek mi?"

"Ben de bunu sordum Dumbledore'a; dedi ki - ne demisti? - 'Düzenli bir kafa için ölüm de büyük bir serüvenden başka birşey değildir.'"

"Söylemistim, kaçığın tekidir diye," dedi Ron. Kahramanının ne kadar çilgin olduğundan etkilenmisse

benziyordu.

"Sizin ikinize ne oldu?" dedi Harry.

"Ben rahatça döndüm," dedi Hermione. "Ron'u götürdüm - biraz zaman aldı bu - tam bay kushaneye gidiyorduk ki, Giriş Salonu'nda Dumbledore'la karşılaştık. Zaten biliyordu - 'Harry onun pesinde, öyle değil mi?' dedi, üçüncü kata fırladı."

Ron, "Bu işi senin yapmanı mı istemisti yoksa?" dedi. "Babanın Pelerinini yollaması filan?"

"Ooo," diye patladı Hermione, "öyle düşündüyse eğer - yani, demek istiyorum ki - korkunç bir şey bu - ölebilirdin."

Harry, düşünceli düşünceli, "Hayır," dedi. "Tuhaf bir adam Dumbledore. Bana bir olanak sağlamak istedi galiba. Burada olup biten her şeyi biliyor, bu işe kalkışacağımızın farkındaydı, bizi durduracağına gerekli işleri öğretti, ipuçları verdi. Ayna'nın nasıl işlediğini öğrenmem rastlantı değildi bana kalırsa. Eğer becerebilirim, Voldemort'la yüz yüze gelmemin hakkım olduğunu düşünüyordum..."

Ron, "Anlaşıldı, Dumbledore'un üstüne yok," dedi keyifle. "Bana bak, yarın yıl sonu öleni var, ayaga kalkmalısın. Puanlar toplandı, Slytherin kazandı elbet -son Quidditch maçını kaçırdın, sen olmayınca Ravenclaw bizi duman etti - ama yemekler harikadır."

O anda Madam Pomfrey daldı odaya.

"Neredeyse on beş dakika oldu," dedi kesin bir sesle. "DISARI!"

Deliksiz bir uykudan sonra, Harry neredeyse bütün bütüne iyileşti.

Dünya kadar soker kurusunu sıralamakla uğraşan Madam Pomfrey'e, "Sölene gitmek istiyorum," dedi. "Gidebilirim, değil mi?"

"Profesör Dumbledore gidebileceğini söyledi." Madam Pomfrey'e bakılırsa, Profesör Dumbledore bu işlerin akaya gelmeyeceğinden habersizdi. "Bir başka ziyaretçinin daha var."

"Güzel," dedi Harry. "Kim?"

Daha "Kim?" diye sorarken Hagrid süzülürken kapıdan. Ne zaman bir odaya girse, olduğundan da büyük görünüyordu. Harry'nin yanına olurdu, onas öyle bir baktı, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Yüzünü ellerine gömüp, "Bütün - bunlar - benim - yüzümden!" diye hiçkirdi. "Fluffy'yi nasıl atlatacağını ben söyledim o alçağa! Ben söyledim! Bir tek bunu bilmiyordu, onu da ben söyledim! Ölebilirdin! Bir ejderha yumurtası ugruna! Bir daha ağzına içki koymayacağım! En iyisi, atsinlar beni buradan, bir Muggle olarak yasayayım!"

Hagrid'in, sakalından yaşlar süzülerek acı ve pısmanlıkla böylesine sarsıldığını görünce asimisti Harry. "Hagrid!" dedi. "Hagrid, nasıl olsa bir yolunu bulup öğrenecekti, burada Voldemort'dan söz ediyoruz, sen söylemesen bile nasıl olsa öğrenecekti."

"Ölebilirdin!" diye hiçkirdi Hagrid. "Onun adını da sakın söyleme!"

"VOLDEMORT!" diye bağırarak Harry; Hagrid öyle korktu ki, ağlamayı kesti hemen. "Karı karşıya

geldim onunla, adini da söylüyorum iste. Keyfin yerine gelsin, Hagrid, Tas'i kurtardik, yok oldu, artık onu kullanamaz. Bir Çikolatalı Kurbaga al, bende dünya kadar var..."

Hagrid, elinin tersiyle burnunu silerek, "Simdi hatirladim," dedi. "Sana bir armaganim var."

Harry, "Senin o ünlü sandviçlerden mi yoksa?" dedi korkuyla. Hagrid belli belirsiz kikirledi.

"Degil. Onarmam için Dumbledore dün izin veedi bana. I zin verecegine sepetleyebilirdi de - neyse, bunu getirdim..."

Deri ciltli, güzel bir kitaba benziyordu bu. Harry merakla açti kapagini, içi büyücü fotoğraflariyla doluydu. Annesiyle babasi her sayfadan gülümseyerek el salliyorlardı ona.

"Annenle babanın bütün eski okul arkadaşlarına baykuslar yolladim, onlardan fotoğraf istedim... Sende hiç olmadığını biliyordum... Begendin mi?"

Konusamıyordu Harry, ama Hagrid anlıyordu.

Harry yıl sonus ölenine tek basına indi o gece. Madam Pomfrey, bütün titizligiyle, onu tepeden tirnaga bir daha incelemiş, Harry de biraz gecikmişti; Büyük Salon çoktan dolmuştu. Yedi yıl üst üste Okul Kupası'ni kazandığı için, Slytherin'in yeşil gümüşrenkleriyle donatılmıştı. Yüce Masa'nın arkasındaki duvara üstünde yılan resmi olan koca bir bayrak asılmıştı boydan boya.

Harry girince önce bir sessizlik çöktü ortaya, sonra herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Harry, Gryffindor masasında Ron'la Hermione'nin arasına oturdu, herkesin ayağa kalkarak kendisine bakmasına aldırmıyormuş gibi görünmeye çalıştı.

Neyse ki, Dumbledore'un da gelmesi uzun sürmedi. Miriltılar kesildi.

Dumbledore, "Bir yıl daha geçti!" dedi neseyle. "Simdi bu güzel yemekleri yemeye başlamadan önce ihtiyar bir adamın gevezelikleriyle sıkacağım sizi. Ne yıldırı ama! Dilerim kafalarınızın içi geçen yıla göre biraz daha dolmuştur... gelecek ders yılı başlamadan önce onları bosaltmak, yenilemek için önünüzde koca bir yaz var..."

"Simdi, anladığım kadarıyla, Okul Kupası verilecek. Puanlars öyle: Dördüncü sırada, üç yüz on iki puanla Gryffindor; üçüncü sırada, üç yüz elli iki puanla Hufflepuff; ikinci sırada, dört yüz yirmi altı puanla Ravenclaw; Slytherin'in de dört yüz yetmişiki puanı var."

Slytherin masasından bir çığlık ve alkışkasırgası koptu. Harry, Draco Malfoy'un elindeki saplı kadehi masaya vurduğunu görebiliyordu, iç bulandırıcı bir görünümde bu.

"Evet, evet, Slytherin basarıydı," dedi Dumbledore. "Ama son olayları da göz önüne almamız gerekiyor."

Odaya sessizlik çöktü birdenbire. Slytherin'lerin gülümsemeleri dudaklarında donar gibi oldu.

"Öh öh öh," dedi Dumbledore. "Simdi son puanları da ekleyelim. Bakalım... Evet..."

"Önce - Mr Ronald Weasley'ye..."

Ron mosmor kesildi; güneşte perisan olmuş bir patlıcana benziyordu şimdi.

"... Hogwarts'ın uzun yıllardır tanık olduğu en başarılı satranç oyunu için, Gryffindor'a elli puan veriyorum."

Büyülü tavan Gryffindor'ların çığlıklarından az kalbin havalanacaktı; tepelerindeki yıldızlar bile titriyordu sanki. Percy'nin öteki Sınıf Başkanları'na, "Benim kardesim o!" diye böbürlenmesi isitilebiliyordu. "En küçük kardesim! McGonagall'in dev satrancını boydan boya geçti!"

Sonunda yine sessizliğe büründü salon.

"Sonra - Miss Hermione Granger'a... alevlerle karşı karşıya kaldığı anda bile sükunetliliğini yitirmeden mantığını kullandığı için, Gryffindor'a elli puan daha veriyorum."

Hermione kollarına gömdü yüzünü. Harry onun hüngür hüngür ağlamakta olduğunu düşünüyordu. Masadaki Gryffindor'lar kendilerinden geçmişlerdi -yüz puan birden kazanmışlardı

"Daha sonra - Mr Harry Potter'a..." dedi Dumbledore. Odada çit çıkmıyordu şimdi. "... kararlılığı ve olağanüstü cesareti için, Gryffindor'a altmış puan veriyorum."

Kopans amata kulakları sağır edecek türdendi. Toplama yapmayı becerenler Gryffindor'un puanlarının şimdi dört yüz yetmişikiye yükseldiğini fark etmişlerdi - Slytherin'in puanlarına esitti bu. Okul Kupası için berabere kalmışlardı - Dumbledore Harry'ye bir puan daha verseydi...

Elini kaldırdı Dumbledore. Oda yeniden sessizliğe gömüldü.

Dumbledore, gülümseyerek. "Türlü türlü cesaret vardır," dedi. "Düşmanlarımıza karşı koymak yürek ister, ama dostlarımıza karşı koymak da yürek ister. Bu yüzden Mr Neville Longbottom'a da on puan veriyorum."

Gryffindor masasından yükselen gürültü öylesine yüksekti ki, o anda dışarıdan geçen biri, Büyük Salon'da patlama olduğunu sanabilirdi. Harry, Ron ve Hermione ayakta kalkıp çığlıklar atmaya başladılar; Neville ise, s oktan bembeyaz kesilmiş, kendisini kucaklayanların arasında kaybolmuştu. Gryffindor'a hiç bu kadar puan kazandırmamıştı daha Önce. Harry, çığlık çığığa, Ron'un böğrünü dürterek Malfoy'u gösterdi; Malfoy, sanki kendisine Beden-Kilitleme büyüsü yapılmış gibi, dehşet içinde kaskatı kesilmişti.

Ravenclawla Hufflepuff öğrencileri de Slytherin'in geçilmesini kutluyorlardı; alkışlar arasında, "Bu demektir ki," diye seslendi Dumbledore, "salonun süslemelerinde değişiklik yapmamız gerek."

Ellerini çirpti. Bir anda yeşiller kızıla, gümüşler altına dönüştü; büyük yılan resmi ortadan yok oldu, onun yerini aslan aldı. Snape, zoraki bir gülümsemeyle Profesör McGonagall'in elini sikiyordu. Harry'yle göz göze geldiler, Harry onun duygularında en ufak bir değişiklik bile olmadığını hemen anladı. Buna aldırma bile. Gelecek yıl yaşam sıradan bir yaşam olacaktı - artık Hogwarts'ta ne kadar sıradan olabilirse...

Harry'nin yaşamındaki en güzel geceydi bu, Quidditch'te kazandıkları geceden de, Noel gecesinden de, dağıtılmasını yere serdikleri geceden de güzeldi... bu geceyi hiç, ama hiç unutmuyacaktı.

Harry daha sınav sonuçlarının açıklanacağını unutmamıştı; sonuçlar açıklanınca hatırladı bunu. O da, Ron da iyi notlarla sınıf geçtiklerini öğrenince çok şaşırıyorlardı. Hermione, elbette, sınıf birincisi olmuştu. Neville bile kupayı kurtarmıştı durumu, I ksir'den aldığı kötü notu Bitkibilim'deki başarısıyla dengelemişti. Kötü olduğu kadar da ahmak biri olan Goyle'un okuldan atılacağını sanıyorlardı, ama o da geçmişti. Buna üzülüyorlardı, ama Ron'un dediği gibi, yaşamı bu, insanın her dileği gerçekleşmiyordu.

Dolaplar bir anda bosaltildi, sandiklar, bavullar hazirlandi; Neville'in kurbagasi tuvaletlerin bir kösesinde bulundu; tatilde büyü yapılmamasini belirten yazili uyarilar dagitildi bütün çocuklara (Fred Weasley, üzüntüyle, "Bunu vermeyi de hiçbir yıl sektirmiyorlar," dedi); Hagrid onlari gölün karsi kiyisina geçirecek kayiklar filosuna götürdü; Hogwarts Ekspresi'ne bindiler; yolculuk boyunca, çevrelerindeki görünüm yes erip daha düzenli bir biçime girdikçe, konustular, güldüler; Muggle kentlerinden hızla geçerken Bertie Botts'un Bin Bir Çesit Fasulye S ekerlemesi'nden yediler; büyücü cüppelerini çıkarıp yeleklerini, ceketlerini giydiler; sonunda King's Cross I stasyonu'nda Peron Dokuz Üç Çeyrek'e girdiler.

Perondan ayrilmalari epey uzun sürdü. I htiyar bir bekçi duruyordu turnikenin basinda, duvardan hep birlikte gü m diye fırlayıp çıkmasınlar, Muggle'lari korkutmasınlar diye onlari ikiser üçer geçirdi.

"Bu yaz gelip biraz bizde kalın," dedi Ron, "ikiniz de - size baykusyollarım."

"Sagol," dedi Harry. "Böyle birs ey benim de hosuma gider."

Ana kapidan, itiskakislar arasinda, Muggle'lar dünyasina yeniden adim attilar. S öyle bagiranlar oldu:

"Hosça kal, Harry!"

"Görüsürüz, Potter!"

Ron, siritarak, "Hâlâ ünlüsün," dedi.

"Gidecegim yerde ün mün para etmiyor," dedi

Harry.

Ana kapidan üçü birlikte çıktılar - Harry, Ron, Hermione.

"Iste orada, anne, iste orada, bak!"

Ginny Weasley'ydi bu, Ron'un kız kardesi; ama Ron'u göstermiyordu.

"Harry Pooter!" diye ciyaktadi. "Bak, anne, görebiliyorum -"

"Kapa çeneni, Ginny, parmakla göstermek ayiptir."

Mrs Weasley onlara gülümsedi.

"Yogun bir yıl miydi?" diye sordu.

"Çok!" dedi Harry. "Tatliyla kazaga tesekkürler, Mrs Weasley."

"Birs ey degil, yavrum."

"Hazir misin?"

Vernon Eniste'ydi bu, hâlâ mosmordu yüzü, hâlâ biyikliydi; siradan insanlarla dolu bir istasyonda Harry'nin kafes içinde bir baykustasiyacak kadar umursamaz olmasına kizmist. Arkasinda Petunia Teyze'yle Dudley duruyordu, ikisi de Harry'yi görmekten dehsete kapilmisa benziyorlardı.

"Siz Harry'nin ailesi olmalısınız!" dedi Mrs Weasley.

"Öyle sayılabilir," dedi Vernon Eniste. "Çabuk ol, çocuk, bütün gün seni bekleyecek değiliz." Yürüdü gitti.

Harry, Ron'la Hermione'ye son bir söz söylemek için durdu.

"Yaz sonunda görüşürüz öyleyse."

Hermione, Vernon Eniste'nin arkasından kararsızca bakarak, "Dilerim. .s ey -güzel bir tatil geçirirsin," dedi- bir insanın nasıl bu kadar sevimsiz olabileceğine akıl erdiremiyordu.

"Geçireceğim" dedi Harry; yüzüne yayılan siritma arkadaşlarının asırttı. "Evde büyü yapmamızın yasak olduğunu onlar bilmiyor ki. Bu yaz Dudley'yle çok, ama çok eğleneceğim..."